BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! · Bütün ülkelerin ülkeleri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! · Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

■ Sayı/Hejmar : 84 ■ 15 Eylül /Îlon 1993 ■ 5000 TL.

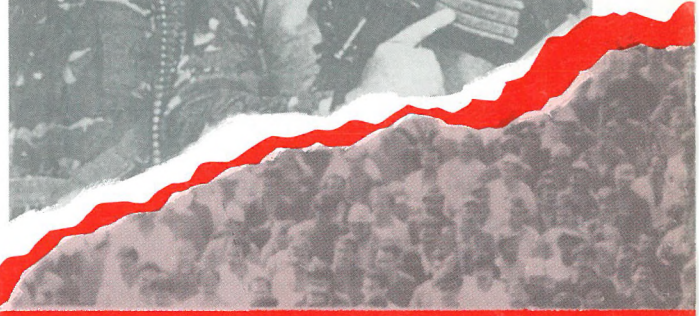

Gerici, karşı-devrimci savaşların tek gerçek alternatifi

DEVRİMCİ SAVAŞTIR!

İÇİNDEKİLER

Kuzey Kürdistan'daki gerici savaşın da, tüm gerici savaşların da tek gerçek alternatifi DEVRİMCİ SAVAŞ'TIR! **3**

DEP milletvekili Mehmet Sincar Batman'da katledildi!
Hiç bir cinayet, katliam; hiçbir baskı, Kürt ulusunun haklı mücadelesini durduramaz!
RÜZGAR EKEN, FIRTINA BİÇECEKTİR! **9**

İşçiden... Fabrikadan... Sendikadan... **11**

"Kızıl Sendikalar Enternasyonali"nin (KSE) deneyim ve derslerinden öğrenelim! -XV- **14**

GENÇLİK GE LE CEK TİR... **18**

KAWA'nın "Kürdistan ulusal birlik cephesi ve birlik politikamız" konulu toplantısı hakkında kısa notlar... **20**

PKK'nın birlik çağrısı üzerine:
Birlik, büyük bir hedef!
Fakat nasıl, ne için bir birlik? **25**

"Devrimci Demokratik Güç Birliği" mi?"
REFORMLAR İÇİN BİRLİK Mİ? **27**

KOMÜNİST KADIN HAREKETİ İÇİN
- TKP/ML-Hareketi 1. Kadınlar Konferansı... Ne ilk, ne de komünist! **30**
- "Emekçi Kadınlar Kurultayı"ndan izlenimler **38**
- Viyana'da "Devrimci örgütlerin kadın sorununa yaklaşımı ve pratiğe yansıması" konulu panel yapıldı... **39**

Potasyum ocağındaki arkadaşların açlık grevlerini destekle!
İşten çıkışlara karşı ve işyerlerinin yok edilmesine karşı mücadele et!
Seyirci kalma!!! **41**

Bağış kampanyası ve Parti propagandası... **43**

Kongra 4. ya TKP/ML(BOLŞEVİK), bang karkerên hemû welatan û gelên bindest dike:
YA BARBARÎ; YA SOSYALÎZM!
ALA KU EM BİLİND DİKİN:
BOLŞEVİZM!
ARMANC: KOMUNÎZM!
- III - **46**

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTÍYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

V.i.S.d.P.:
M. Korkmaz
11 Stanley Rd., Leeds LH8
England

Yazışma Adresi:
PLK Nr. 106606 C
D-80074 München

Fiyatı:
5000 TL, 5 DM,
15 FF, 40 ÖS, £ 1,50

Türk faşist hakim sınıfları,
Kuzey Kürdistan'da ırkçı, gerici,
barbar savaşı sertleştiriyor!

KUZEY KÜRDİSTAN'DAKİ GERİCİ SAVAŞIN DA, TÜM GERİCİ SAVAŞLARIN DA TEK GERÇEK ALTERNATİFİ DEVRİMCİ SAVAŞ'TIR!

TÜRKİYE-Kuzey Kürdistan'da Türk Hakim sınıflarının Kürt ulusunun ulusal kurtuluş mücadelesini bastırmak için yürüttüğü ırkçı, gerici, barbar savaş giderek yoğunlaşıyor.

PKK'nın silahlı mücadeleyi başlattığı tarihin yıldönümü olan 15 Ağustosu hakim sınıflar Kürdistan'da güç gösterisi için kullandılar. "Güç"leri yine 1992 Newroz'unda olduğu gibi silahsız gösteri yapmak isteyen sivil halka yetti.

• 15 Ağustos'ta Kars'ın Digor ilçesinde gösteri yapmak isteyen binlerce köylü üzerine faşist devlet güçleri ateş açtı. Resmi yalanlara göre dokuz, yerel kaynaklara göre en az 30 köylü öldü; yüzlerce yaralının tedavileri yine faşist devlet güçlerince engellendi. Öy-

le ki, yöreye giden DEP milletvekilleri bu yaralılar için uluslararası sağlık ve yardım kurumlarının devreye girmesi için çağrı yaptılar.

• Benzer bir katliam girişimi Malazgirt'te yaşandı. Burada da 15 Ağustos yıldönümü nedeniyle gösteri yapmak isteyen 15 bin kişinin üzerine faşist güçler kurşun yağdırdı.

• Hakkari/Yüksekova'da da faşist devlet güçleri, bir gerilla saldırısını bahane ederek, ilçeyi ateş altına aldı. Binlerce Kürt emekçisi ilçeyi terke, göçe zorlandı, zorlanıyor.

• 18 Ağustos günü Hakkari'nin Çukurca ilçesi devlet güçleri tarafından top ve havan atışına tutuldu. Çukurca ilçe merkezinden ve köylerden göç başladı.

• 15 Ağustos ertesi boyalı basın gerilla öldürmede yine açık arttırmaya çıktı. Buzul dağlarının bombalanması sırasında kimine göre 200, kimine göre 250, kimine göre 400 PKK savaşçısı öldürüldü...

PKK kaynakları hakim sınıfların "büyük zafer" diye tanıttığı bu operasyonda kayıplarının olmadığını bildiriyor. Bir kez daha *"PKK'ya karşı zafer"* gerici-faşist medyanın haber mutfağında kazanılıyor.

Fakat bu palavraların yanında bir gerçek de var: O da, hakim sınıfların özellikle yeni hükümet kurulduktan sonra, "askeri çözüm" için bütün gücüyle Kuzey Kürdistan'a yüklenmesi, savaşın yoğunlaşması, sertleşmesi gerçeğidir.

Yeni hükümet kurulmadan önce, Genel Kurmay Başkanı ve Kuvvet Komutanlarının Başbakan Çiller'le yaptığı direktif "ziyaret"inde, durum değerlendirilerek PKK'ya karşı tam bir savaş hali yaşandığını zımnen kabul eden kararlar bildirilmiştir. Genel Kurmay'ın daha sonra gazete ve diğer medya yöneticileri ile yaptığı toplantılarda bunlara da *"vatani görev"*leri hatırlatılmıştır.

Kuzey Kürdistan, tarihinin –TC açısından– en büyük askeri yığınaklarından birini yaşamaktadır. Faşist ordu ve diğer silahlı güçler kış ayları bastırmadan PKK'yı çökertme gibi iddialı bir hayal peşindedir. Onlar hala PKK ile Kürt sorununun etle-tırnak biçimi içiçe geçtiğini anlamaz görünüp, *"Kürt Sorunu değil, PKK sorunu vardır"* safsatalarını ileri sürüp, *"PKK sorununu"* da *"vur-kurtul"* yöntemiyle çözeceklerini ileri sürmektedir.

Bu temel doğrultuda gerici barbar savaşı yükselttikçe, yükseltiyorlar...

Faşist Türk devleti, Kürt ulusunun ulusal kurtuluş savaşını boğmaya yönelik pis savaşı tırmandırıyor...

Ve bu savaşta artık kimyasal bombalar da kullanılıyor, yeni Halepçeler yaşanıyor! İşkence ile insanların öldürülmesi, gözaltında kayıplar, "faili meçhuller" artık günlük yaşamın bir parçası!

"ÖZEL TİM"LER ORDULAŞIYOR!

Kürt ulusal kurtuluş mücadelesini bastırmak için düzenli ordu yöntemleri ile savaşın başarılı olmadığını gören hakim sınıflar, şimdi devreye güçlendirilmiş bir kontrgerilla ordusu sokma hazırlığı içinde.

Çiller Hükümeti 27 Temmuz'da açıkladığı "Kanun Hükmünde Kararname" (KHK) ile, Emniyet Genel Müdürlüğü'ne bağlı "Özel Harekat Timi" nin şu andaki 2800 kişilik kadrosunun 15 bin kişiye çıkartılmasını karara bağladı.

Askerliğini komando olarak yapmış olanlardan müracat edenler, sözlü bir mülakat ertesi bu güce katılabilecek. Bu güce dahil olanlara yüksek maaş öngörülüyor.

Hakim sınıfların Kuzey Kürdistan'da yürüttüğü savaşta faili meçhul cinayetlerin çoğunun suçlusu olan; kentlerde de yargısız infaz eylemleri ve devrimci insanları "kaybetme" eylemleri ile tanınan ve kadroları "inançlı"(!) kafatasçı faşistlerden seçilen bu *"özel ordu"*, kuşkusuz savaşı şimdiye kadar olduğundan daha da kuralsız ve barbar hale getirecektir.

Böyle bir "özel ordu" kurulması, bir yanı ile zaten var olan ve yer yer devlet kontrolu dışında da örgütlenen öncelikle MHP/MÇP kökenli sivil faşist çetelerin, şimdi devlet desteği ile ve resmi siparişle yoğun bir biçimde katillik görevlerini yerine getirmesi anlamına gelmektedir.

Bu özel ordu yalnızca Kürt ulusal kurtuluş mücadelesine değil, aynı zamanda sınıf mücadelesine karşı da kullanılacaktır.

Bu "özel ordu" esas olarak emekçi ve ezilen yığınlara karşı hakim sınıfların vurucu güçlerinden biri olurken, aynı zamanda karşı-devrimin kendi içindeki iktidar dalaşında da, öncelikle açık kafatasçı, ırkçı turancı faşist kesimin güçlenmesinin bir aracı olacaktır.

Savaş, Türk faşist hakim sınıfları açısından bütünüyle haksız, karşı-devrimci bir savaştır... *PKK'nın savaşı ise –gelinen yerdeki tüm açık reformist, uzlaşmaya hazır tavıra rağmen– ulusal baskıya karşı çıktığı noktada haklı bir öze sahiptir. Kürt ulusunun ulusal kurtuluş mücadelesi, haklı bir mücadeledir. Bunun için savaş, haklı bir savaştır.*

Dinci faşistlerin yer yer devlet kontrolu dışına çıkma eğilimleri göstermesi, şimdi bir süredir yedekte bekletilen kafatasçı, ırkçı, turancı faşist kesimin milis gücünün devreye sokulmasını beraberinde getiriyor.

KHK'nın yayınlanmasından sonra beşbin MHP/MÇP militanının bu yeni askeri güç için müracat ettiği boyalı basın tarafından duyuruldu. Kuşkusuz hakım sınıfların siyasi sözcüleri içinde bu gidişten memnun olmayanlar da var.

Her şeyden önce ordu içinde bu gelişmeye karşı tepkiler var ve 30 Ağustos terfi/tayin/emekli etme yoluyla ger çekleştirilen tasfiyeye rağmen tepkiler yüksek sesle dile getirilmeye devam ediliyor. Öyle ki, KHK'ya imzayı basan Demirel, bu "özel ordu"nun kendi başına buyruk bir silahlı güç olamayacağını vurgulamak, Çiller'i uyarmak zorunda kaldı.

Çiller de yaptığı bir açıklama ile "özel ordu" isimlendirmesinin yanlış anlaşılmaması gerektiğini, tabii ki kendi başına buyruk bir silahlı güç düşünülmediğini belirtmek zorunda kaldı.

Bu açıklamalarla gün kurtarıldı görünürde. Fakat yarın yeni çatışmalar kaçınılmaz. Biz hakım sınıfların tüm silahlı güçlerinin olduğu gibi, bu yeni "özel ordu"nun da dağıtılmasından yanayız.

Hakim sınıfların diğer silahlı güçlerini, bu yeni silahlı güce tercih etme anlamına gelecek, yalnızca bu yeni özel orduyu karşısına alan bir "mücadele" bizim işimiz olamaz.

Bizim askeri programımız en kısa haliyle *"hakim sınıfların bütünüyle silahsızlandırılması / halkın silahlandırılması"* biçiminde ifade edilir.

"Özel ordu"nun teşhiri ve ona karşı mücadele, ancak bu genel programatik çerçeve içinde ele alındığında devrimci bir tarzda yürütülebilir.

SAVAŞA KARŞI TAVIR, TEMEL AYRAÇLARDAN BİRİDİR!

Kuzey Kürdistan'da kıyasıya bir savaş, yoğunlaşarak sürüyor. Bugün Kuzey Kürdistan'da bu savaşın günlük kurban sayısı, eski Yugoslavya'da, ya da Somali'deki kurban sayısına varıp, yer yer bunu aşıyor.

Bu savaşa karşı çıkmak, gözü ırkçılıkla bütünüyle perdelenmemiş herkesin yapması gereken şey. Ancak "nasıl?" sorusu var. Bu savaşa nasıl karşı çıkılmalı? Devrimci, komünist tavır nedir? Bu savaşa karşı çıkarken komünistler, iki temel düşünceyi çıkış noktası yaparlar:

–Komünistler, her türlü savaşa karşı değillerdir. *"Savaş, siyasetin başka araçlar (savaş araçları) ile sürdürülmesidir"*. Emekçilerin kurtuluşu ya da ulusların kendi kaderlerini kendilerinin belirlemesi yönünde bir siyasetin devamı olan savaşlar haklı savaşlardır. Ve bu tip savaşlar komünistler tarafından desteklenir. Komünistlerin karşı olduğu savaşlar, emperyalist, gerici, karşı-devrimci savaşlardır.

–Emperyalist savaştan ve sürekli olarak onu üreten emperyalist barıştan tek gerçek kurtuluş, bolşevik mücadele, bolşevik devrimdir. Bolşevik devrim mücadelesinin bir parçası olarak yürütülmeyen, ona tabi kılınmayan bir savaş aleyhtarı mücadele, yüzeysel, savaşın gerçek temellerine değil, kimi görüntülerine karşı yönelen burjuvaca bir mücadeledir.

• • •

Somut konuştuğumuzda, bugün Kuzey Kürdistan'da yürüyen savaşın bir yanında, faşist TC hakim sınıflarının Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kur-

ma hakkını gaspını silah zoruyla sürdürme siyaseti vardır; diğer yanında ise, gelinen yerde açık reformist de olsa Kürt ulusunun kimi ulusal haklarını savunma siyaseti vardır.

(Şimdi kimilerinin *"Bu ne küstahlık. PKK binlerce gerilla ile savaş yürütüyor. Kendileri savaş yürütmeyenler nasıl olur da PKK'ya reformistlik suçlaması getirebilirler?"* içerikli itirazlarını duyar gibi oluyoruz. Bu bağlamda savaşın, silaha sarılmanın tek başına devrimcilik olmadığını, reformist bir siyaset temelinde de savaş yürütülebileceğini belirtmek istiyoruz.)

Savaş, Türk faşist hakim sınıfları açısından bütünüyle haksız, karşı-devrimci bir savaştır. PKK'nın savaşı ise –gelinen yerdeki tüm açık reformist, uzlaşmaya hazır tavıra rağmen– ulusal baskıya karşı çıktığı noktada haklı bir öze sahiptir. Kürt ulusunun ulusal kurtuluş mücadelesi, haklı bir mücadeledir. Bunun için savaş, haklı bir savaştır. O halde, bugünkü savaş karşısındaki bir "barış" siyaseti, eğer devrimci olmak istiyorsa, bu savaşın iki yanını da aynı gösteren tavırlar içine giremez.

Haklı, haksız savaş ayrımını net olarak yapmayan *"topyekün savaşa karşı - topyekün barış"* çağrıları; iki tarafa da yapılan "ateşkes" çağrıları, niyet ne olursa olsun burjuva pasifist, reformist çağrılardır.

DEP'in Ağustos ayı içinde yürüttüğü kampanya, niyet iyi olsa da, soruna burjuva hümanizmi açısından pasifistçe yaklaşan bir kampanya idi.

• • •

Bugün yürüyen savaşa karşı olmanın bir başka burjuva biçimi de savaşın TC'ye çok pahalıya mal olduğu konusunda yapılan hesaplar temelindeki karşı çıkışlardır.

TC'nin bütçesinin önemli bir bölümünün Kürdistan'daki savaşa ayrıldığı, bunun gelişmeyi belli ölçülerde olumsuz etkilediği olgudur. Fakat savaşa bu gerekçe ile de karşı çıkmak, soruna burjuvaca yaklaşmaktır.

Komünistler, devrimciler için haksız savaşa karşı çıkmanın bir yeter gerekçesi vardır: Savaşın haksızlığı! Ajitasyon adına, savaşın ne kadar pahalı olduğu temelinde savaş karşısı tavır, emekçi kitleleri kârlı olan savaşlara katılma yönünde eğiten bir tavırdır. Bu tavır komünistlerin, devrimcilerin tavrı olamaz.

Şimdi Cem Boynerlere "parti programı" yazmada konaklayan T"K"P eskisi modern revizyonist karşı-devrimcilerin Kürdistan'daki savaşa karşı çıkarken kullandıkları bu *"pahalılık"* gerekçesini ve savaşın TC'nin de gelişmesini engellediği gerekçesini Abdullah Öcalan'ın da son olarak Gündem gazetesinde yayınlanan mülakatta kullanması, burjuva milliyetçiliğinin devrimciliğinin sınırlarını göstermesi bakımından ilginçtir. A. Öcalan söz konusu mülakatta şöyle diyor:

"Ekonomi bunalımda iflasa gidiyor. Dış politika tamamen tıkanmıştır. Kafkasya politikası yürümüyor. Ayrıca petrol boru hattı meselesinde görüldüğü gibi, PKK'nın belirleyici rol oynadığını gazeteler yazdı. Öyle de...

... Dış politikayı sırf PKK'yı tecrit etmek için ayarlamak, ciddi bir diplomasi hatasıdır. Bu hatayı hepsi işledi. Getire getire Türkiye'yi tecrit etme noktasına getirdiler. Diplomatik iflasla karşı karşıya getirdiler. «PKK melaneti» demekle yakalarını bu işlerden sıyıramazlar. Türkiye'nin varını yoğunu PKK'ya terörist dedirtmek için peşkeş çektiler. Bu çok tehlikeli bir politikadır.

Bunun yerine Kürt halkıyla ittifakı eşit ve özgür temelde düşünmüş olsalardı (Kim? TC'nin faşist hakim sınıfları! /BN) *Ortadoğu'da, Balkanlar'da, Kafkasya'da daha kişilikli bir diplomasi yürütebilir, daha saygın bir konum kazanabilirlerdi." (Gündem, 26 Ağustos 1993, sayfa 8)*

TC'nin ekonomik iflası, diplomatik iflası vb. bir devrimci açısından dert edinecek şeyler olmaması gerekir. Devrimci olan, hakim sınıfların bu "kötü durum"dan çıkması için siyaset değişikliği tavsiyesi yapmaz.

Daha önce de tespit ettiğimiz gibi, gelinen yerde PKK'nın savaşı, TC devleti yıkılmadan bir "siyasi çözüm"ü dayatmak için bir araç haline gelmiştir. Bu, savaş sonucu kazanılsa da reformcu bir "çözüm"de konaklamak anlamına gelir.

"ASKERE GİTME!" ÇAĞRISI YANLIŞTIR!

Kuzey Kürdistan'daki barbar savaşa karşı çıkmanın bir başka yanlış yolu da "Askere Gitme!" çağrısıdır. Bu çağrıyı biz geçen yıl Kasım ayında yaptık.

İstanbul'dan bir bölüm yoldaşın sorusu üzerine tavır takınan Merkez Komitemiz, *"TC'nin Kürt ulusuna karşı kirli savaşına katılma!", "Faşist TC'nin askeri olmayı red et!", "Askere gitme!"* başlıklı, 10 Kasım 1992 tarihli bir açıklama yaptı. *(Bkz. Bolşevik Partizan sayı 78, sayfa 3-5)*

Bu açıklamada, *"askerlik çağına gelmiş genç arkadaş"*, TC'nin yürüttüğü savaş haksız savaş olduğu gerekçesi ile, *"Kürdistan'da savaşa katılmayı red et"* meye, *"ASKERE GİTME"* meye çağrılıyordu. Haklı ve doğru olarak TC saflarında bu haksız savaşa katılmayı red etmenin tek doğru ve onurlu davranış olduğu söyleniyor ve "askere gitmemek" bununla eşitleniyordu.

*"Askerdeki genç arkadaş"*a ise, *"Türk ordusunu sabote etmek; kendisi gibi düşünenlerle gizli örgütler kurmak; silahı gerçek düşmanlarına, sınıf düşmanlarına çevirmek"* görevi yükleniyordu.

Bir Bolşevik Partizan okurunun getirdiği bir eleştiriye takınılan bir tavırda, bu çağrının bizim tarafımızdan nasıl anlaşıldığı şöyle açıklanıyordu:

«Yoldaşın sayı 78'de yayınlanan "Askere Gitme!" bildirisinin *"yanlış yorumlanmasına karşı ve geliştirilmesi amacıyla"* yazdığı tezlerde hemfikir olmadığımız ve açıklanmasını gerekli gördüğümüz bazı noktalar var. Aşağıda bu noktalarda görüşümüzü olumlu olarak koyacağız:

1) Bu şiarı attığımız "bugün"ün içeriği doğru doldurulmalıdır. "Bugün" Kuzey Kürdistan'da resmen ilan edilmese de bir sıcak savaş yürümektedir. Bu savaşta faşist Türk devleti haksız yanı temsil etmekte, haksız bir siyaseti savaşla uygulamaya çalışmaktadır. Bu somut savaş içinde TC'nin temel aracı ordudur. Böyle bir savaş ortamında "Askere gitme!" çağrısı, yürüyen savaşta, haksız savaşın aleti olmama çağrısıdır. Kuşkusuz sıcak savaşın yürümediği "barış" ortamında da, "askere gitmek" diğer şeylerin yanında *"Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını pratikte engellemeye hizmet eder"*. Çünkü devleti ayakta tutan kurum ordudur. Buna rağmen biz "barış" ortamında –ki "barış" ortamı da, sınıf mücadelesinin ve ulusal kurtuluş mücadelesinin hiç olmadığı bir ortam değildir– "askere gitme" çağrısı yapmadık, yapmıyoruz.

"Ordunun sosyal tabanının köylülük" olduğu ve bu nedenle ordu içinde çalışılması gerektiği tezi, bu genellikle doğru değildir. Önce kır/kent nüfusunun gelinen yerde yarı yarıya olduğu gözönüne alındığında, ordunun sosyal tabanının köylülük olduğunu söylemek tam doğru değildir. İkincisi, ordu içinde çalışma, salt işçi-köylü sınıfsal ittifakının sağlanması açısından değil, aynı zamanda, devrimin hedefi olan faşist devletin temel kurumunun, devrime karşı kullanılmasını engellemek

için de hayati önemdedir. Silahı elde tutan işçi ve köylülerin çoğunluğu bu silahları hakim sınıfların devletine çevirmedikçe, devrimin zaferi mümkün değildir.

2) Bugün bizim durumumuzda "Askere gitme!" çağrısı esasta bir propaganda şiarı olma durumundadır.

3) Bildiride "Askere gitme!" olumsuz çağrısının alternatifi olarak PKK saflarında savaşma çağrısı yapılmıyor. Olumlu alternatif *"Faşist TC devletinin işçilerin köylülerin demokratik devrimi ile yıkılması"* olarak konulup, bunun için savaşıma çağrı yapılıyor. Bu, kuşkusuz *"PKK saflarında savaş"* çağrısı kadar "somut" değil. Fakat yine de tek doğru olan çağrıdır. Bugün PKK'nın yürüttüğü savaşa alternatifin *"üç beş kişi de olsa Kuzey Kürdistan Seksiyonu önderliğinde savaş"* olarak konması, bizce görevin ve alternatifin yanlış konmasıdır. Bugün Kuzey Kürdistan'da da görev öncelikle "savaş" değil, örgütlenme görevidir. Kuşkusuz bu örgütlenme, Kuzey Kürdistan'da yürüyen savaş şartlarında en başından silahlı olmak zorundadır. Ve yer yer bu örgütlenme faaliyetinin yürütülmesi, güvence altına alınması için askeri eylemler kaçınılmaz ve zorunlu olacaktır. Ve fakat bunu "savaş" diye adlandırmak, bunun için *"Seksiyon önderliğinde savaş"* çağrısı yapmak doğru değildir. Yapılacak çağrı, "örgütlenin" çağrısıdır. Bu tabii ki "savaş"a göre geri bir alternatiftir. Objektif ve subjektif etmenler içiçe ele alınınca doğru olan alternatif buna rağmen budur.

"Bugün Kuzey Kürdistan'da PKK'nın desteklenmesi merkeze konmuştur" tespitinin dayanaklarının ne olduğunu bilmiyoruz. Fakat bu tespit olgu tespiti olarak herhalükarda yanlıştır. Bizim böyle bir siyasetimiz yoktur. PKK'nın desteklenmesi bizim açımızdan hep faşist TC ile savaş bağlamında ele aldığımız ve ulusal baskıya yönelen demokratik muhtevasını desteklemekle sınırladığımız bir şeydir. Kuzey Kürdistan'da da kuşkusuz seksiyon örgütlenmesi bizim esas faaliyetimizdir.

Biz bu bildirinin nasıl anlaşıldığı konusunda sözü TKP/ML(BOLŞEVİK) Merkez Komitesi'ne bırakmak istiyoruz:

"... Bizim *«askere gitmeyin»* biçiminde bir genel siyasetimiz yoktur. Ancak bugün Türkiye-Kuzey Kürdistan'da askere gitmek somut olarak Kürt Ulusunun Kurtuluş Mücadelesine karşı yürütülen haksız, gerici, karşı-devrimci savaşta cepheye sürülmek anlamına gelmektedir. Böyle bir somut durumda askerlik çağına gelen gençlere *«Faşist Türk devletinin Kuzey Kürdistan'da yürüttüğü haksız savaşa katılmayı red edin! Askere gitmeyin!»* çağrısı yapmak doğrudur. Bu çağrı aynı zamanda askerde olan gençlere de *«Kürt Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı savaşmayı red edin! Silahınızı gerçek düşmanınıza, Türk faşist hakim sınıflarına çevirin!»* çağrısı ile de birleştirilmelidir.

Bu yapılırken, bugün özellikle subjektif etkenin geriliği ve şovenizmin hakim olması gibi nedenlerle, bu çağrıların geniş yığınlar açısından taban bulma imkanının az olduğu, bu anlamda da bunların bugünkü ortamda (geniş yığınlar açısından) propaganda şiarı olmaktan öteye geçmeyeceğinin bilincinde olmak gerekir. Bu şiarlar bir anlamda şu an yürüyen ve genişleyen gerici, karşı-devrimci savaşın teşhiri; Kürt ulusunun ayrılma hakkını savunmanın somut olarak yapılması vb. anlamına gelmektedir.

Bu şiarı somut olarak hayata geçirecek kesim, yığınlar açısından oldukça küçük bir kesimi oluşturan devrimci ve komünistler yanında, pasifistler ve Kürt milliyetçileri olacaktır. Kürt milliyetçileri için zaten TC ordusunda askerlik yapmamanın çok somut bir alternatifi vardır: PKK saflarında savaşa katılmak. Biz geniş kitleye olumlu alternatif olarak *«PKK saflarında savaşa katılın!»* çağrısı yapmayı doğru bulmuyoruz. Çünkü bu savaş, faşist TC devletine karşı çıktığı, milli zulme başkaldırdığı ölçüde ve sürede haklı bir savaş olmasına rağmen, milliyetçi bir çizgi temelinde yürümektedir ve komünistlerin bu savaşa desteği sınırlı olmak zorundadır. Bu yüzden bizim bu noktadaki şiarlarımız kendini olumsuzlukla sınırlamak (askere gitme!) durumunda olacaktır. Olumlu şiarımız, yığınlar açısından yine soyut ve propaganda niteliğinde olan *«İşçi sınıfı önderliğinde Demokratik Halk Devrimi mücadelesine katıl! Devrim mücadelesine sarıl! Devrim bayrağını yükseğe kaldır!»* vb. vb. olacaktır. Kuşkusuz olumlu hedeflerin bugün ancak propaganda düzeyinde konabilir olması durumu, yığınlar açısından olumsuz hedefin de eylem şiarı olmasını, direktif haline gelmesini engellemektedir. «Askere gitmemek» genç bir erkek açısından «vatandaşlık haklarının» yitirilmesi, legal yaşamdan uzaklaşılması vb. anlamına gelmektedir. Bunun somut alternatifi kısa süre içinde kazanılacak bir başka hayat olmadığı sürece, yığınların böyle bir slogana uymasını beklemek hayalcilik olur. Buna rağmen bu slogan bugün kullanılmalı; diğer devrimci gruplar da bu slogan temelinde bir kampanyaya çekilmeye çalışılmalıdır. (Bildiğimiz kadarı ile TİKB bu sloganı kullanıyor. Gerekirse yalnız onlarla birlikte de böyle bir kampanya başlatılabilir.)

«Askere gitmeyin» çağrısı, bizim kendi yakın çevremiz açısından (üzerine somut olarak konuşulup, örgütsel olarak kararlaştırılacak istisnalar dışında) bir eylem şiarı ve direktif olarak da kavranıp, uygulanmalıdır. Bugünkü ortamda az sayıda kişi de olsa açıkça askere gitmeme, bunun için hapisi vb. de göze alma tavırları, propaganda açısından olağanüstü önemdedir.

Yurtdışı açısından da bu yönde bir kampanya başlatılması doğrudur. Bu bağlamda kimi pasifistlerin çeşitli Batı Avrupa ülkesi anayasalarında yer alan «savaş hizmetini red hakkı»na sığınarak başlattıkları kampanyadan da yararlanılmaya; var olan savaş aleyhtarı akım içinde de bugün TC ordusunda hizmet etmeyi devrimci temelde red etme düşüncesi yaygınlaştırılmaya çalışılmalıdır.» *(Bolşevik Partizan sayı 80, sayfa 40-41)*

Görüldüğü gibi, yapılan "askere gitme!" çağrısı, geniş kitleler açısından esasta yürüyen savaşın daha geniş teşhiri görevini önümüze koyan, bir propaganda çağrısı olarak kavranıyor; uygulama bağlamında bu çağrıyı ancak komünist ve devrimcilerin uygulayacağı doğru olarak tespit ediliyordu.

Bunun yanında bizim "askere gitme!" biçiminde bir genel siyasetimiz olmadığı da vurgulanıyor; yapılan çağrıda askere gitmemenin alternatifi, *"devrim mücadelesini yükseltmek"* olarak konuyordu.

"Kürdistan'da gerçek barış, faşist TC devletinin işçilerin, köylülerin demokratik devrimi ile yıkılması, Kürt ulusunun ayrılma ve hakkını özgürce kullanabileceği şartların yaratılması ile olacaktır" deniliyordu çağrıda. Ki bunlar doğru idi.

Fakat bu doğrular, "askere gitme!" çağısının yanlışlığını; bunun bizim genel çizgimizle çelişme içinde olan bir çağrı olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Şöyle ki; biz özellikle Komünist Enternasyonal'in, komünist klasiklerimizin, en başta da Lenin'in askerlikle ilgili tavrını incelediğimizde, bunların "askere gitme" şeklinde bir çağrıyı, ***bizzat emperyalist savaş içinde de*** red ettiklerini, ***ilkesel olarak red ettiklerini*** görüyoruz.

Bu ilkesel tavrın arkasında duran temel gerekçe, komünistlerin burjuva ordusu içinde komünist faaliyet yürütme zorunluluğudur. Gençlik içinde çalışmanın en önemli alanlarından biri burjuva ordusudur. Bunun yapılmadığı yerde, komünist gençlerin burjuva ordusunda çalışma yürütmediği yerde, komünist olmayan gençler bütünüyle burjuvaziye teslim edilmiş demektir.

Bu yüzden Lenin, *"savaşın boykot edilmesi aptalca bir lafazanlıktır"* diyor. Bu yüzden Komünist Gençlik Enternasyonali'nin 1928'de kabul edilen programında; *"Tek tek askere gitmenin red edilmesi tam da işçi sınıfının devrimci unsurlarını ordudan koparır ve böylelikle ordu içindeki emekçi yığınlarının devrimci aydınlanma ve örgütlenme faaliyetinden etkilenmesini engeller."* tespiti yapılıyor.

Biz "Askere gitme!" şeklindeki çağrımızla gerçekte bizim bu konudaki doğru temel çizgimizden bir sapma içine girdik.

"Askere gitme!" çağrısının temel çıkış noktası ve gerekçesi içinde bulunulan anda bir savaşın varlığı ve pratikte askere gitmenin bu savaşa haksız yanda katılmak anlamına geleceği düşüncesidir.

Önce komünistlerin askerlik yapıp, silah kullanmayı öğrenmek ve burjuva ordusu içinde komünist faaliyet yürütme siyaseti, yalnızca barış dönemleri için düşünülmüş ve uygulanmış olan bir siyaset değildir. Bu hem savaş, hem barış dönemlerinde, her zaman için geçerli olan bir siyasettir. Yani içinde bulunulan anda bir savaşın yürüyor olması, "askere gitme!" çağrısının haklı gerekçesi olamaz.

İkinci olarak, pratikte askere gitmenin haksız yanda savaşa katılmak anlamına geldiği olgu tespitidir. Peki ama bunun nedeni nedir? Neden askerler kitleler halinde haksız savaşa sürülebiliyor, neden imkanlar çok iyi olmasına rağmen, savaşın sürdüğü alanlarda asker elbisesi içindeki emekçi gençler silahı kitleler halinde kendilerine emir verenlere çevirmiyor? Neden her türlü hakaret, baskı, küfür, işkence vb'ne rağmen, faşist ordu içinde isyan olmuyor?

Bunun en temel nedenlerinden biri, ordu içinde sistemli komünist ve devrimci faaliyetin yok denecek kadar azlığı, zayıflığıdır! "Askere gitme!" çağrısı objektif olarak bu azlığı ve zayıflığın sürdürülmesine çağrıdır.

Doğru çağrı, "askere gitme!" çağrısı değil, *"Bu haksız, karşı-devrimci savaşta silahı gerçek düşmanına çevir!"* çağrısıdır. Biz, *"TC'nin Kürt ulusuna karşı kirli savaşına katılmama"*, *"ırkçı şoven savaşın aleti olmama"*nın yollarından biri olarak, "askere gitmemeyi" gösterdik. Kuşkusuz bu, bu savaşa alet olmamanın, ona katılmamanın bir yoludur. Fakat komünistçe, devrimci olan yolu değil, burjuva pasifistçe olan yoludur. Komünist devrimci tavır, bu savaşı hakim sınıflara karşı iç savaşa dönüştürmek için burjuva ordusunda da çalışma tavrıdır. Biz bu çağrıyı onun geniş kitleler açısından bir propaganda çağrısı olduğunun; yalnızca örgütlü komünist ve devrimciler ve pasifist gerekçelerle savaşa katılmayı red edenlerin bu çağrıya uyacaklarının bilincinde yaptık. (Tabii buna bir de TC ordusuna gitmeyip, PKK saflarında savaşa katılanları eklemek gerekiyor. Fakat bunlar açısından yapılan "askere gitmemek" değil, PKK saflarında askere gitmektir!)

Kuşkusuz faşist baskının en yoğun bir biçimde hüküm sürdüğü ordu içinde çalışma, onun içinde komünist çekirdekler kurma çok zordur. Savaş alanına sürüldüğünde, silahı kendi düşmanına –örneğin subaylara– çevirmek ve örgütlenen askerlerle TC ordusunun saflarını terk edip, kendi bağımsız silahlı gücüyle savaşa katılmak; cephe gerisindeki alanlarda sabotajlar düzenlemek vb., "askere gitmemek"ten çok daha zordur ve tehlikelidir. Fakat komünistler ve devrimciler açısından yapılması gereken budur.

Niyetimiz ne olursa olsun, yaptığımız çağrı, pratikte komünist ve devrimcileri burjuva ordusu içinde devrimci çalışma görevinden alıkoyan ve burjuva pasifizmi ile komünizm arasındaki tavır farkını bir noktada silen bir çağrı idi.

Yaptığımız çağrı bir bütün olarak ele alındığında komünist devrimci tavırla, pasifist bir tavırın yanyana yer aldığı eklektik bir çağrı idi. Kuşkusuz bu hatayı yapmamızda andaki relatif güçsüzlüğümüz ve burjuvazinin iğrenç savaşına ne olursa olsun katılmama, alet olmama doğru isteği belirleyici rol oynadı. Sorun şu ki, bu doğru istek ve andaki relatif güçsüz durumumuzdan yanlış bir sonuç çıkardık. Bu hatamızın özeleştirisini yapıyor ve düzeltiyoruz.

"Askere gitme!" çağrısı bizim dışımızda –ve bizden önce– TİKB adlı örgüt tarafından da yapıldı ve PKK da bu tavrı destekledi, destekliyor. TİKB'nin ve bizim "askere gitme!" çağrımıza gelen hiçbir eleştiri, böyle bir çağrının ilkesel olarak yanlış olduğuna yönelmiyordu.

TİKB kampanyasını *"başarılı bir kampanya"* biçiminde değerlendirip, kapattığını ilan etti. Kuşkusuz savaşın bütün hızıyla sürdüğü ve yoğunlaştığı bir ortamda, gerici savaşa karşı çıkmanın bir ve esas yolu olarak propaganda edilen bir çağrının, hem de *"sonuçları açısından başarılı"* olduğu tespiti yapıldıktan sonra geri çekilmesinin, kampanyaya son verilmesinin mantığı yoktur! İçgüdü ile belki bir şeylerin yanlışlığı sezilmiştir ve fakat neyin yanlış olduğu tam olarak çıkarılamamıştır. TİKB'nin tavrının bir açıklaması bu olabilir. Bir diğeri de tabii yanlışlık görüldüğü halde, özeleştirinin zor gelmesi olabilir. Nasıl olursa olsun, yanlış tespit edilmemiştir.

PKK ise A. Öcalan'ın ağzından, anne-babaların çocuklarını askere göndermemesini ve savaşa gitmeme (bu aynı bizim yaptığımız gibi, "askere gitmemek" ile eşitleniyor) kampanyasının geliştirilmesini talep ediyor. *(Bkz. agy. Gündem, 26 Ağustos, sf 8)*

Burada bizim de yaptığımız, burada özeleştirisini yaptığımız hata sürdürülüyor. Kürdistan'daki savaşa TC saflarında katılmamanın devrimci yolu, askere gitmemek değil; askere gitmek ve silahı faşist Türk hakim sınıflarına çevirmektir!

Zor ve evet bu şartlarda imkansız gibi görünen bir şeydir bu! Ve fakat hiç de imkansız değildir. Yeter ki biz komünistler görevlerimizi kavrayıp hakkıyla yerine getirelim.

30 Ağustos 1993 ●

DEP milletvekili Mehmet Sincar Batman'da katledildi!

Hiçbir cinayet, katliam; hiçbir baskı, Kürt ulusunun haklı mücadelesini durduramaz! RÜZGAR EKEN, FIRTINA BİÇECEKTİR!

Ulusal bilince varmış olan bir ulusu zorla çok uluslu bir devlet çatısı altında tutmaya çalışmak, abesle uğraşmaktır; bu politikanın sonucu kan-intikam; kan-intikam kısır döngüsüdür. Emekçilerin birbirine düşman edilmesi, birbirine kırdırılmasıdır. Cinayetlerle bir ulusun ulusal kurtuluş mücadelesini bastırabileceğini sananlar, rüzgar ekmektedirler; fırtına biçeceklerdir. Cinayetler, Kürt ulusal mücadelesinin saflarını daha da sıklaştıracak, mücadeleyi daha da radikalleştirecektir. TC faşistleri bu cinayetlerle, TC ile barış siyasetinin de çıkmaz yol olduğunu bizzat göstermektedir. "Topyekün savaşa karşı, topyekün barış" diyen DEP milletvekillerine yönelik cinayet ve tehditler, çıkışın devrimci savaşta olduğunu bir kez daha göstermektedir.

GÜYA "faili meçhul" cinayetlerin en yoğun yaşandığı Kürdistan kenti Batman'da cinayet zincirine yeni bir halka eklendi.

"Faili meçhul" denen cinayetlerle ilgili araştırma yapmak üzere Batman'a giden DEP heyeti, 5 Eylül akşamı silahlı saldırıya uğrayarak tarandı. DEP Mardin Milletvekili Mehmet Sincar ve DEP Batman İl Yönetim Kurulu Üyesi Metin Özdemir öldü. Batman Milletvekili Nizamettin Toğuç da yaralandı.

Batman'daki bu yeni cinayet, bu cinayette tetiği çeken kim olursa olsun, faşist TC devletinin Kürt ulusunun ulusal kurtuluş mücadelesini ezmek için yürüttüğü karşı-devrimci savaşın

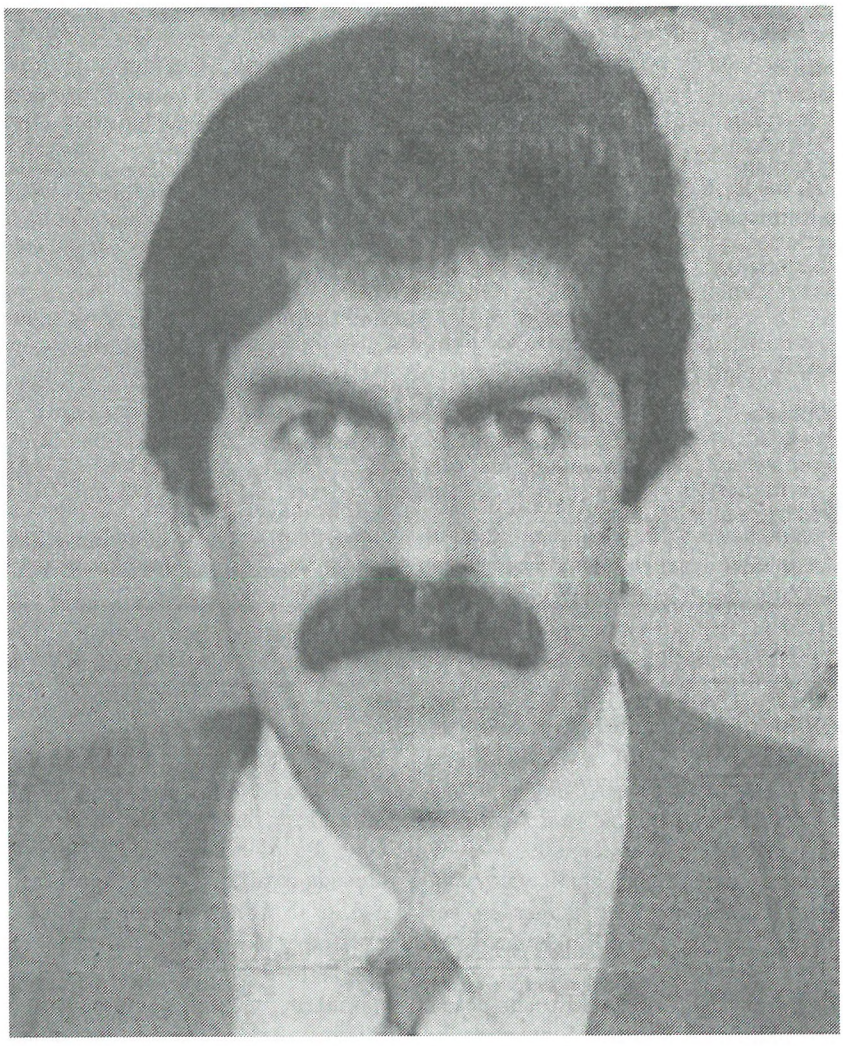

bir parçasıdır.

Bu cinayet, Kürdistan dağlarında PKK gerillalarına karşı sürdürülen sürek avının; Kürdistan'da köylerin, kasabaların yerle bir edilip, binlerce Kürt köylüsünün göçe zorlanmasının; kentlerin bombalanmasının; binlerce Kürt emekçisine reva görülen eziyetin, işkencenin; faili meçhul denilen ve fakat faili ya doğrudan devletin kontrgerillası, ya da devletin beslediği, göz yumduğu Hizbullah, TİT vb. cinayet şebekeleri olan yüzlerce cinayetin, Kürt ulusunun haklı mücadelesini yansıtan yayın organlarına yapılan baskıların, gazeteci katlinin, yasak tehditlerinin; Kürt aydınlarına yönelen hain pusuların, cinayetlerin devamıdır.

Hepsinde amaç bir ve bellidir: TC faşist devletinin her hücresinden irin akan, kokuşmuş, çürümüş varlığını sürdürmek.

Artık ulusal kurtuluş mücadelesi *"Kürt yoktur! Hepimiz Türküz"* palavralarını bir iskambil kulesi gibi çökertmiş olan Kürt ulusunu, faşist TC'nin sınırları içinde tutabilmek.

Bu mücadelenin bugünkü önder gücü durumunda olan PKK'yı Kürt emekçi kitlelerinden tecrit ederek, onu askeri olarak yenmek. Örgütsüz ve öncü gücü askeri olarak ezilmiş Kürt ulusunun ulusal kurtuluş mücadelesini TC çerçevesinde yapılacak ufak tefek reformcuklarla sonuçlandırmak!

TC faşist hakim sınıflarının propagandasını yaptıkları ve *"kardeşçe birarada yaşamak"* dedikleri çözüm budur! Onlar bu yüzden bu çözümün birinci ayağı olan PKK'yı askeri olarak çökertmek hedefine varabilmek için bütün güçleriyle savaşı yoğunlaştırıyorlar.

Seçilmiş bir milletvekilinin böyle açık bir cinayetle öldürülmesi, bu savaşta yeni bir aşamanın işaretidir. Hakim sınıflar, boyalı basınları ve tüm faşist medya aracılığıyla aylardan beri *"PKK'nın legal uzantıları"* olarak tanıttıkları HEP ve şimdi DEP'e karşı cinayet kışkırtıcılığı yapagelmekteydi.

Boyalı basında çarşaf çarşaf şimdi cinayete kurban giden Mehmet Sincar ve diğer kimi DEP milletvekilleri, *"Lojmanlarını PKK gerillalarına açtıkları"*, *"PKK'ya yataklık yaptıkları"* iddiaları ile hedef gösterilmişti.

Hakim sınıfların çanak yalayıcısı kimi yorumcular, *"Bu hainlerden hesap sorulmalı"* yaygaraları kopartıyordu.

Bir dizi DEP milletvekili –bu arada şimdi öldürülen Mehmet Sincar– hakkında savcılık idam istemiyle dava açabilmek için, TBMM'e, bu milletvekillerinin dokunulmazlıklarının kaldırılması talebini getirmişti. Bu konu komisyonlarda görüşmede idi ve milletvekilliklerinin kaldırılması, idam istemi ile yargılanma tehditleri, DEP milletvekillerinin başının üzerinde Demokles'in kılıcı gibi sallandırılıp duruyordu.

Tüm DEP milletvekillerinin, başta Leyla Zana, Hatip Dicle, Mehmet Sincar olmak üzere öldürülecekleri, cinayet şebekelerinin bildirilerinde açıkça ortaya konuyordu. Yani tetiği kim çekmiş olursa olsun, Batman'daki son cinayet, hakim sınıflar tarafından aylardır hazırlanan bir cinayettir. Bu cinayetin işaretini veren bizzat Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel; Başbakan Tansu Çiller gibi birinci dereceden sorumlu siyasetçilerdir. Demirel'in 1 Eylül'de yaptığı meclis açış konuşması, doğrudan doğruya DEP'e ve DEP gibi düşünenlere tehditlerle doludur. Çiller, açıkça devletten yana tavır takınmayanların düşman sayılacağını açıkça belirtmiştir.

Hal böyle iken, bunların cinayet ertesinde *"üzüntülerini"* belirtmeleri; *"Cinayetin aydınlatılması için herşeyi yapacaklarını"* açıklamaları, korkunç bir ikiyüzlülük ve gerçek sorumluları gözlerden gizleme çabasıdır. Cinayetin gerçek sorumlularını bulmak için Ankara'dan çıkmalarına, cinayetin hemen ertesinde İçişleri Bakanı'nın yaptığı gibi Batman'a gidip *"araştırma gösterisi"* yapmalarına gerek yoktur. Aynaya bakmaları yeterlidir!!!

Bu cinayetin amacı, Kürt ulusuna, ve onun haklı mücadelesine sempati duyan herkese gözdağı vermek, TC devletine karşı gelenlerin, bunlar milletvekili bile olsalar, katledilecekleri mesajını vermektir.

Bu cinayet, "kepenk kapayan"ları 1 yıldan 3 yıla kadar zindana tıkmayı; kontak kapayanları, altı ay sürücülükten men etmeyi planlayacak kadar "şahin" olan bayan Başbakan Çiller'in, hakim sınıflar adına uyguladığı "Kürt politikası"nın bir yansımasıdır yalnızca...

Türk faşist hakim sınıflarının Kürt politikası, Kürt ulusunun ayrılma hakkının gaspı, kan ve ateş üzerine kuruludur. Bu politika, aslında iflası bütün dünyada ispatlanmış bir politikadır.

Ulusal bilince varmış olan bir ulusu ***zorla*** çok uluslu bir devlet çatısı altında tutmaya çalışmak, abesle uğraşmaktır; bu politikanın sonucu kan-intikam; kan-intikam kısır döngüsüdür. Emekçilerin birbirine düşman edilmesi, birbirine kırdırılmasıdır. Cinayetlerle bir ulusun ulusal kurtuluş mücadelesini bastırabileceğini sananlar, rüzgar ekmektedirler; fırtına biçeceklerdir.

Cinayetler, Kürt ulusal mücadelesinin saflarını daha da sıklaştıracak, mücadeleyi daha da radikalleştirecektir. TC faşistleri bu cinayetlerle, TC ile barış siyasetinin de çıkmaz yol olduğunu bizzat göstermektedir. *"Topyekün savaşa karşı, topyekün barış"* diyen DEP milletvekillerine yönelik cinayet ve tehditler, çıkışın devrimci savaşta olduğunu bir kez daha göstermektedir.

Bugün Türk hakim sınıflarının, ırkçı, saldırgan politikaları, Türk ve Kürt emekçileri de birbirine karşı kışkırtıyor ve emekçilerin birbirini boğazlamasının şartlarını hazırlıyor.

Biz, Türkiye-Kuzey Kürdistanlı Bolşevikler, emekçileri birbirine düşman etmek üzerine kurulu ırkçı politikalara gerçekten son vermenin tek yolunun, bu siyasete damarlarındaki kan kadar ihtiyaç duyan sömürücü hakim sınıfların iktidarına son vermekten geçtiğini söylüyoruz.

Türkiye'de/Kuzey Kürdistan'da süren bugünkü kirli savaşın, giderek Türk/Kürt emekçilerinin de çatışmasına dönüşmesini istemeyen, halkların kardeşliğinden gerçekten yana olan her kadın ve erkek, faşist TC devletine karşı, bu devleti bütün kurumlarıyla yıkmak, yerine İşçilerin-Köylülerin Devrimci-Demokratik Diktatörlüğünü kurmak için DEVRİM mücadelesine katılmak zorundadır.

TC'nin varlığı şartlarında, onunla yapılacak pazarlıklar sonucu (şimdi FKÖ'nün İsrail'le yaptığına benzer bir şekilde!) "ulusal kurtuluş" mümkün değildir.

Türk ve Kürt ve tüm milliyetlerden emekçilerin sınıfsal kurtuluşu ile, ezilen Kürt ulusunun ulusal kurtuluşu, etle tırnak gibi içiçedir.

Bunların ikisi, bir ve aynı mücadelenin ayrılmaz parçaları olarak kavranmak zorundadır.

Bunların ikisi için de olmazsa olmaz şart, faşist TC'nin devrimle yıkılmasıdır. Bunun için örgütlenelim! Bunun için savaşalım!

Hakim sınıfları boğacak fırtına, bütün milliyetlerden işçi sınıfı ve emekçi yığınların ve tüm ezilenlerin ortak mücadelesinin ürünü olacaktır!

Bu fırtınayı yaratmak elimizdedir!

İ l e r i !

6 Eylül 1993 ●

İşçi sınıfının mücadelesinin devrimci gelişmesi, ancak sendika ağalığının aşılması ile mümkündür.
İşçi sınıfı, mücadelesini kendi eline almalıdır. Bunun için her işletmede, her fabrikada GREV ve MÜCADELE KOMİTELERİ kurulması ve mücadelenin bu komiteler önderliğinde yürütülmesi mutlak gerekliliktir.

İşçiden... Fabrikadan... Sendikadan...

GEÇEN iki aylık süreçte, işçi sınıfı hareketinin gündeminde, yüzbinlerce KİT işçisini ilgilendiren toplu iş sözleşmeleri bulunuyordu.

İşçi sınıfının ve kamu çalışanlarının yer yer birlikte yürüttükleri güçlü eylemlerle, sınıf mücadelesi belli bir ivme kazanarak yaygınlaşıyor; KİT işçilerinin toplu iş sözleşmelerini etkilemek için ortaya koydukları çok çeşitli eylemlilikler, Temmuz sonu ve Ağustos ayı başında kamuoyunu en fazla etkileyen haberler olarak –başka dönemlerde işçi sınıfının ve emekçi halk yığınlarının sorunlarına parmak uçlarını bile uzatmayan– boyalı basının sayfalarını da doldurur hale geliyordu.

23 Temmuz'da binlerce işçi, İstanbul, İzmir, Ankara, Diyarbakır, Adana, Antep, Mersin, Elazığ, Malatya, Batman, Ağrı ve daha bir dizi başka şehirde sloganlar atarak, yer yer taleplerini dile getiren pankartlarıyla yürüyüşler, mitingler düzenlediler. Fabrikaların önlerinde mitingler gerçekleştirdiler. Dışarıda bu eylemleri gerçekleştiren arkadaşlarıyla dayanışmalarını göstermek için fabrikada çalışmakta olan işçiler de işi yavaşlattılar, yer yer iş bırakarak fabrika önlerine ya da bahçelerine çıktılar.

Aynı günde yine onbinlerce işçi, Türk-İş yönetiminin aldığı bir karara uyarak "viziteye çıkma" eylemi gerçekleştirdiler. İşçiler doktorların karşısına çıktıklarında, *"Aldığımız ücretler bizi hasta ediyor"* diyerek, çalışamaz halde olduklarının rapora geçilmesini talep ettiler.

Tüm bu eylemlere karşı devletin kolluk güçleri olağanüstü önlemler almalarına karşın, işçiler tüm bu sayılan eylemleri disiplinli bir şekilde gerçekleştirdiklerinden kayda değer olaylar gündeme gelmedi.

Bu arada boyalı basının baş sayfaları üzerinden sendika ağaları ve hükümet temsilcileri arasında ilginç bir diyalog sürdürülüyor, her iki taraf da ne denli işçi canlısı ve yanlısı olduklarını ispata çalışıyorlardı.

Yüzbinlerce işçinin ücret zamları için ayağa kalktıkları bu dönemde, bunların ne denli işçi canlısı ve yanlısı olduklarını, örneğin Türk-İş yönetiminin talep olarak öne sürdüğü zam yüzdesinden çıkarabiliriz: ***Birinci altı ay için %50, ikinci altı ay için %40...*** Ve Bayram Meral denen sendika ağası, hükümete, bu talepten de aşağı inmeye hazır olduklarını duyuruyordu.

28 Temmuz, Çarşamba günü toplu sözleşme görüşmelerinden yine herhangi bir sonuç çıkmayınca, 29 Temmuz günü Türk-İş üyesi yüzbinlerce işçi, toplam olarak 2-3 saat arası iş bıraktılar ve 30 Temmuz, Cuma günü ise toplu viziteye çıktılar. İstanbul, Ankara, Adana, İzmir, Diyarbakır başta gelmek üzere bütün ülke çapında yüzbinlerce KİT işçisi bu eylemlere katıldı.

29-30 Temmuz'daki eylemler, "Kamu Çalışanları Sendikalar Platformu"nun KİT işçileriyle birlikte eylemler

düzenleme kararına bağlı olarak çok daha güçlüydüler. Burjuva basın, işçi ve memurların *"genel grev provası"* yaptıklarından sözediyor ve kimileri *"Türkiye'de hayat durdu"* gibi başlıklar atıyordu. Bu eylemlerde devletin kolluk kuvvetlerinin aldıkları önlemleri daha yoğunlaştırdıkları ve yer yer işçileri ablukaya alıp, panzerler ve helikopterlerle gözdağı vermeye çalıştıkları gözlemlendi.

Eylemlerin bu şekilde "keskinleşmesi" eğilimine karşı, yine hükümet ve Türk-İş arası medya şovu devreye sokuldu: *"... verdiğimiz zam oranı çok iyi. Bu kadar çok para verdiğimizi, ama kabul etmediğinizi halka anlatacağım"* diyerek, Bayram Meral'i tehdit eden bayan Başbakan Çiller, Türk-İş'i yine masa başına davet ediyordu... Bayram Meral ise, *"bu işin şakası yok"* diyor, ufukta bir "genel grev" gözüktüğünden söz ediyordu.

"Genel grev"den sözeden bu palavracının, aynı dönemde hükümet temsilcileriyle görüşmelerinde, hükümetin ***"ilk altı ay için %35 ve ikinci altı ay için %25 zam"*** teklifine karşılık; ***ilk altı ay için %45 ve ikinci altı ay için %35***'e gerilediğini tespit edelim. Aynı tarihlerde "Devlet İstatistik Enstitüsü"nün açıklamasına göre Temmuz 93 enflasyonu %73.1 olarak gerçekleşiyordu. (Bu sayının bilinmesi, –çok işçi canlısı ve yanlısı geçinen bu sahtekarların– üzerinde pazarlık yürüttükleri zam oranlarının gerçekte ne anlama geldiğini açıklamak için önemlidir!)

Boyalı basına bakıldığında, "çıkmaz"a giren toplu sözleşme görüşmeleri, ülkeyi felaketle yüklü bir "genel grev"e sürüklüyordu. Ancak son anda devreye giren(!) sosyal-demokrat Başbakan Yardımcısı Erdal İnönü bey(!), hükümet ve Türk-İş temsilcilerinin yeniden masa başına gelmelerini sağladı...

Toplu sözleşme görüşmelerinde, üzerinde pazarlık yürütülen ücret zammının yanı sıra, işçi sınıfı hareketinin temel varlık koşulları açısından can alıcı önemde olan "iş güvencesi", "taşeronlaştırma" ve "sendikal haklar" konularında da pazarlıklar sürüyordu.

Buna göre, Türk-İş hükümetten, özelleştirmeler sonucu gündeme gelecek olan toplu işçi kıyımlarına karşı tedbir olarak, "iş güvencesi" adı altında *"bir yıllık ücret tutarında haksız işten çıkarma tazminatı ödenmesi"* talebini öne sürüyordu.

KİT'lerin özelleştirilmesi bağlamında da gündeme gelmesi kaçınılmaz olacak olan kitlesel işçi kıyımlarına karşı, hükümete yönlendirilecek esas talep, evet tamamını *"devletin ve patronların ödediği işsizlik sigortası"* talebi olmak zorundadır.

Bir yıllık ücretin tazminat olarak alınması; belki ilk anda kulağa hoş gelse de, %70'lik enflasyonun işçinin ücretlerini sürekli kemirdiği bilindiğinde, bu tazminatın da ömrünün çok fazla uzun olmayacağı açık olmak zorundadır. Bir yıl çok çabuk geçecektir. Milyonlarca işsizin iş aradığı bir ülkede, yeni işyerlerinin "karaborsa" olduğunu da bu acı gerçekliğe eklediğimizde, KİT'lerin özelleştirilmeleri sonucu açıkta kalacak işçilerin durumlarının çok çok kötüleşeceğini söylemek için falcı olmaya gerek yoktur!

Salt bu açıdan yaklaştığımızda bile, Türk-İş'in öne sürdüğü "genel grev" talebinin ne kadar sahtekarca olduğu apaçık ortaya çıkmaktadır. "Taşeronlaştırmaya son!" gibi keskin sloganlar atmasına rağmen, Türk-İş pazarlıklarda, "taşeronlaştırma"nın kurallara bağlanmasını istemiştir. Türk-İş tüm pazarlık sürecinde, patronların ve hakim sınıfların devlet aracıyla sendikal örgütlenme haklarına karşı yürüttükleri haçlı seferlerine ilişkin tek laf etmemiştir.

Hükümet ile yürütülen pazarlıklar süreci içinde, sözde "keskinlikler"(!) yapan Bayram Meral, "genel grev"in ufukta göründüğünden söz etmesine rağmen, gerçekten de işçi sınıfı hareketinin "genel grev" aracını da gerektiren büyük eylemlilikleri ile gerçekleştirilmesi olası olan "iş güvencesi", "işsizlik sigortası" gibi talepleri, kendilerinin sözünü ettiği "genel grev" talepleri içinde ele almayı bile gerekli görmemiştir. "Genel grev" talebi, pazarlık masasında hükümete karşı sadece küçük bir "koz" olarak kullanılmıştır.

Türk-İş'e üye sendikaların KİT'lerin özelleştirilmesi bağlamında, işçi sınıfı içinde pompaladığı ***devletçi, düzen taraftarı*** düşünce, özelleştirilmesi planlanan tüm teşekküllerin işçilerin malı(!) olduğu, bunların özelleştirilemeyeceği gibi düşüncelerdir. İşçi sınıfı, özel sektör ile devlet sektörü arasında seçim yapmak zorunda değildir! Özelleştirmeler bağlamında işçi sınıfının göreceği en büyük zarar, kitlesel olarak işsiz kalmasıdır. Buna karşı ileri sürülecek tek doğru talep ise, tamamını devletin ve patronların karşıladığı "işsizlik sigortası" ve "iş güvencesi" talebidir!

Türk-İş ve diğer sendika konfederasyonları, bu temel taleplerin yanından bile geçmiyorlar. Onların çoğu palavra olan "genel grev" tehditleri, çok geri ekonomik talepler için mücadele aracı, daha doğrusu pazarlık için baskı unsuru olarak ileri sürülüyor.

Onlar böylece işçi sınıfının en önemli mücadele araçlarından biri olan "genel grev"i de köreltilmiş bir silah haline getiriyorlar. Sendika ağalarının her "genel grev" palavrası ardından "genel grev" çığırtkanlığı yapan oportünist-revizyonist takım da, bu silah köreltme işinde "yardımcı rolü" oynuyor.

Genel grev silahı bağlamında, Komünist Enternasyonal Yürütme Kurulu'nun 1928 Şubat'ında yapılan dokuzuncu plenumunda, şöyle denmektedir:

"İyi bir komünist olmak demek, kesinlikle, sürekli ve her şart altında derhal grev taraftarı olmak demek değildir. Özellikle bu, genel grev sloganının kötüye kullanılması bağlamında geçerlidir. Komünist, savaşımın zamanını seçmesini anlamalı, yığınların arkasında pineklememeli, ama çok ileri de gitmemeli, grevle oynamamalı, ama bir kere başladıysa komünist savaşımın tüm ihtimal ve imkanlarını kullanmalıdır." (Tezler, Sonuçlar, Kararlar ve Çağrılarda Komünist Enternasyonal, Cilt II, sayfa 186, Almanca)

• • •

Hükümetle Türk-İş arasında pazarlıkların sürdüğü bir sırada, 5 Ağustos'da "baskı unsuru olması" düşüncesiyle, Türk-İş'e bağlı YOL-İŞ ve Demir yol-İş sendikalarının, Karayolları, Köy Hizmetleri, Bayındırlık Bakanlığı, Yapı İşleri ve TCDD işyerlerinde, toplam 163 bin işçi adına grev kararı alındığı ilan edildi.

Pazarlığın bu aşamasındaki zam yüzdelerindeki değişiklik ise şöyle oldu: Hükümet, ***ilk altı ay için %35***'te kalırken, ***ikinci altı için*** önerdiği % 25'den ***%28***'e çıkıyordu. Türk-İş ise, ***ilk altı ay için %45***'lik talebinde ısrar ederken, ***ikinci altı ay için*** öne sürdüğü %35'lik talebini ***%30***'a çekiyordu. Bu rakamlar, görüldüğü üzere, Türk-İşli "işçi temsilcileri"nin ne denli zorlu mücadeleler yürütüp, işçilerin haklarını nasıl koruduklarını(!) sergileyen ibret-i alemlik rakamlardır...

Tabii ki bu sayılar üzerine anlaşma yine sağlanamadı. Bunun üzerine, zaten sahnelenmiş olan medya şova devam edildi. *"Grevlere başlarız!"* diyen Bayram Meral'e, Başbakan Çiller, *"Siz beni tanımıyorsunuz, size kendimi tanıtacağım!"* diye cevap veriyor, açık bir şekilde işçi sınıfına tehditler yağdırıyordu.

7 Ağustos tarihinde, pazarlıkların anlaşmazlıkla sonuçlandığı gerekçesiyle, Türk-İş'in Ağustos ayı sonuna doğru "genel grev" yapma kararı alması üzerine, sürmekte olan şov, biraz daha keskinleşti. Başbakan Çiller, kendisini tanımayan Türk-İş yöneticilerine ve işçi sınıfına kendini tanıtıp; talep edilen zam oranlarını veremeyeceklerini söyledi. Çiller, ayrıca *"Bu para, halktan borç aldığımız paradır. O nedenle halka sormamız lazım."* diyerek, faşist Türk hakim sınıflarının sözcülerinden hiç alışık olmadığımız bir üslupla DEMAGOJİ yapıyordu. Çiller'in konuşmasının devamındaki incilere bakalım:

"Ama her ay, her gün durmadan deli gibi borçlanıyoruz. Biz bu parayı halktan borç alıyoruz. O yüzden kararı da halk versin. İşçi daha fazlasını hak ediyor. Ama esnaf da, memur da, köylü de hak ediyor."

"Televizyona çıkıp halka şunu soracağım. Köylere, şehirlere daha çok mu yol yapalım, yoksa işçiye daha çok ücret mi verelim? Daha çok okul, kreş mi yapalım, sendikanın istediği bu yüksek ücretleri mi verelim?" (Bkz. 8.8.1993 tarihli tüm boyalı basın!)

Evet, faşist Türk hakim sınıflarının deliler gibi borçlandıkları, halkın değerlerini, işçi sınıfı ve emekçi yığınların ürettikleri değerleri har vurup harman savurdukları doğrudur. Skandallar skandalları, rüşvetler rüşvetleri, avantalar avantaları saat gibi şaşmadan takip ediyor. Boyalı basın böylesi haberlerle doludur. Böylesi rezil bir ortamda, işçiye verilmesi gerekli olan paranın karşısına yol yapımını; işçiye verilmesi gerekli olan paranın karşısına esnafa, köylüye verilecek parayı koyanların, bilmelidirlerki, böylesi yapay ayrımları kışkırtmaları ile ulaşabilecekleri hiçbir çözümleri yoktur.

Bir bütün olarak faşist Türk hakim sınıflarına olduğu gibi, Tansu hanım gibi burjuva sözcülerine de; devrimden çıkarı olan sınıfların, işçi sınıfı önderliğinde devrim mücadelesine atılarak, gerçekte kimin kimi tanıması gerektiği gösterilmek zorundadır. Bunu sağlamanın yollarından biri, işçi sınıfının mücadelesini kendi ellerine almasından ve sendika ağalığının cenderesini kırmasından geçmektedir.

Tansu Çiller sonunda sözünde durdu ve işçileri halka şikayet etti. Enflasyonu 500 günde %30'lara çekme iddiasının sahibi olan ve bugün %70'li enflasyon oranlarıyla idare eden hükümetin başı Çiller, televizyonda halka seslendiği konuşmasında, işçiye yüksek zam vermeleri halinde enflasyonun önüne geçilemeyeceğini açıklarken, bu kez de işçi sınıfını enflasyondan sorumlu hale getiriveriyordu...

Halka yönelttiği, *"veriyim mi, vermiyim mi?"* sorusunun yanıtları, kamuoyu yoklamalarından *"VER!"* şeklinde çıkınca, Türk-İş'i yeniden masa başına davet eden Çiller, "zorlu pazarlıklar"dan sonra Bayram Meral şahsında Türk-İş'i ikna(!) edebildi. Hükümeti temsilen bayan Çiller ve Türk-İş'i temsilen bay Meral'in; Başbakan Yardımcısı sosyal-demokrat İnönü'nün nezaretinde el sıkışmalarından sonra, yüzbinlerce KİT işçisinin toplu sözleşme görüşmeleri kapanmış oldu.

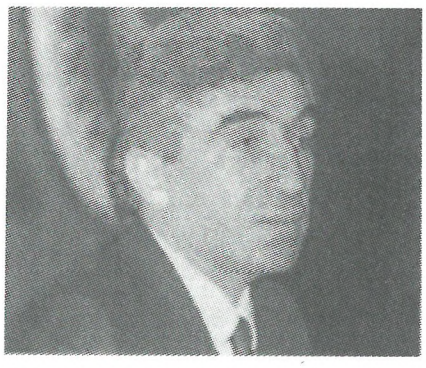

Bayram Meral *Büyük sendika ağası...*

İmzalanan sözleşmeye göre, ***ilk altı için %37; ikinci altı ay için ise %28*** ücret zammı elde edilmiştir.

Özelleştirme sonucu gündeme gelecek olan toplu işçi kıyımlarında tazminat, bir yıllık ücret miktarı değil, 7 aylık ücret miktarı olarak bağlanmıştır.

Şimdi sıra Hak-İş tarafından temsil edilen işçilerdedir. Onların durumu da Türk-İş tarafından temsil edilen işçilerinkinden daha farklı olmayacaktır: Sendika ağaları tarafından satılmak...

• • •

Bütün gelişmeler şunu gösteriyor:

İşçi sınıfının mücadelesinin devrimci gelişmesi, ancak sendika ağalığının aşılması ile mümkündür. İşçi sınıfı, mücadelesini kendi eline almalıdır. Bunun için her işletmede, her fabrikada GREV ve MÜCADELE KOMİTELERİ kurulması ve mücadelenin bu komiteler önderliğinde yürütülmesi mutlak gerekliliktir.

İşçi sınıfının gerçek kurtuluşu, ücretli emek sisteminin devrimle yıkılması ile olacaktır. Mücadelenin tümü hep bu temel hedefe yönlendirilmek zorundadır. Günlük mücadelelerde de bu hedef gözönünde bulundurulmak zorundadır.

Bu hedefe giden yolda, işçi sınıfının bugünkü yaşam ve mücadele şartlarını düzeltecek mücadelelerde birliği sağlanmak zorundadır. Şu talepler bugünün acil talepleri olarak savunulmalıdır:

- Paralar zamanında ödenmelidir!
- Toplu iş sözleşmelerinde pazarlık süresi için 1 hafta yeter!
- 6 aylık ya da 1 senelik iş sözleşmeleri!
- Enflasyonun yükü patronlara!
- İşçi sağlığı kutsaldır!
- Patronlar ve devlet ödesin:
  - —Tam teşekküllü sağlık sigortası!
  - —Güvenli bir iş yeri!
- İşçiye iş güvencesi!
- Patronlar ve devlet ödesin:
  - —İşsizlik sigortası!
- Sendikal örgütlenme özgürlüğü!
- Devrimci işçiler sendika yönetimine!

10.09.1993 ●

"Kızıl Sendikalar Enternasyonali"nin (KSE) deneyim ve derslerinden öğrenelim!
– XV –

KOMÜNİST ENTERNASYONAL'İN YEDİNCİ DÜNYA KONGRESİ

Komünist Enternasyonal'in Yedinci Dünya Kongresi 25 Temmuz-20 Ağustos tarihleri arasında Moskova'da toplanır. Komünist Enternasyonal'in Altıncı Dünya Kongresi'nden bu yana geçen 6 yıl içerisinde uluslararası durum, işçi sınıfının mücadelesinin durumu, dünya devriminin kalesi Sovyetler Birliği'nin gelişimi bir dizi tayin edici değişiklik geçirmiştir.

İtalya'nın yanısıra o günkü dünyanın en büyük emperyalist güçleri içinde yer alan Almanya'da da faşizm iktidara gelmiştir. Nazi Almanya'sı, faşist İtalya ve Japonya ile birlikte dünya devrim cephesine, yine dünya devrim cephesinden daha fazla güçleri kapsayan dünya barış cephesine karşı vurucu bir blok oluşturmuşlardır. Diğer emperyalist büyük güçler, faşist bloku SSCB'ye karşı koç başı olarak ileri sürmeye çalışmışlar ve bu bağlamda faşist bloku desteklemişlerdir.

Almanya'da işçi sınıfı, mali sermaye tarafından büyük bir yenilgiye uğratılmış, işçi sınıfının legal örgütleri faşist terör tarafından paramparça edilmiş, işçi ve emekçi halk üzerinde koyu bir faşist terör diktatörlüğü kurulmuştur.

Diğer emperyalist ülkelerde de mali sermaye giderek daha yoğun bir biçimde faşist tedbirlere sarılmış, işçi ve emekçi hareketine karşı saldırılarını olağanüstü biçimde artırmıştır. İşçi sınıfına ihanet, burjuvaziye teslim siyasetini başından beri faaliyetlerinin merkezine koyan sosyal-demokrasinin "en az direnme mantığı" iflas etmiş, sosyal-demokrasi saflarında büyük bir bölünme ve kriz ortaya çıkmıştır.

Sovyetler Birliği, içinde bulunduğu olağanüstü ulusal ve uluslararası zorluklara rağmen, sosyalist ekonomik sistemi ülkenin egemen sistemi haline getirmiş, ekonominin her alanında başarılı atılımlar yaparak sosyalist ekonomiyi kurmuştur. Sosyalist ekonominin ilk defa bir ülkede kurulması, uluslararası işçi ve emekçi hareketinin gözünde SSCB'ye büyük bir prestij kazandırmıştır. SSCB'nin dünya halkları nezdinde büyüyen prestiji emperyalist dünyanın ona karşı daha saldırgan bir politika geliştirmesini beraberinde getirmiştir.

Uluslararası durumdaki değişiklikleri tespit etmek, Komünist Enternasyonal'in ve seksiyonlarının görevlerini belirlemek, o günkü karmaşık ulusal ve uluslararası şartlarda, işçi sınıfının yolunu aydınlatmak amacıyla Komünist Partilerin delegeleri 1935 Temmuz'unda biraraya gelirler.

Kongre, şu kararları alır:

1) Komünist Enternasyonal Yürütme Kurulu'nun Faaliyet Raporu Üzerine,

2) Uluslararası Denetleme Komisyonu'nun Faaliyet Raporu Üzerine Karar,

3) Faşist Saldırı Ve İşçi Sınıfının Faşizme Karşı Savaşı Açısından Komünist Enternasyonal'in Görevleri,

4) Emperyalistler Tarafından Yeni Bir Dünya Savaşının Hazırlanmasıyla İlgili Olarak Komünist Enternasyonal'in Görevleri Üzerine,

5) Sovyetler Birliği'nde Sosyalizmin Zaferi Ve Bunun Tarihsel Önemi,

6) Komünist Enternasyonal'e Yeni Partilerin Kabulü Üzerine Karar,

7) Komünist Enternasyonal Tüzüğündeki Değişikler Üzerine Karar,

8) Komünist Enternasyonal Yürütme Organlarının Bileşimi.

Yedinci Kongreye Yürütme Kurulu'nun Faaliyet Raporu'nu Almanya Komünist Partisi'nden Wilhelm Pieck sunar. Kongre, Faaliyet Raporunu ve Yürütme Kurulu'nun siyasi çizgisini onaylar.

Faaliyet Raporu Üzerine Karar'da *"hem ülke hem de uluslararası alanda birleşik cephenin oluşturulması için her türlü çabanın gösterilmesi" (Tezler, Sonuçlar, Kararlar Ve Çağrılarda Komünist Enternasyonal, Cilt II, sayfa 405, Almanca)* ve bu amaçla *"sosyal-demokrat işçilere yakınlaşmayı engelleyici sekter geleneklerin artıklarını en kısa zamanda aşmak, şimdiye kadar hiç de seyrek olmayan soyut ve yığınlar için az anlaşılır karakter taşıyan ajitasyon ve propaganda metodlarını değiştirmek ve buna tamamen somut, yığınların dolaysız gereksinimleri ve günlük çıkarları ile bağlantı içerisinde bir yön vermek"(age, sayfa 406)* görev olarak seksiyonların önüne konulur. Kararın 4. maddesinde başka önemli eksikliklere dikkat çekilir:

"Komünist Enternasyonal'in Yedinci Dünya Kongresi, Komünist Enternasyonal'in bir dizi seksiyonunun faaliyetinin ciddi eksiklikler gösterdiğini tespit eder: Birleşik cephe taktiğinin geç uygulanması, yığınları hem ekonomik hem de siyasi karakterdeki kısmi talepler uğruna harekete geçirmede kabiliyetsizlik, burjuva demokrasisinin artıklarının savunulmasının gerekliliğinin kavranmaması, sömürge ve bağımlı ülkelerde anti-emperyalist halk cephesi yaratmanın gerekliliğini kavramama, reformist ve faşist sendikalarda ve emekçilerin burjuva partiler tarafından yaratılan kitle örgütlerinde çalışmanın küçümsenmesi, emekçi kadınlar arasındaki çalışmanın küçümsenmesi, köylülük ve şehir küçük-burjuva yığınları arasında çalışmanın öneminin küçümsenmesi ve Yürütme Kurulu tarafından bu seksiyonlara yardımın geç yapılması." (age, sayfa 406)

Kararda, seksiyonların eksikliklerini bir an önce gidermeleri veya başarılarını daha da perçinlemeleri için *"dikkatlerini kendi saflarının sağlamlaştırılmasına ve komünizm için işçi sınıfının çoğunluğunun kazanılmasına yoğunlaştırmaları" (age, sayfa 407)* talep edilir. Sınıf savaşımında başarıyla ilerlemenin anahtarı olarak bir kez daha şu noktaya parmak basılır:

"Komünist Enternasyonal'in Yedinci Dünya Kongresi, olgunlaşan politik krizi muzaffer proleter devrime dönüştürmenin yalnızca, komünist partilerin gücüne ve proletaryanın geniş yığınları üstündeki etkisine, komünistlerin enerjisine ve özverisine bağlı olduğuna dikkat çeker." (aynı yerde)

Karara temel teşkil eden ve W. Pieck'in sunduğu Faaliyet Raporu'nda, işçi sınıfı hareketinin ve komünist partilerin bir dizi deneyimleri noktasında detaylı değerlendirmeler yapılır. Faali-

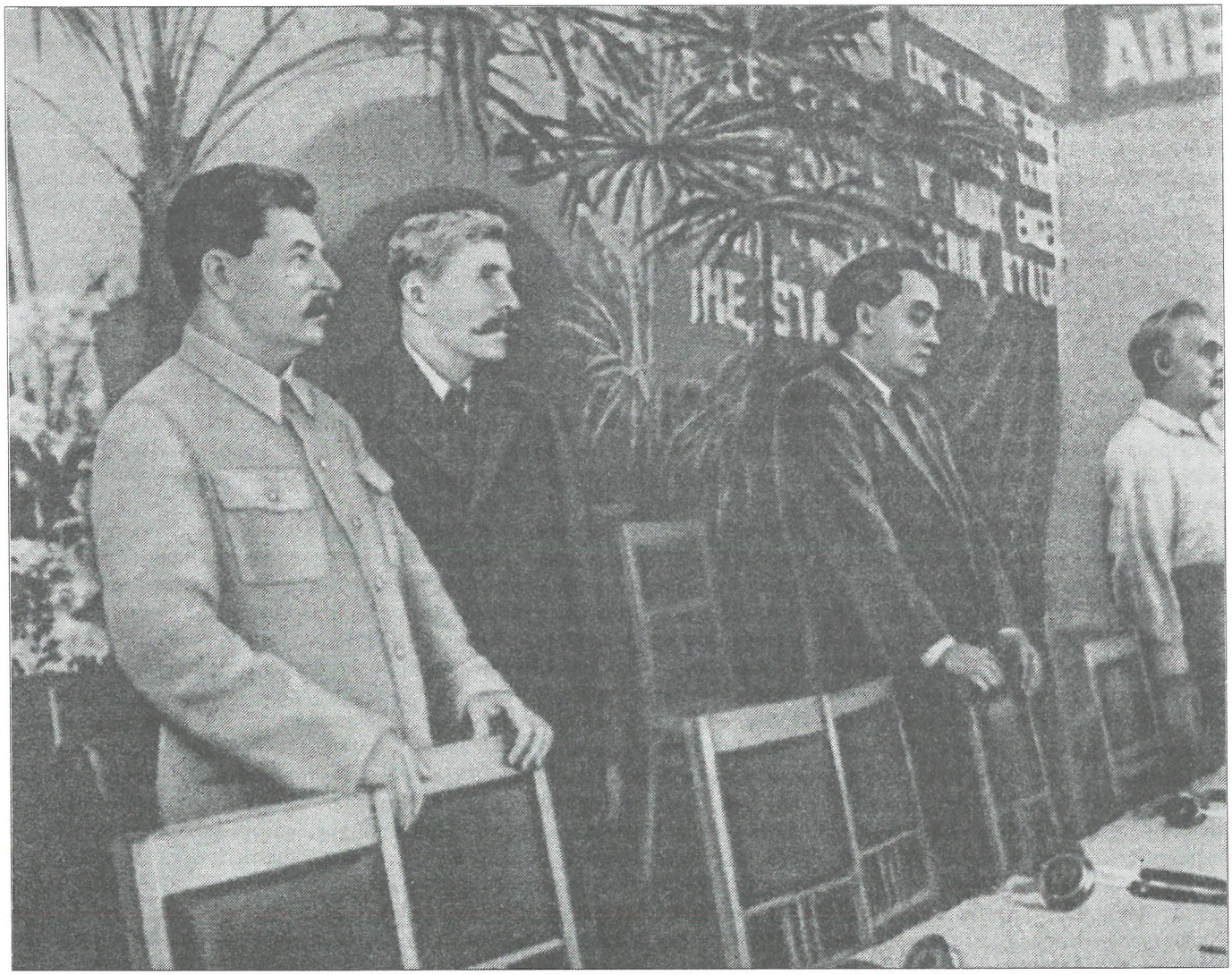

Komintern 7 Kongresi...
Stalin, Kashen, Dimitrov ve Pick 7. Dünya Kongresi'nde...

yet Raporu, sosyal-demokrasinin temsil ettiği, sosyalizme barışçı geçiş, bunun için de burjuva devletin güçlendirmesi teorisinin bir kez daha iflas ettiğini belirtir. Fakat sağ, sosyal-demokrat oportünist görüşlerin komünizm saflarında da etkisinin görüldüğü ve örneğin şu görüşlerin bu saflarda dile getirildiği hatırlatılır:

"Ancak bu görüşü yalnızca resmi sosyal-demokrasi savunmuyordu. Etkisi bizim saflarımıza kadar bile sızmıştı. Bunlar, uluslararası gelişmenin kapitalizmin istikrarının sağlamlaşmasına götürdüğü, kapitalizmin kendini yeni koşulların gereklerine uydurmayı başardığı, tekniğin gelişmesinin kapitalizmin yeni bir yükselmesi olanağını yarattığı teorisini savunan, Komünist Enternasyonal saflarındaki sağ unsurlardı." (3. Enternasyonal'de Faşizm Üzerine Tartışmalar -Belgeler- II, sayfa 124 Dönüşüm Yayınları, 1. Basım, Mayıs 1992)

Bugün, bu türden karşı-devrimci görüşler daha yüksek sesle ve çok daha yaygın bir biçimde ileri sürülmektedir. Bu tür, *"örgütlü kapitalizm"*, *"yükselen kapitalizm"* teorilerinin içeriğinde, aradan geçen zamana kadar özde bir fark yoktur. Hepsi de, yüzeydeki olgularda takılıp kalmakta, kapitalizmin var olduğu sürece hiçbir zaman aşamayacağı büyük çelişkileri özenle gizlemeye çalışmaktadır. Kapitalizm çoktan dünyanın taşıyamayacağı bir yük haline gelmiştir.

Raporda, bir çok kapitalist, bağımlı ve sömürge ülkelerdeki sınıf savaşımlarının en önemlilerine ve bu savaşımlarda komünistlerin tavırlarına değinilir. Komünistlerin, en önemli büyük çatışmalarda olduğu gibi binlerce küçük savaşımlarda da aktif bir şekilde yer aldığı, bir çok savaşımı başarılı olarak yürüttüğü, bu nedenle bir dizi ülkede komünist partilerinin gücünün ve kitle etkilerinin muazzam bir biçimde arttığı tespit edilir.

Bunun yanısıra komünistlerin bir dizi hatalar, özellikle sol, sekter hatalar yaptığı açıklanır. Örneğin, *"sınıfa karşı, sınıf"* ilkesel taktik öğretisinin uygulamada, reformist örgütlerle hiç anlaşma yapılmayacağı şekilde kavranması ve buna uygun davranılması, bu taktiğin birleşik cepheyi dıştaladığı şeklinde yorumlanması, grev savaşımlarının bağımsız yönetiminin, sosyal-demokratların etkisindeki her türlü grev komitelerinin reddi gibi hatalar, bu türden hatalardır.

Bu ve daha bir dizi sekter hatanın en olumsuz sonucu, komünistlerin kendilerini geniş kitlelerden yer yer soyutlamasıdır. *"Bu sekter hatalara rağmen, komünistlerin örgütlü işçi kitleleri üzerindeki etkisi çok büyük bir hızla arttı. Bu yüzden reformist sendika önderleri Almanya'da, İngiltere'de ve Amerika Birleşik Devletleri'nde ve daha bir dizi ülkede komünistleri sendikalardan dıştalamaya çalıştılar." (age, sayfa 134)*

İşsizler hareketi noktasında da komünistlerin önemli hatalar yaptıkları, bu hareketin önemini yeterince kavramadıkları ve *"işsizlerin ancak önemsiz bir bölümünü, aşağı yukarı yüzde 10 ile 20'sini aktif mücadeleye çekmeyi" (age, sayfa 143)* başardıkları vurgulanır.

Daha sonra raporda, *"Emekçilerin*

bu fırtınalı politik hareketleri neden kurtuluş mücadelesi için ciddi sonuçlar getirmeyen, salt soluk bir kıvılcım olarak kaldı? Neden bunlar burjuva devlete karşı siyasi bir kitle mücadelesine dönüşmedi?" soruları ileri sürülür ve yanıtlar dört ana noktada özetlenir:

"1- Bu hareketlerin büyük çoğunluğu, ciddi hazırlıklar olmadan, tüm güçler örgütsel bakımdan toparlanmadan, somut mücadele hareketleri olmadan kendiliğinden ortaya çıktılar. Yalnızca çok az bir bölümü, Komünist Partisinin çağrısı üzerine meydana gelen hareketlerdi.

2- ... Komünist Partiler henüz, kendiliğinden politik mücadeleye atılan kitleleri örgütleyecek ve onlara sağlam bir önderlik verecek kadar güçlü ve etkin değillerdi.

3- Bu hareketlere komünistler, sosyal-demokratlar ve örgütsüzler katıldı. Kendiliğinden mücadeleye atılan bu kitleler ancak eğer komünist ve sosyal-demokrat örgütler arasında bir birleşik cephe kurulmuş olsaydı, uzun süre birlikte kalabilirler ve mücadeleyi sürdürebilirlerdi. Ama sosyal-demokrasi bu türden bir birleşik cepheye karşı çıktı ve bunu imkansız kıldı. Ayrıca, mücadeleyi yönetmek üzere kitlelerin kendi seçtiği, komünistler, sosyal-demokratlar ve örgütsüzlerden oluşan daimi organlar yaratmak gerekiyordu, kitleler içinde, giderek daha geniş kitleleri mücadeleye çeken ve böylelikle aynı zamanda tüm hareketin devrimci önderliğini garantileyecek yeterli otoriteye sahip organlar. Ama böylesi organlar yaratılmamıştı.

4- Böylesi daimi organlar fikri gerçi işsizler hareketi içinde ortaya çıktı. Ancak komünistler tarafından şurada burada yaratılan işsizler kent ve bölge komiteleri, ne yeterince geniş taban üzerinde örgütlenmişlerdi ne de kitleler arasında bu büyük görevi yerine getirecek yeterli otoriteye sahiplerdi." (age, sayfa 147-148)

Sendikalar konusunda da komünist partileri bazı önemli hatalar, örneğin reformist sendikaların ***tabanına*** karşı düşmanca tutum alma, reformist sendikaların tabanının küçük komünist sendikalara kolayca geçeceği hayaline kapılma, sendika kitlesi ile bağın daha güçlendirilmesi gerekliliğinin kavranmaması, kitlelerin ruh halinin dikkate alınmaması, tabandan birleşik cephe yerine, gerektiğinde örgütlerle birleşik cephe taktiğini uygulamama gibi hatalar yaptılar.

Komünistlerin işçi sınıfı hareketini ileriye götürmelerinin, işçilerin bölünmüşlüğünün yerine güçlü, ortak savaşımını koymanın aracı olarak –tüm Yedinci Kongre'nin merkezinde duran– "Birleşik Cephe Taktiği" ileri sürülür. Yeniden her incelenen noktada, bu taktiğin başarılı uygulamasının önemine değinilir.

Bolşevizmin bir yasası olan kitlelerle bağ noktasında, bugün de öneminden hiçbir şey kaybetmeyen şu sorunlara değinilir:

"Parti örgütümüzün temel ilkesi, kitlelerle en sıkı temas içinde olmayı ve savaşımı örgütlemek ve işçileri bu savaşıma katmak için varolan tüm olanaklardan yararlanmayı bilmek zorunda olmasıdır. Burada en önemli fabrikalardaki ve sanayi dallarındaki işçilerin tayin edici tabakalarına dayanmak zorundadır.

Burada, partilerimizin örgütleme çalışmasında tam da en fazla ihmal edilen iki son derece önemli görev alanını vurgulamak istiyorum. Bu, kadınlar ve gençlik arasındaki çalışmadır. Onların devrimci savaşıma kazanılması için tam da bugün varolan durumda tüm ülkelerde en elverişli koşullar mevcuttur.

Komünistlerin başarılı kitle çalışmasının ve komünist partilerin kitleleri kazanmasının tayin edici önkoşulu, komünistlerin sendikalardaki ve işçi kitlelerini kucaklayan diğer örgütlerdeki çalışmasıdır. Bu örgütlerin üye kitlesini etkilemek sağlanmadan, komünist partilerin işçi sınıfının çoğunluğunu kazanmasının sözü bile edilemez." (age, sayfa 189)

İşçi sınıfının çoğunluğunu komünistlerin safına kazanmayı, sosyal-demokratlarla faşizme ve sermayeye karşı birleşik cephe kurma girişimlerini, sosyal-demokrasi ile uzlaşmak, ona karşı yürütülen savaşımın dozajını azaltmak olarak anlayanlara karşı, Faaliyet Raporunda şu doğru ve öğretici tavır takınılır:

"Ajitasyon ve propagandamız, komünistlerin kapitalizme karşı, faşizme ve savaşa karşı mücadelelerinde aynı zamanda kitleleri savaşımdan alıkoyan sosyal-demokrasiye karşı da mücadele etmek zorunda oluşları olgusu tarafından belirlenmekteydi. Sosyal-demokrasiye karşı mücadele olmadan, burjuvaziye karşı mücadele etmek imkansızdı, çünkü sözkonusu olan, sosyal-demokrat işçileri mücadeleye kazanmaktı.

Tam da şimdiki durum bizi, eskiden olduğu gibi şimdi de kitleleri mücadeleden alıkoyan ve işçi sınıfının savaşımlarında bir grev kırıcısı rolü oynayan sosyal-demokrat partilere ve önderlere karşı eleştirinin dozunu artırmaya zorlamaktadır. Ama aynı zamanda ajitasyon ve propagandamızda tüm şiddetimizle burjuvaziye karşı yönelmeliyiz, özellikle de, gözü eskiden sınıf bilinçli olmayan ve politik bakımdan pasif olan, reformizmden yüz çeviren ve ilk kez harekete geçen kitleleri demagojik, anti-kapitalist sloganlarıyla kendine kapmakta olan burjuvazinin en gerici faşist partilerine karşı yönelmeliyiz." (age, sayfa 185)

Burada da bir kez daha, geçici ittifaklarda olsun, stratejik ittifaklarda olsun, siyasi müttefikleri sürekli olarak *"düşmanımız gibi kollamanın"*, onun etkisini azaltmak ve kırmak için, özellikle birlikte hareket edildiğinde eleştirinin dozunu artırmanın önemi bir kez daha vurgulanmakta. Ama siyasi düşmana karşı, burjuva sınıfına ve devletine karşı mücadele ile en gerici, faşist partilere karşı mücadelenin dozunu artırmayı da unutmamak gerektiği özellikle belirtilmektedir.

G. Dimitrof tarafından Komünist Enternasyonal Yedinci Dünya Kongresi'ne sunulan ve hiç kuşkusuz Yedinci Kongre bağlamında en çok tanınan belge olan *"Faşist Saldırı Ve İşçi Sınıfının Faşizme Karşı Savaşımı Açısından Komünist Enternasyonal'in Görevleri"* başlıklı siyasi rapor temelinde, aynı başlık altında ve bu raporun özüne tamamen uygun bir biçimde, bütün seksiyonlar için bağlayıcı bir karar alınır.

Bu kararda, büyük faşizm tehlikesi karşısında Komünist Enternasyonal Yedinci Dünya Kongresi, *"içinde bulunulan tarihi aşamada işçi sınıfının birleşik savaşım cephesinin oluşturulmasının uluslararası işçi hareketinin en önemli, en acil görevi" (Tezler, Sonuçlar, Kararlar Ve Çağrılarda Komünist Enternasyonal, Cilt II, sayfa 411)* olduğunu çok açık olarak ortaya koyar.

İşçi sınıfının gelişen faşizm tehlikesine ve sermayenin saldırılarına karşı birleşik bir savaşım cephesinin yaratılmasındaki en önemli engel, özellikle sosyal-demokrat partiler ve sendikalar tarafından ayakta tutulan işçi sınıfı hareketinin bölünmüşlüğü, parçalanmışlığıdır. Ama tam da faşizme karşı zafer kazanmanın, sermayenin saldırılarını geri püskürtüp karşı saldırıya geçmenin yolu, işçi sınıfının birleşik cephesinin gerçekleştirilmesinden ve savaşım biçimlerinin yaygınlaşmasından geçmektedir.

İşçi sınıfının birleşik savaşım cephesinin kurulması ve geliştirilmesi için neyin çıkış noktası alınması gerektiği sorusuna, karar, şu doğru ve berrak yanıtı verir:

"İşçi sınıfının dolaysız ekonomik ve politik çıkarlarının savunusu, bunların

faşizme karşı savunusu, bütün kapitalist ülkelerdeki işçilerin birleşik cephesinin çıkış noktası ve temel içeriği olmalıdır. Geniş kitleleri harakete geçirmek için, yığınların yaşamsal ihtiyaçlarından ve gelişmenin var olan aşamasında savaşım yeteneklerinin derecesinden çıkan sloganlar ileri sürülmeli ve savaşım biçimleri uygulanmalıdır. Komünistler, doğrudan proletarya diktatörlüğü için savaşıma çağrı yapan sloganlarla kendilerini sınırlayamazlar, tersine, kapitalist soygundan ve faşist barbarlıktan kendilerini korumaları için yığınlara bugün ne yapmaları gerektiğini söylemelidirler. ..." (age, sayfa 412)

Sendika hareketinin birliği sorunu kararda 3. altbölüm olarak ele alınır. Bu altbölümde, o günün somut görevlerine yanıt veren değerlendirmelerin yanısıra bir dizi genel geçerliliğe sahip görüşler de olduğundan bu bölümü olduğu gibi aktarmak yararlı olacaktır.

"3. Sendika Hareketinin Birliği

Kongre, işçilerin iktisadi savaşımı alanında birleşik cephenin oluşturulmasının ve sendika hareketinin birliğinin yaratılmasının özel önemini, proletaryanın birleşik cephesinin güçlendirilmesinde çok önemli bir aşama olarak vurgulamakta, işletme ve ülke çapında sendikaların birliğinin gerçekleştirilmesi uğrunda tüm pratik önlemlerin alınmasını komünistlerin görevi ilan etmektedir.

Komünistler, her ülkede ve uluslararası alanda sendikaların yeniden birliğinin oluşturulması için; sermayenin saldırısına ve faşizme karşı işçi sınıfının en önemli dayanak noktaları olarak ortak sınıf sendikaları için; her üretim dalında ortak bir sendika için; her ülkede ortak bir «Sendika Birliği» için; sendikaların ortak uluslararası sanayi birlikleri için; ortak, sınıf savaşımı temeline dayanan sendika enternasyonali için kararlıdırlar.

Küçük kızıl sendikaların olduğu ülkelerde, kendi düşüncelerinin serbest yayılması ve sendikadan atılanların yeniden alınması talep edilerek; (Kızıl Sendikaların /ÇN) büyük reformist sendikalara girmeleri için çalışma gereklidir. Büyük kızıl ve reformist sendikaların olduğu ülkelerde, eşitlik temelinde, sermayenin saldırısına karşı savaşım ve sendika demokrasisinin garanti altına alınması platformunda sendikaların (Kızıl ve Sosyal-Demokrat Sendikalar /ÇN) birliği uğruna çalışılmalıdır.

Komünistler, reformist ve birleşik sendikalarda aktif alarak çalışmalıdırlar, onları güçlendirmeli ve örgütsüz işçileri sendikalara kazanmalıdırlar; burada, bu örgütlerin işçilerin çıkarlarını gerçekten savunmaları ve gerçek sınıf örgütleri olmaları için herşeyi yapmalıdırlar. Bunun için komünistler, bütün üyelerin, fonksiyonerlerin ve tüm örgütün kazanılmasını bilmelidirler.

Komünistler, burjuvazinin ve faşizmin sendikaların haklarını sınırlama veya onları parçalama yönündeki her türlü çabalarına karşı sendikaları savunmalıdırlar.

Reformist önderler, devrimci işçilerin ya da bütün olarak örgütlerin atılması veyahutta başka türden baskılar politikasını uygularlarsa, komünistler sendikaların bütün üye kitlesini önderliğin bölme çabasına karşı harakete geçirmeli ve aynı zamanda atılanların sendikaların üye kitlesi ile bağını, yeniden alınmaları için ortak savaşımı ve sendikaların yaralanan birliğinin yeniden oluşturulmasını örgütlemelidirler.

Kızıl Sendikalar ve Kızıl Sendikalar Enternasyonali, faaliyetlerinde tüm yönelimlerden sendikaların ortak savaşımını oluşturmalıdırlar. Onların ülke ve uluslararası çapta sendikaların sınıf savaşımı ve sendika içi demokrasi temelinde birliğinin oluşturulması faaliyetleri, komünist partiler tarafından her biçimde desteklenmelidir." (age, sayfa 415-416)

Faşizmin yoğunlaşan saldırısı ile daha da güncelleşen ***sendikaların işletme, ülke ve uluslararası çapta birleştirilmesi*** görevine uygun olarak, Kızıl Sendikalar Enternasyonali, 1 Mayıs 1935 için reformist Amsterdam Enternasyonali'ne yeniden birlik ve ortak mücadele önerisi getirir. Bir kez daha reformist sendikacılar, birliğin ancak Amsterdam Enternasyonali'nde olabileceği şeklindeki eski önerilerini ileri sürerek, bu birlik görüşmesini de geri çevirirler. Fakat kararda görüldüğü gibi, reformist sendikaların sendika hareketinin birliğini engelleme konusundaki çabalarına rağmen, Kızıl Sendikalara, sınıf savaşımı ve sendika demokrasisi temelinde birlik için savaşıma devam etmesi görevi verilir.

İşçi sınıfının savaşımının ve işçi sınıfının sendika örgütlerinin faşizme ve sermayenin saldırılarına karşı ortak cephesi tüm anti-faşist birleşik cephe siyasetinin temel dayanağıdır. Bu nedenle, Komintern Yedinci Kongresi'nde en fazla önem, işçi sınıfının ve onun kitle örgütlerinin birleşik savaşım cephesinin kurulmasına verilir.

Özellikle Komünist Enternasyonal Yürütme Kurulu'nun 11. Plenumu'ndan itibaren burjuvazinin işçi sınıfına karşı saldırısının faşist barbarlık biçiminde gelişmesi ile birlikte, Komünist Enternasyonal, Kızıl Sendikalar Enternasyonali ve tek tek Komünist Partileri savaşımlarında faşizm sorununa yoğun olarak yönelirler. Tüm bu savaşım deneyimlerinden ortaya çıkan bazı en önemli dersleri şöyle toparlayabiliriz:

1– Sermayenin saldırılarına ve faşizme karşı başarılı bir savaşım yürütmenin ve savunmadan saldırıya geçebilmenin en önemli ön şartları,

a) işçi hareketinin başında yetkinleşmiş, bolşevik tipte bir kitle partisinin olması,

b) işçi sınıfının en geniş yığınların kitle örgütlerinde, özellikle de sendikalar içerisinde örgütlü olması,

c) işsizler hareketinin mutlaka komünist partisinin ve devrimci sınıf sendikalarının etkisi altına alınması,

d) işçi sınıfının en geniş yığınlarının bölünmüşlüğünün, parçalanmışlığının en aza indirilmesi,

e) bu amaç için öncelikle işçi sınıfının bir birleşik cephesinin yaratılmasıdır.

2– İşçi sınıfı hareketinin parçalanmışlığını aşmanın, onları sınıf savaşımı içerisinde ilerletmenin en etkili araçlarından birisi, sınıf savaşımı ve sendika demokrasisi temeline dayanan ortak sendika örgütlerinin, "Birlik Sen dikaları"nın oluşturulmasıdır.

3– Birlik ***her ne pahasına olursa olsun*** ulaşılacak bir amaç değildir. Kurulması talep edilen birlik, işçi sınıfının savaşımını burjuvaziye ve her türlü gericiliğe karşı örgütleme yeteneğinde olacak bir birliktir. Bunun da önşartı; ***sınıf savaşımına*** ve ***sendika demokrasisine dayanmasıdır.***

4– Geniş yığınlar ancak pratik savaşım içerisinde ve pratik savaşımda öğrenilen tecrübeler temelinde komünist partisinin ve devrimci sendikaların etkisi altına alınabilir. Bunun için komünist partiler mücadeleyi örgütlemeyi, kitle hareketinin gerisinde kalmamayı ve çok ilerde gidip ondan kopmamayı bilmelidirler.

5– Geniş yığınları harekete geçirmenin en önemli çıkış noktası, geniş yığınların en acil ekonomik ve siyasi çıkarları, talepleridir. Komünistler, yığınların kısmi taleplerini devrim talebine bağımlı kılmayı ve her kısmi talebi devrim yoluna kanalize etmeyi becermelidirler.

6– Faşizme karşı savaşımda en büyük güç, işçi sınıfının devrimci birleşik cephesidir.

Ağustos 1993

DEVAM EDECEK

GENÇLİK GELECEKTİR...

Yurtdışında gerçekleştirilen ilk komünist gençlik kampı, emperyalist barbarlığa karşı sosyalizm mücadelesindeki vazgeçilemez yerini alacak olan, gelecekteki KOMÜNİST GENÇLİK HAREKETİ'nin umut, sorumluluk ve enerji yüklü, durdurulamaz gelişinin ilk işaretlerini vermiştir!

YURTDIŞINDA, TKP/ML(BOLŞEVİK) çevresindeki gençlerin katılımı ile, ilk komünist gençlik kampı gerçekleştirildi. Partimiz çevresindeki genç kadın ve genç erkeklerin örgütlenme ve daha ileri düzeyde örgütlenme isteklerinin dile geldiği bu ilk komünist gençlik kampında; komünist gençlik çalışmasının ilkelerini ortaya çıkarma ve kavrama yönünde ilk adımlar atıldı. Komünist gençlik çalışması için yapılacak işler bağlamında gerekli tespitler yapıldı...

Kamp süresince, Komünist Gençlik Enternasyonali'nin tarihinin incelenmesinin yanısıra, güncel siyasal ve pratik sorunlar üzerinde de tartışmalar sürdürüldü, çözümler bulunmaya çalışıldı.

Komünist Gençlik Enternasyonali'nin tarihinin incelenmesi, üç evreye bölünerek ele alındı:

1) Komünist Gençlik Enternasyonali'nin kuruluşuna dek proleter gençlik hareketi.

2) Komünist Gençlik Enternasyonali'nin kuruluşu / temel görüşleri / 1922 yılına kadarki gelişmesi.

3) 1922/1928 yılları arası (II. Kongre'den V. Kongre'ye kadar) ve sonrası Komünist Gençlik Enternasyonali.

Komünist Gençlik Enternasyonali'nin tarihi tecrübelerinin incelenmesinden sonra, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da gençlik hareketlerinin kökenleri, gelişmeleri ve günümüzdeki durumuna ilişkin önemli açıklamaların yapıldığı bir inceleme daha sunuldu. Komünist Gençlik Enternasyonali ve Türkiye-Kuzey Kürdistan'da gençlik hareketlerinin incelenmesinden sonra,

- *"Nasıl bir gençlik örgütü?"*
- *"Türkiye-Kuzey Kürdistan'da gençlik örgütlenmesine yaklaşımımız nasıl olmalı?"*
- *"Yurtdışında gençlik örgütlenmesi nasıl olmalı?"* konularına ilişkin olarak, kampa katılan yoldaşların çoğunluğunun katıldığı canlı tartışmalar yürütüldü.

Tespit edilmiş bu programın dışında, bazı akşamlar ise,

- *"Kürtaj konusunda tavır ve Sovyetler Birliği'ndeki uygulamalar";*
- *"İki Dünya" isimli film ve Güney Afrika'daki mücadele ve gelişmeler üzerine tartışma;*
- *Neo-nazilerin örgütlenmelerini konu alan "Gerçek özgürleştirir!" isimli televizyon filmi ve bu bağlamda "Birleşik Cephe" tartışması;*
- *Aile içinde kadınlara ve çocuklara karşı şiddet uygulanması ve bu sorunun komünist gençlik örgütünün mücadelesinde önemle ele alınması gerektiği* konularında da öğretici tartışmalar yapılmıştır...

• • •

Bolşevikler, gençlik sorununu tüm kongrelerinde ele aldılar ve önemini vurguladılar. Ancak bu kampa gelinceye dek, bu konuda somut adımlar atılmadı, atılamadı: Parti şimdiye kadar olan süreçte, güçlerini başka daha öncelikli alan ve görevlere yoğunlaştırma durumundaydı. Bu süreçte özel gençlik çalışması yürütülmemesine karşın, genel parti faaliyeti devrimci gençliği de hedeflemiş ve partimizin görüşlerini doğru bulan gençlerin doğrudan parti içinde örgütlenmesine çalışılmıştır.

• • •

Bir komünist gençlik hareketinin yaratılabilmesi için, bugün yapılacak işlerin doğru bir şekilde tespit edilmesi, çok genel olarak "komünist gençlik çalışması" şeklinde ifade edilen çalışmanın içeriğinin nasıl doldurulması gerektiğine verilecek cevaplar, kişiler ya da grup ve partilerin komünistlik iddiasının ne denli tutarlı olduğunun da bir kıstası olma durumundadır...

Bugün Türkiye-Kuzey Kürdistan somutuna kısaca bakıldığında, bir dizi oportünist-revizyonist siyasetin gençlik sorununa önem verir tavırlarda oldukları görülecektir. Bir dizi grup ya da örgüt özel gençlik çalışması yürütmektedir. Bunların legal ya da illegal gençlik dergileri vardır. Ancak bu çalışmalar, komünizm, sosyalizm, Marksizm-Leninizm adına da yürütülse, sağlam bilimsel temellere oturmuş olan gençlik çalışmaları değil; esasta küçük-burjuva devrimcilerinin üniversite, yüksel okul ve lise gençliği içinde yürütülen çalışmaları olarak kalmaktadır. Buradan bizim üniversite ve lise gençliği içinde çalışma yapılmamalı dediğimiz şeklinde sonuçlar çıkarılmamalıdır. Ancak Komünist Gençlik Enternasyonali'nin tecrübeleri, "gençlik faaliyeti" dendiğinde, bundan ***proleter gençlik*** içinde çalışmanın anlaşıldığını hiçbir yanlış anlamaya fırsat bırakmayacak açıklıkta ortaya koymakta-

dır. ***Proleter gençlik*** içinde çalışma gençlik çalışmasının ***özü*** ise, bu, proleter gençlik içinde çalışmanın özel araçlarının neler olduğu sorusunu gündeme getirmektedir ki, Komünist Gençlik Enternasyonali bunun da cevabını çok açık olarak vermektedir: ***İşletme hücreleri***!

Proleter gençliğin işletme hücrelerinde örgütlenebilmesinin tek güvencesi, proletarya adına konuştuğu iddiasını taşıyan grubun ya da partinin, gerçekten de işçi sınıfı içindeki çalışmaya önem verip vermediği; evet bizzat işçi sınıfı içindeki mücadelesini *işletme hücreleri* temeline dayayıp dayamadığı ile doğru orantılıdır!

İşçi sınıfı adına konuşup, geniş işçi sınıfı yığınlarından fersah fersah uzak larda olanların –ki andaki somut durum böyledir–, sınıf içinde örgütlenmelerinin olağanüstü zayıf olduğu bir durumda, proleter gençlik için sunacakları doğru bir alternatifleri de yoktur.

"Gençlik" deyip hep üniversiteli, yüksek okullu ve liseli gençliği görmüş, anlamış olanlar; proleter gençliğin örgütlenmesi çalışmasının muazzam zorlukları karşısında, kolay olana, yani öğrenci gençliğin örgütlenmesi işine sarılmışlardır. Ülke gerçeklerinden yola çıktığımızda da, gençlik içinde çalışma alanındaki bu olumsuz yaklaşım, bir çok durumda, Komünist Gençlik Enternasyonali'nin tecrübelerine bakılma "zahmeti"nin gösterilmemiş olmasından da kaynaklanmaktadır.

Uluslararası Komünist Hareket, özellikle Komünist Enternasyonal her dönemde gençlik çalışmasının nabzını elinde tutmaya çalışmış, ideolojik mücadele yöntemleriyle Komünist Gençlik Enternasyonali'ne gerekli olan önderliği götürmüş ve böylelikle uluslararası proletaryanın yekpare mücadele bütünlüğü sağlanmaya çalışılmıştır. Kitle örgütü olan Komünist Gençlik Örgütleri, Komünist Parti'ye bağlı ve onun önderliğinde çalışmalarını yürütmüşlerdir. Bu, proleter gençlik hareketinin doğru bir rotada ilerlemesinin garantisidir de aynı zamanda...

• • •

Kökenleri itibariyle Dünya Komünist Gençlik Enternasyonali ve Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki gençlik hareketleri karşılaştırıldıklarında, çok çok önemli ayrım noktaları ortaya çıkmaktadır.

Komünist Gençlik Enternasyonali'nin çıkışında belirleyici olan, onun "anti-militarist" mücadelelerden gelmesi ve bu oranda da devlete karşı tavır bağlamında devrimci olmasıydı.

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da gençlik hareketleri incelenirken bilinçlerde tutulması gereken nokta, bu hareketin çıkışında devletçi ve gerici olmasıydı; çeşitli hakim sınıf klikleri arasında iktidar dalaşında kaldıraç olarak kullanılıyor ve kemalizmin egemenliği sonucu olarak da türkçü turancı ve devletçi özelliklerle yüklü olmasıydı.

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da gençlik hareketleri, esasta islamcı-dinci, batıcı-laik-kemalist ikilemi içinde gelişegelmiş, daha sonra islamcı-dinci, açık turancı-faşist ve "sol" gençlik hareketi biçiminde şekillenmiş; İbrahim KAYPAKKAYA'ya dek "sol" gençlik hareketi de –tüm "sol" gibi– esas işlevini kemalizmi desteklemek olarak kavramıştır. İbrahim KAYPAKKAYA, kemalizmin "sol"culuk, "ilericilik" vb olmadığını ortaya koyarak, komünist gelişmenin yolunu açan önderdir.

• • •

Komünist Gençlik Enternasyonali tarihinin incelenmesinden bugün için çıkarılacak sonuçlardan biri de, kurulmuş olan ya da kurulacak olan proleter gençlik gruplarının, örgütlerinin anti-faşist, anti-emperyalist mücadeleyi kendilerine çıkış noktası almaları ve bu oranda da proleter dünya devriminin bir parçası olarak devrimci mücadele yürütmeleri gerekliliğidir!

Bugün esas görev, Komünist Gençlik Örgütü'nün çekirdeğini oluşturacak genç yoldaşların eğitime çekilmesi görevidir. Sağlam adımlar atabilmek için, Komünist Gençlik Enternasyonali'nin tarihi tecrübelerinden öğrenmek gereklidir. Genel ilkelerin ortaya konulmasıyla birlikte, mücadelede öne sürülmesi zorunlu olan talepleri doğru bir şekilde tespit edebilmek için somutun somut araştırılması da gereklidir.

Tüm bu zorunlu çalışmalar yürütülürken, komünistler her an, güçleri ölçüsünde dıştaki mücadeleye de müdahale etmek ve yol göstermek zorundadırlar. Gençliği kitle olarak kazanabilmenin tek doğru yolu, mücadeledir!

Bugün öne çıkan; teorik sorunların çözümü görevidir. Bu görev, ama hiçbir şekilde güç ölçüsünde dıştaki mücadeleye müdahale etmemeyi beraberinde getirmemektedir.

1. Komünist Gençlik Kampı'nda aktarılan incelemelerden ve yürütülen tartışmalardan kamp sürecinde çıkarılan ve kuşkusuz tartışılıp, geliştirilmesi gereken ilk sonuçlar kısaca bunlardır.

Sadece bu sonuçlar bile, gerek ülkemizde ve gerekse de yurtdışında, gençlik çalışması ya da gençlik örgütlenmeleri adına yürütülen faaliyetlerin yanlış projeler üstünde yükseldiğini göstermiştir...

• • •

Bolşevizm, Proleter Gençlik Hareketi'nin ortaya çıkması, ayakları üzerine dikilmesi ve proletaryanın bu doğal müttefikinin yanıbaşında saflara girmesinin önünü açacak; Bolşevik Gençlere umut, sorumluluk ve enerji yüklü gelişlerinde, elinden gelen her türlü yardımı yapacaktır...

–PROLETER GENÇLİK HAREKETİ İÇİN İLERİ!
–GENÇLİK GE LE CEK TİR!

Ağustos 1993 ●

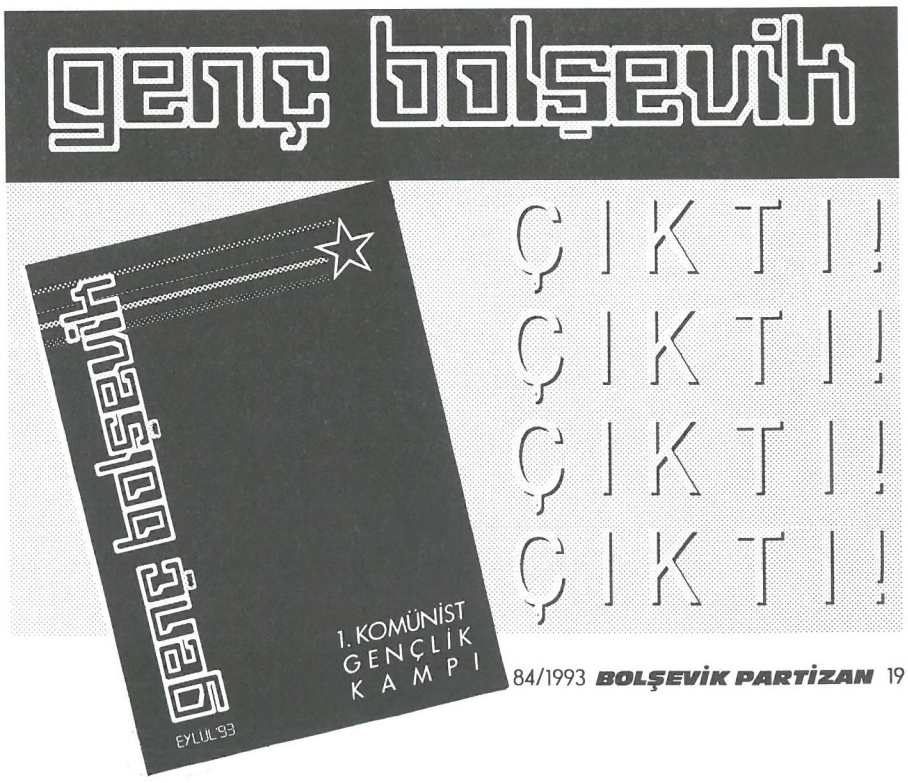

KAWA'nın "Kürdistan ulusal birlik cephesi ve birlik politikamız" konulu toplantısı hakkında kısa notlar...

KAWA Avrupa Komitesi tarafından düzenlenen ve 8. 8. 1993 tarihinde Almanya'nın Hamburg şehrinde yapılan toplantıya, TKP / ML (BOLŞEVİK) Kuzey Kürdistan Seksiyonu / Örgütleme Komisyonu'nun görüşlerini savunmak ve KAWA'nın yanlışlarını ortaya koymak için sözkonusu toplantıya katıldım.

Toplantıya katılım 50-60 kişi civarında idi. Toplantının gidişatı ise şöyle idi: Toplantı "adet" olduğu gibi yarım saatlik bir gecikme ile başladı. İlk konuşmadan sonra (bir buçuk saat) kısa bir ara verildi. Aradan sonra soru bölmüne geçildi ve iki kişi sorularını sorduktan sonra, konuşmacı, bir saat bu sorulara cevap "vermeye" çalıştı.

Sıra örgütler adına konuşmaya gelince ilk önce ben söz hakkı almak için müracaat ettim. Divanda konuşmacı olarak oturan kişi, önceden oturduğum masaya Bolşevik Partizan koyduğumu gördüğü için, ben söz almak için elimi kaldırdığımda Bolşevik Partizan adına konuşmak istediğimi açıkladı. Buna itiraz ederek Bolşevik Partizan adına değil, TKP/ML(BOLŞEVİK) Kuzey Kürdistan Seksiyonu adına konuşmak istediğimi açıklayınca, ilk anda kabul görmeme tepkisi geldi. Açıklamamı tekrarlayınca, ister istemez kabul etmek zorunda kaldılar.

Bizim dışımızda örgüt olarak söz alan EKİM idi. Örgüt adına başka söz almak isteyen çıkmayınca onbeşer dakikalık söz hakkı verdiler. Bu arada örgüt adına konuşanların, kişi olarak söz hakkının olup olmadığını da sordum. Verilen cevap, "duruma göre bakarız" oldu.

Biz ve EKİM'ciler konuştuktan sona ise TKP/ML Hareketi adına konuşmak isteyen biri on dakika konuştu. Bu konuşmalardan sonra tek tek kişilere söz verilen bölümde toplam altı kişi –ben de dahil– söz alıp konuştuk. Kişi olarak söz alıp konuştuğumda ise, bana bir kez daha söz hakkı verdikleri için "aslında haksızlık" yaptıklarını söylediler. Buna cevap olarak, bunu haksızlık olarak görmediğimi, ama eğer ille de öyle düşünüyorlarsa o zaman söz hakkımı geri alabileceklerini, fakat bunun yanlış olacağını belirttim. Bu açıklamalarına rağmen söz hakkı verdiler ve ben de konuştum.

Bu konuşmalar da bittikten sonra, kısa bir "toparlayıcı" konuşma ile toplantı son buldu.

Toplantının siyasi içeriğine gelince, durum özetle şöyleydi: İlk konuşmada KAWA temsilcisi geçmişten bu yana Kürdistan'da varolan cephe çalışmalarını özetledikten sonra, *"şimdiye kadar Kürdistan çapında bir cephe oluşamadı"* tespiti ile "tarihsel özeti" bitirdi. Bundan sonra ise kendi yaklaşımları ile bugün varolan durumu anlatmaya geçti. Bu bölümde önemli görüp aktarmak istediğim şu tespitleri yaptı:

"Biz, geçmişte uluslararası sorunlara gereksiz yere fazla ağırlık verdik. Bu durum, ulusal düzeydeki sorunlara eğilmemizi, doğru cevaplar vermemizi engelledi."

"Bugün ölüm kalım savaşı verilen Kürdistan'da ulus olarak ortadan kaldırılmakla karşı karşıyayız. Böylesi bir durumda birlik, teorik düzeyde çıkmış, pratik sorun olarak kendisini dayatmıştır."

"Kuzey Kürdistan'daki hemen hemen her örgüt (12 örgüt) cephe konusunda bir birlik sağlamıştır."

"Türkiye'li arkadaşlar bize reformist vb. diye eleştiri getirebilirler ama, biz Kürdistan'da yaşıyoruz. Bu arkadaşlar bizim gerçekliğimizi göremiyorlar."

"Kitlelerde birlik isteği yoğunlaşmıştır. Sömürgeci güçlere karşı olanlar biraraya gelmelidirler. Geçmişte Türkiye-Kuzey Kürdistan'da varolan cephe çalışmaları, ERNK ve Tevger tarafından tüm Kürdistan temsil edilemedi, parça ile sınırlı kaldı."

"Kürdistan çapında bir cephenin sağlanması için düşünülen Stockholm Konferansı da beklenen sonucu vermedi."

"Cephe iktidara aday olacaksa tüm Kürdistan bazında birleşilmelidir. Azınlıkları da bu cepheye katmak gerekiyor. Sömürgecilerin beşinci kolu değilse, tüm akımlar katılabilir."

"Meclis muhalefet organı değil, iktidar organıdır. PKK'nın yürüttüğü meclis çalışması, her ne kadar olumlu bir çalışma idiyse, yine de öngörülen meclis gerçek anlamda bir meclis değildir. Bu meclis esas olarak PKK'nın temsil edebildiği ulusal kesimi temsil edecek olan bir meclistir. Kürdistan'ın bütününü temsil etmiyor. Bu bağıntıda belki Filistin hükümeti gibi bir hükümet bazında düşünülebilirdi. Ama sözkonusu bu meclisin iktidar odağı olamadığı, tüm Kürdistan'ı temsil etmediği ortadaydı."

"Cepheye gelince, cephenin kuruluşu henüz ilan edilmiş durumda değil, fakat, program temelinde birleşilmiştir. Tüzük, işleyiş vb. konularda görüşmeler devam etmektedir."

"Anti-sömürgeci güçlerin yer aldığı bir cephede yer almak için vazgeçemeyeceğimiz üç nokta vardır. 1- Bağımsızlığın önünü tıkamamalıdır. 2- Direnişçi olmalı, düşmanla mücadele cephesi olmalıdır. 3- İç ve dış siyasetinde demokratik olmalıdır."

"Cephe Kuzey Kürdistan'da bağımsız demokratik cumhuriyeti temel almıştır. Ama federasyona da açık olmak gerekiyor. Bu imkan zayıftır, ama buna rağmen dıştalamamak gerekir. Kürdistan öyle bir ülkedir ki, federasyon için bile silah elde dövüşmek gerekiyor. Örneğin Güney Kürdistan'da federasyoncu güçlerin diğerlerine göre daha direnişçi, uzlaşmaz tarihi vardır."

"Cepheyi geleceğin iktidarı olarak ele almak gerekir. İktidara geldiğinde de demokrasiye sahip olması gerekir. Demokrasi aslında azınlık haklarının korunması demektir. Azınlıklar, ulusal, siyasal ve dinsel azınlıklardır."

"Cephenin iktidara gelişi koşullarında Kürt toplumunun tüm kesimleri kendi sorunlarını dile getirmelidir. Faşistler ve beşinci kol dışındakiler, ulusal temele dayananların, anti-işgalci olanların tümü temsil edilmelidir."

"Cephe eğer Kuzey Kürdistan'da olacaksa diğer parçaları karşısına alma-

malıdır. Parça bencilliğine girilmemelidir."

"Cephe aynı zamanda daha şimdiden iktidar aracı haline gelmelidir. Ulus çapında yaptırım gücüne sahip olmalıdır. Cephenin kendi içinde aleniyet olmalıdır. Çelişkiler, sorunlar kitlelere aktarılmalıdır. Aşağıdan cepheyi denetlemeyi sağlamak gerekir."

"Türkiye devrimci hareketine karşı sıcak ilişkiler kurulmalıdır. Marjinalleştirilmiş bir örgütlenme durumu vardır. Türk devleti bundan da yararlanarak bir Türk-Kürt çatışmasını yaratma peşindedir. Türk-Kürt çalışmasını engellemek için elinden ne geliyorsa yapmalıdır."

"Dış alanda barış sever, anti-ırkçı, hümanist vb. güçlerle ilişkiler kurulmalıdır. Cephe aynı zamanda uluslararası örgütlere Kürdistan'daki durumu aktarabilmelidir. AGİK, BM örgütünde Kürtler kendi temsilini sağlamalıdırlar. Gerçekten TC üzerinde BM'in baskısı olsa durum daha da değişik olurdu."

"Cephenin ekonomik olarak yapması gereken şey, Kürdistan halkının iradesi dışında gelişen anlaşmaları reddetmek, emekçilerin bir iktidar biçimini gerçekleştirmek için çalışmak gerekir."

"Şimdiye kadar öngörülen sol motifler Kürdistan'a uymamaktadır."

"Sovyet blokunun dağılması sonucunda birçok sorun unutuluyor. Örneğin 1968 ve sonrasında gelişen anti-emperyalizm unutulmuş ve gözardı ediliyor."

"Türkiye, İran, Irak ve Suriye'de anti-emperyalistlik ile Kürdistan'da anti-emperyalistlik aynı olamaz. Kürdistan'da anti-emperyalistliğin kendine özgü bir durumu vardır. Biz ilk anda sömürgecilere karşı savaşmak zorundayız, onun için ilkin emperyalistlere sonra sömürgecilere karşı diye tavır takınmak yanlıştır. Gidip Amerika'da bomba patlatsanız da durum değişmez. Böyle bir tavır Kürdistan gerçekliğine uymuyor."

"Düşman hep iç çelişkilerimizden yararlanmıştır. Onun için anti-işgalci güçler birleşmek zorundadırlar."

"Birlik konusunda geçmişte bizde dar yaklaşıma sahiptik, sosyal-faşist diyorduk, hatalara sahiptik ama şimdi bunları aştık."

"Cephe bizim önderliğimizde olsaydı Bağımsız Birleşik Demokratik Kürdistan hedefini temel alırdı."

"Şimdi de sorunun bir başka yanına sosyalistlerin birliği konusunda informativ bir düzeyde değinmek istiyorum. KAWA Savaş ve Parti İnşa Kongresi bu birlik için olumlu bir zemin yaratmıştır. Biz sosyalizm programında devrimci, sosyalist bir birliğin kurulabileceğini düşünüyoruz. Bu birlik içine girebilecek güçler şunlardır: Ala Rızgari, Sosyalist Gelenek, TSK, Tekoşin, PRK (Rızgari), Dev-Yol'dan ayrılan bazı kesimlerdir. Türkiye'de devrimci bazı arkadaşlarda da buna eğilim gösteren bazı kesimler vardır. Bu arkadaşlar daha tam tutarlı bir tutum içinde değldir, bu tavırlarını ilerletmeleri gerekir. Yukarıda saydığımız örgütlerle farklılıklarımız azalmıştır."

"TKP/ML'den ayrılıp kendisine Devrimci Partizan ismini veren arkadaşlardan bir kesim ile Merkez Komitesi düzeyinde anlaşmalarla birleşmiş durumdayız. Ama bu bir parti biçiminde değildir. Biz kendisine parti ismini veren bazıları gibi düşünmüyoruz. Kürdistan'da teori, kadro, sınıf üçlemi sınıfın hareketine oturtulmalıdır."

"Son dönemde Türkiyeli devrimci güçlerle oluşturulan Devrimci Demokratik Güç Birliği olumlu bir çalışmadır, destek verilmelidir. Ama bu örgütler Türkiye'de güçlü olan örgütler de değildir. Bunun için bu çalışmayı genişletmek gerekir. Böylece cephe de daha geniş bir işlerliğe sahip olacak, bütün Türkiye ve Kürdistan'da kitleleri daha da fazla harekete geçirecektir."

Bu bölümde esas temel tezler bunlardı. Sorulan sorular ise şöyleydi:

"1) İktidara gelirse cephenin ekonomik politikası nedir?

2) KAWA önceki süreci partileşme süreci olarak koymuştu. Esas sorun parti mi, cephe mi?

3) AGİK, BM gibi örgütlerden medet umar gibi bir hava var. BM vb. örgütler Kürdistan'da Kendi Kaderini Tayin Hakkını gerçekleştirme niteliğine sahip midir?

4) Türkiye'de ölüm sessizliğinden, marjinallikten sözediyorsunuz. Devrimci örgütlerin eksikliklerini bir yana bırakırsak, bu tanımlama inkarcılık değil midir?"

Diğer soru yönelten kişi ise şunları sordu:

"1) KAWA Bağımsız Birleşik Demokratik Kürdistan şiarı temelinde kurulmuştu. Dergilerinizde ÇKP, AEP ve SBKP biçimindeki ideolojik ayrışmalar temelindeki ayrışmayı şimdi reddediyorsunuz. Revizyonizme karşı olan bu mücadele geleneğini reddettikten sonra sizin geleneğinizden geriye ne kalıyor?

2) Cephede yeralan, Yeni Dünya Düzeni'ni savunan Burkay vb. ile nasıl bir iktidar kurulacaktır?

3) Başka güzergahta yürüyenler kimlerdir? Bu örneğin Talabani olabilir mi?

4) Emperyalizme uşaklık her yerde aynı değildir diye tavır takındınız. Atatürk Kürt ulusunun önderi olsa idi, değerlendirmeniz ne olurdu?

5) Türkiye devrimci hareketi marjinalleşmiştir diyorsunuz. Newroz Ateşi başka diyor. Marjinalleşme konusunda sizin durumunuz nedir?

6) Komünist Enternasyonal'de KP'lerden ne anlıyorsunuz? Sosyalizmi savunduğunu söyleyenlerin, bütün seminer boyunca laf etmemesi dikkat çekicidir."

Bu sorulara verilen cevaplar özetle şöyleydi:

"Bazı şeyleri konuşmamda anlattığımı sanıyorum. Türkiyeli devrimci arkadaşlar bizim gerçekliğimizi anlamıyorlar. Hindistan işçi sınıfının görevi değişiktir, Kürdistan işçi sınıfının görevi ise daha değişiktir."

"Önceden ulusal kurtuluş emperyalizme karşı mücadele temelinde ele alınıyordu. Şimdi karşı karşıya olan iki blok yok. Anti-emperyalizm politikası da 1920'lerdeki gibi ele alınmamalıdır."

"Emperyalistlerle ilişki kurulduğunda hemen işbirlikçi olmaz. İşbirliği yapmış olsa da elimizin tersi ile itemeyiz. Emperyalistlerle sömürgeciler arasındaki çelişkilerden iyi yararlanmak gerekir."

"Emperyalizmin bugün Kürtler için bir planı yoktur. Nasıl olur Güney Kürdistan'daki gelişmeler bunların sayesinde olmuş gibi tavır takınılıyor. Aslında emperyalistler bir Kürt devletinden yana değildirler."

"Biz TC'ye karşı savaştığımızda, TC'ye sıktığımız her kurşun emperyalistlere de sıkılan bir kurşundur."

"Cephe, anti-sömürgeci güzargahta olanlarla ulusal demokratik bir ekonomiyi yaratmaya çalışacaktır."

"Partileşme ve cepheleşme arasında çelişki yoktur. Bunlar birbirine alternatif olan şeyler değildir."

"BM bağlamında hayal yaratmamaya dikkat etmek gerekir. Ama örneğin Filistin için aldığı karar gibi Kürdistan için de alması kötü değildir. Diplomatik ilişkilerde kendimizi temsil etmek, durumu uluslararası düzeyde bir sorun haline getirmek yanlış değildir."

"Geleneğimizde revizyonizmi hemen karşı-devrimci ilan etme hatası yapıldı. Sosyal-faşist, uşak, satılık demişim ama gerçeğe uymuyor. O zaman bunları şimdi savunmak gerçekliğe gözünü kapamak demektir."

"Federasyonun kurulması için Türkiye, Irak, İran ve Suriye devletlerinin yıkılması lazım. Ancak o zaman eşit bir temelde federasyon olur."

"Güney Kürdistan kurtulmuştur. Bazı sorunları olsa da bu gerçeği değiştirmiyor."

"Talabani de bu cepheye katılabilir. En güvenilmez politikacı olarak tespit ediliyor. Dikkat etmek lazım. Reel politikacıdır. Dikkat edildiği, yanlışlarına karşı tavır alındığı ölçüde cephede yeralabilir."

"Türkiyeli devrimcilerle farklılığımız, kendi gerçekliğimizi görmek, sosyalizmi ete-kemiğe büründürmedir. Türkiye solu kendimizi inkar etmemizi istiyor. Kürdistan kelimesini görünce hemen milliyetçi diye karşı çıkıyor."

"Cephe iktidara gelirse nasıl bir iktidar olacak? Cephede Yeni Dünya Düzeni'ni savunanlar var. Böylesi bir durumda nasıl bir iktidar olacak sorusunun cevabı mücadele içinde verilecektir. Bizim istediğimiz olursa iyi olur. Ama herşeye damga vurma diye bir programımız yoktur."

KAWA temsilcisinin verdiği cevaplar esas olarak böyleydi. Bundan sonra söz alıp konulara değindim:

Son sorular bölümü ile sorulara verilen cevaplar sorunları iyice çoğalttı. Arkadaşın değindiği tüm sorunlara değinebilmek için en az onun kadar konuşmak gerekiyor. Böyle bir imkan olmadığı için, bazı temel noktalarda tavır takınmaya çalışacağım.

İçerik olarak konuşmama, arkadaşın «Herşeye damga vurma diye bir programımız yoktur» tespitiyle başlamak istiyorum. Kendisine komünist diyen «Kürdistan'da tek komünist örgüt» olduğunu savunan KAWA'nın, iktidar odağı, aracı olarak gördüğü cepheye ve cephe temelinde kurulacak iktidara damga vurma diye bir programının olmaması, komünizm adına utanılacak bir tavırdır. Komünistler belli bir dönem güçsüz de olsalar herşeye damga vurma programına sahip olmak zorundadırlar. Bu durum aslında, varolan koşullara teslim olma tavrıdır.

Bu tavır, parti mi esas, cephe mi esas sorusuna verilen cevapta da kendisini göstermektedir. Cevap veren arkadaş *"bunlar birbirine alternatif şeyler değil"* diye cevap verdi. Tabii ki bunlar alternatif şeyler değildir. Fakat komünistler açısından içinde bulunulan anda bunlardan biri esas olmak zorundadır. Soruya verilen bu cevap, sorunun üzerini örtmek için, cepheyi pratik olarak esas aldığınızı gizlemek için verilmiştir. Konuşmasının sadece onbeş dakikasını sosyalistlerin birliğine ayırmak, diğer bütün zamanı cephe üzerine tavır takınmaya ayırmak bile, cephenin esas alındığına işarettir.

Cephenin kendisine gelince; Cephe, ulusal kurtuluş mücadelesi verilen Kürdistan'da, bu mücadele için hazır olan güçlerle kurulabilir. Cephe kurulur / kurulmaz tartışmasına girmek saçmadır. Burada tayin edici olan sorun cephenin hangi programa sahip olduğu ve programın içeriğidir. Şu an böyle bir program kamuoyuna yayınlanmış değildir, onun için de cephe konusunda konuşma yerine, KAWA adına konuşan kişinin ortaya koyduğu anlayış üzerinde durmak istiyorum.

Arkadaş cephede yer almak için vazgeçemeyecekleri üç noktayı ortaya koydu.

1) Bağımsızlığın önünün tıkanmamasından ne anlaşılıyor açıklanmak zorundadır. Bu tespiti herkes istediği gibi yorumlayabilir. Örneğin PKK-PSK ortak açıklamasında olduğu gibi faşist Türk devleti ile anlaşmanın özgürlüğün önünü tıkamadığını savunma vb. yaklaşımlar vardır.

2) "Direnişçi olmak, düşmanla mücadele cephesi olma" tespiti de açıklanmaya muhtaçtır. Sorunun özü verilen mücadelenin ne olduğu, ne için olduğudur. Yoksa genel bir mücadeleden bahsetmek bilinçleri karartmaktır.

3) İç ve dış siyasetinde demokratik olması gerektiğini savunurken, cephede yeralmak için komünistlerin vazgeçemeyecekleri eylemde birlik, ajitasyonda-propagandada serbestlik ilkesini savunmamaları, milliyetçiliğe verilen ilkesel bir tavizdir ve kendisine komünist diyenler için utandırıcıdır.

Azınlıkların hakları ve azınlıkları cepheye katmak gerektiğinden bahsedildi. Arkadaş toplantı öncesinde Bolşevik Partizan son sayısında eleştirimizi görünce laf düzeyinde böyle bir belirtmede bulunma zorunda kalmıştır. Çünkü KAWA Kongresinde azınlıklar hakkında takınılan tavır eşit haklar temelinde değil, milliyetçi temelde bir tavırdır. KAWA, Ermeniler hakkında şu tavırları takınıyor:

"... tarihte Batı Ermenistan olarak bilinen topraklar üzerindeki Ermeni milliyetçilerinin, ikinci bir tarihi haksızlığa yol açacak olan toprakların boşaltılarak Ermenistan'a devri istemlerini reddeder. Kürdistan, Kürdistan'da yaşayan her milliyetten insanın yurdudur." (Kongre Belgeleri sf. 24)

Böylece KAWA Batı Ermenistan'ı Kürdistan coğrafyası içine katmaktadır. KAWA'nın aklına Ermeniler gelirse o zaman Kürtler bugün yaşadığı toprakları kaybeder, bu da ikinci bir tarihi haksızlık olur, onun için Ermenilerin isteğini reddediyor. Ama bir türlü Ermenilerle kardeşçe, içiçe beraber yaşamak aklına gelmiyor. Aynı zamanda Komünistler zorunlu bir devlet diline de karşı çıkmak zorundadırlar. Ama KAWA, *"Azınlıklar Kürtçe'nin yanında kendi dillerini de resmi dil olarak"* kullanabileceğini savunuyor. Bu tavır her iki açıdan da Marksizm-Leninizmle çelişen bir tavırdır.

Anti-emperyalizm konusuna gelince, arkadaş bir yandan Kürdistan'da anti-sömürgeci olmayı öne çıkararken diğer yandan ise, *"TC'ye sıktığımız her kurşun emperyalistlere de sıkılan kurşundur"* tespitini yapmak zorunda kalmıştır. Bu tespit aslında yaşamın dayattığı, arkadaşın çokça bahsettiği "gerçeklik" sonucu takınılan tavırdır. Kürdistan'da verilecek mücadele tabii ki doğrudan bir mücadele olarak, Türk, İran, Irak ve Suriye devletlerine karşı olmak zorundadır. Ama bu hiçbir şekilde anti-emperyalistlik, arkadaşın dediği gibi gidip Amerika'da bomba patlatma değildir. Anti-sömürgeci, anti-işgalci mücadeleler emperyalizme karşı mücadeleden koparılamaz. KAWA'nın bu tavrı, aslında cephe çalışmaları içinde varolan Yeni Dünya Düzeni'nin savunucularının bir yansımasıdır.

Bu yansıma, AGİK, BMÖ vb. noktalarda da kendini göstermektedir. Bu tavır PKK-PSK ortak açıklamasının başka bir biçime büründürülüp savunulmasından başka birşey değildir.

"Cephe iktidara gelirse Kürt toplumunda, faşistler ve beşinci kol dışında, ulusal temele dayanan herkesin temsil edilmesi gerektiği" noktasında yanlış bilinç verilmiştir. Bugün Kürdistan'da ulusal kurtuluş için mücadele eden güçler içinde faşistler yoktur. Fakat, teorik olarak faşistlerin ulusal temele dayanabileceğini dıştalamak yanlıştır. Çünkü faşizm aynı zamanda en koyu ırkçılıktır. Bugün Almanya'da yabancılara karşı düşmanlık Alman ırkçılığına dayanmaktadır ve bu da ulusal temelde yükselmektedir.

Konuşmasının başında arkadaş, *"uluslararası sorunlara gereksiz yere çok ağırlık verdik"*lerini açıklayıp, bunun *"ulusal düzeydeki sorunlara cevap vermeyi engellediği"* sonucuna vardırdı. Uluslararası sorunlar ile ulusal düzeydeki sorunların böyle karşı karşıya getirilmesi, birbirine alternatif olarak konması kökten yanlıştır. KAWA, uluslararası sorunlara ağırlık vermekle hata yapmamıştır. KAWA'nın hatası, tavır takındığı uluslararası sorunlarda yanlış konumda olmasıdır. Asıl sorun budur. Bir zamanlar –affedersiniz ama– AEP'nin hık deyicisinin tokmak çılığını yapıp, şimdi ise uluslararası sorunlara gereksiz yere tavır takındık

diye tavır takınmak siyasi sahtekârlıktır.

Sosyalistlerin birliği sorununa gelince, Ala Yekiti sayı 29'da şu tavır takınılmaktadır: *"İdeolojik sorunlar, sosyalizmin sorunlarına eşitlenmemesi gerekiyor."* Böylece ideolojik birlik konusunda Marksizm-Leninizm, sosyalizm sorunu bir kenara bırakılmış, ideolojik birlik aslında ulusal temeldeki yaklaşımlara indirgenmiştir. Yine aynı yerde şunlar söylenmektedir: *"Örgütsel sorunda sadece belli eğilimleri bir araya getirmek, birleştirmek olarak darlaştırılamaz."* Yani ideolojik birlik, örgütsel birlik için gereksiz birşey olarak ele alınmıştır. Bir sütün sonrasında ise yine kendi kendisi ile çelişen şu tespit yapılmaktadır: birlik için *"aynı olanların birleşmesi gerekiyor"*. KAWA'nın bu tavrı açıktır ki hem kendi içinde çelişkilidir hem de Marksizm-Leninizm adına konuştuğu ölçüde, Marksizm-Leninizme saldırıdır. Gelinen yerde KAWA ideoloijik birliği ulusal temeldeki bir birlik düzeyine indirgemiştir. Bu ise Marksist-Leninist ilkeleri terketme anlamına gelir...

Bu konuşmamdan sonra dinleyicilerden biri, cephe çalışmaları içinde 12 örgütün bulunduğu, aslında söz hakkına ancak bunların sahip olması gerektiği, böyle gelip anti-emperyalist görünen ve kendine Kuzey Kürdistan Seksiyonu diyenlerin Kürt olamayacakları ve benim de Kürt olamayacağımı vb. belirterek laf attı.

EKİM adına konuşan kişi ise, bu laf atanın iyice sağcılaştığı, aslında onun konuşma hakkının olmadığını belirtti. Buna örnek olarak da başka bir toplantıda, sözkonusu kişinin anti-emperyalist kavramının terk edilmesi gerektiği, bunun yerine başka bir kavram bulma önerisini getirdiğini anlattı.

EKİM adına konuşanın siyasi yönden savundukları ise özetle şöyle idi: *"Cephenin ortaya çıkmadığı yerde kesin sonuçlar çıkarmak mümkün değil."*

"Biz Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin başarıya ulaşması, Kürdistan'da, Türkiye'de devrim yapılması ve bu temelde bir Ortadoğu federasyonu istiyoruz."

"Türkiye devrimci hareketi konusunda arkadaşın yaptığı tespitler, marjinalleşme, kemalizm ideolojisi etkisindedir gibi değerlendirmeler yanlıştır. Örneğin arkadaşın bir İbrahim Kaypakkaya'yı görmemesi, bu konuda tavır takınmaması ilginçtir."

"Kürdistan'da verilen mücadele Kürdistan'la sınırlı değildir. Bu kendisini Türkiye'ye yansıtmaktadır. Son dönemdeki gelişmelerde, grev ve değişik eylemlerde "Yaşasın Halkların Kardeşliği!" gibi sloganların atılması sevindiricidir. Bu, devrimcilerin verdiği mücadelenin bir yansımasıdır."

"Bizim sunacağımız destekten çok, işçi sınıfı partisini yaratmak görevimiz vardır."

"Kürdistan, Türkiye, Ortadoğu bağlamında tavır takınılırken, Talabani vb. konusunda takındığınız tavır yanlıştır. Talabani TC ile işbirliği yaptığı için de emperyalistlerin işbirlikçisidir."

"Cephe ile parti ilişkisi hakkında sorduğum soruya cevap verilmedi. Bu konuda asıl görev hangisidir o açıklanmalıdır."

"Milliyetçilik konusunda ise, bu bizim tespit ettiğimiz birşey değil, siz kendi kendinize ulusalcı diyorsunuz. Demek ki siz ulusalcılığı çok seviyorsunuz. O zaman Türkiyeli devrimcilere, bize milliyetçi diyorsunuz diye yakınmanıza gerek yok."

"Cephe iktidar organı olacaksa, ekonomi konusunda örneğin ağalara karşı tavır nedir? Ulusal birliği sağlayabilmeniz için bunlara dokunmamanız gerekiyor."

"Diplomasi sorununda emperyalistlerle ilişkiler için sağlam olmak gerekiyor. Yoksa adamın ayağını kaydırırlar. Bir kaydı mı o zaman artık ayağa dikilmek zordur. BM, vb. örgütlerden medet ummak yanlıştır."

TKP/ML Hareketi adına konuşan ise kısaca şunları dile getirdi:

"İlk başta tartışma gereği duymadım. Gelinen yerde görüşümü değiştirdim, konuşmaya karar verdim."

"Cephe birliğini olumlu olarak değerlendiriyorum. Kürdistanlı örgütlerin bu duruma gelmesi sevindiricidir. Cephede değişik güçler yeralıyor, durum nereye doğru gidiyor belli değil. Önemli olan tutarlı davranılmasıdır."

"Batı cephesinde birşey yok."

"KAWA geçmişte daha da tutarlıydı ulusal sorunu dışta tutarsak."

"Gelinen yerde KAWA birçok doğrulardan sapmaktadır. Sınıf hiçbir şeydir ulus herşeydir."

"KAWA geçmişine de tukaka demektedir. Geçmişte revizyonizme karşı verilen mücadeleyi gözönüne aldığımızda şimdi daha da olumsuz bir konumdadır."

"Türk solu bağlamında inkarcı bir tutum takınıyor. Kemalizm konusunda söyledikleri doğru değildir."

TKP/ML Hareketi adına konuşanın konuşması bu tespitlerle sınırlı kaldı. Bundan sonra ise kişilere söz hakkı bölümüne geçildi. Sırası ile şu görüşler savunuldu.

1. Konuşmacı: KAWA adına konuşan kişinin görüşlerine katıldığını belirttikten sonra, bana laf atanın tavrının yanlış olduğunu açıkladı.

2. Konuşmacı: Kürt solu Türk solu tartışmasına girmek istemiyorum. Sorun Marksizm-Leninizme yaklaşım sorunudur. Siz devlet, devrim, parti sorununda Marksizm-Leninizm'i reddediyorsunuz. Cephe sorunu da sınıfsal sorun nerede? Realite adına Marksizm-Leninizm yokediliyor. Ulusal sorunun çözümü devletin yıkılması ile olur. Sorun bir devlet sınırları içinde ele alınmak zorundadır.

3. Konuşmacı: İlk konuşma iyiydi. Sorular bölümünde gündemden sapıldı. Sosyalizmin sorunlarını burada çözemeyiz. İşçi sınıfı dediğiniz şey, Zonguldak'ta olduğu gibi "Polis, ordu Doğu'ya!", Almanya'da "Yabancılar dışarı!" diye bağırıyor. İşte işçi sınıfı budur. Bundan ne beklenilebilir? Keşke Kürdistan Amerika'nın sömürgesi olsaydı. Belki şimdiki durumdan daha iyi olurdu. Cephe sorunu ile sosyalizmin sorunları birbirinden ayrı şeylerdir. Ayrıca iki de soru soracağım. İslamî hareket sorunu örneğin Hizbullahla iş ne oluyor? PKK'nın dokuz yıldır sürdürdüğü mücadeleye nasıl bakılıyor?

4. Konuşmacı: Gündem saptırıldı. Cephe, program daha belli değildir. Çok komünist olanlar rahatsız oldu. PKK-PSK işbirliğini reformist, milliyetçi diye eleştirdiler. Kürdistanlılar böyle düşünemez. İşçi sınıfı deniyor. Türkiye'deki durum Kürdistan işçi sınıfı için ayrıdır.

5. Konuşmacı: Buradaki tartışmalar iyi geçti. Kürdistanlı örgütlerin isimlerinde Kürdistan'ı görünce milliyetçi ilan edenler kendilerine hep Türkiye yani Türk örgütü dediklerinde niye milliyetçi olmuyorlar. KAWA önce Türk solunun güdümündeydi birşey demiyorlardı. Ne zaman ki Kürdistana yöneldi o zaman milliyetçi eleştirisini getirdiler.

6. Konuşmacı olarak ben konuştum ve şunları savundum: İlk olarak önceki konuşmamda zaman darlığı nedeniyle değinmediğim iki noktayı eklemek istiyorum. Bilindiği gibi KAWA'nın Kongresi "Savaş ve Parti İnşa Kongresi" olarak tanımlanmıştır. Parti mi esas, cephe mi esas sorusuna verilen cevap, aslında KAWA Kongresinin yaptığı tespit ile de çelişiyor.

İkincisi ise cephenin önderliği bağlamında işçi sınıfının önderliğinin KAWA tarafından savunulmadığıdır. Bu tavır KAWA açısından doğaldır da. Çünkü KAWA Ala Yekiti sayı 29'da

"Bugün Kürdistan'da eksikliği duyulan elzem olan, kendisini acil olarak dayatan sınıf mücadelesi sorunu değildir." tespitini yapmaktadır. Elzem olanın ulusal birlik olduğunu savunmaktadır. Böylece aslında ulusal kurtuluşu, sınıfsal kurtuluş sorunundan kopuk, ondan ayrı bir şey olarak ele almaktır.

İşçi sınıfının rolünün reddi Kürdistan'da esas sorunun Marksist-Leninist temelde bir parti yaratmayı reddetmenin yanlışlığı yanında, toplantıda benden önce konuşanların dile getirdiği şeylerde de kendisini göstermektedir. İşçi sınıfının bugün istenilen düzeyde mücadele vermediği, esas olarak kendi ekonomik talepleri çerçevesinde davranması, hiçbir şekilde işçi sınıfının sınıf olarak sonuna kadar tek devrimci sınıf olması gerçeğini ortadan kaldıramaz. Zonguldak ve Almanya örneğini gösterip işte işçi sınıfı budur deyip, işçi sınıfını bir kenara atmak yanlıştır. İşçi sınıfının kendi rolünü oynaması için görev; kendisine devrimci, sosyalist, komünist diyenlerin sırtındadır. Eğer işçi sınıfı "Polis, ordu Doğu'ya!", "Yabancılar dışarı!" diyorsa, bu bir anlamda devrimcilerin, komünistlerin hatasıdır.

Milliyetçilik eleştirisi bağlamında benden önce konuşan kişi sorunu iyice karikatürize etti. Fakat sorun bir kişinin tespiti ile sınırlı değildir. Bu karikatürize edilmiş biçim üzerinde Kürdistanlı örgütler siyaset yapmaktadır. En azından biz Kuzey Kürdistan Seksiyonu olarak ve program ve ideolojik birliğe sahip olduğumuz TKP/ML (BOLŞEVİK) adına şunu söyleyebilirim: Biz hiçbir Kürdistan'lı örgütü kendilerine Kürdistan'lı örgüt dediği için milliyetçilikle eleştirmedik. Aynı zamanda kendinize neden Kürt örgütü diyorsunuz diye de eleştirmedik. Bu her örgütün kendisinin bileceği bir sorundur. Bizim eleştirilerimiz sözkonusu örgütlerin programına, savunduğu düşüncelerinedir. Bunu gözardı edip sorunu karikatürize ederek, hem ideolojik mücadeleden kaçılıyor, hem de gerçekler çarpıtılıyor.

Bu çarpıtmanın bir diğer yansıması da "Türk solu Kürt solu" üzerine yapılan tartışmadır. Buna ilişkin olarak Yeni Dünya İçin dergisinin 9. sayısında Newroz Ateşi yazarı H. İ. Akyol'un "Türk solu" konusundaki tavrının eleştirisi vardır, merak eden bakabilir. Sorunun kendisine gelince, karşı-devrimci Doğu Perinçek'i örnek alıp, gerçekten kemalizmi savunan karşı-devrimci T"K"P'yi örnek alıp bütün devrimci ve komünistleri aynı kefeye koymak, ondan sonra da "Türkiyeli devrimciler kemalizmin ideolojisinin etkisindedir" demek siyasi sahtekarlıktır. Bu aynı zamanda "Kürt solu" kavramı için de geçerlidir. Örneğin biz PSK'yı karşı-devrimci olarak görüyoruz. Bunlar örnek alınarak bütün Kürdistanlı örgütler değerlendirilemez. Biz KAWA yı, PKK'yı vb. örgütleri tek tek ele alıp değerlendiriyoruz. Tek doğru, bilimsel yöntem de budur.

Ayrıca konuşmacıların *"saygılı olmak gerekir"* tespiti üzerinde de durmak gerekiyor. Biz eleştiriyi saygısızlık olarak görmüyoruz. Bu yaklaşımı esas olarak PKK savunuyor şimdi burada da aynı şeyler savunuluyor. Buradaki tartışma KAWA ile olduğu için şunu söylemek istiyorum. Biz, KAWA'dan arkadaşların Marksizm-Leninizmi savunma isteklerinden şüphe etmiyoruz. Ama arkadaşın çokça bahsettiği gerçeklik şu ki, istek ile gerçek durum ayrı şeylerdir. Biz eleştirilerimizi hatalarınızı görmeniz için yapıyoruz. Eğer siz hatalarınızda ısrar ediyorsanız ve ideolojik mücadeleden kaçıyorsanız bu sizin yanlış yolda olduğunuzu gösterir sadece. Bitirirken bir kez daha vurguluyorum. Bizim eleştirilerimiz, sözkonusu örgütlerin programına, siyasi düşüncelerinedir ve herkes bu gerçeği gözönüne alarak tavır takınmalıdır. Yoksa Kürdistanlı örgüt olduğu için eleştiri getirmiyoruz.

Kişilere verilen söz hakkı bölümünde ben konuştuktan sonra bir kişi daha söz alıp konuştu. Dedikleri şöyleydi:

"Kürt ulusal hareketlerine eleştiri getirenler geçmişlerine bakmıyorlar. Asıl gerileyenler kendileridir. Başkalarını eleştireceğinize kendinizi sorgulayın."

Bu konuşmadan sonra KAWA adına "toparlayıcı" konuşma yapıldı. Doğrusu, getirilen eleştirilere nasıl cevap vereceğini merakla bekledim. Ama benim getirdiğim eleştirilere tek bir cevap bile verilmedi. Bunun yerine şunları anlattı:

"Gündemden bazı sapmalar olsa da toplantıya katıldığınız için teşekkür ederim. Burada aynı zamanda çok doktriner (abç) arkadaşlar var. Türkiyeli arkadaşlardan onbeş yıldır hep aynı şeyleri duyuyoruz, cephe olsun parti olsun hangi konuda tartışıyorsak hep aynı şeyler geliyor, hiç yeni birşey söylemiyorlar. Bir arkadaş cepheyi olumlu buldu. Bizim aslında beklediğimiz şey budur. Türkiyeli arkadaşlar bize öğretme tavrını terketmelidir."

"İslami hareket sorunu Kürdistan'da önemli bir sorundur. Cephe çalışmalarında yer alan PİK, sömürgecileri hedef alıyor, devrimcileri, komünistleri yok etmeyi programına koymamıştır, mezhep ayrılığı yapmıyor. Önemli olan nerede durduğudur. Hizbullah sorunu ise daha değişiktir. Beşinci kol gibidir, tehlikelidir. Kürdistan'da islamcılığın olumlu rol oynaması mümkün değildir."

"PKK'nın dokuz yıldır verdiği silahlı mücadelenin desteklenmesi gerekir. Bu, ulus olarak hepimizin kazanımıdır ve bu noktada ortak bir birliğimiz olmalıdır."

"Türkiye'deki sol hareket konusuna ise değinmeyeceğim. Biz gerek illegal alanda gerekse de legal alanda tartışıyoruz. Bu tartışmayı illede Türk solu ile yapmamıza gerek yoktur."

"Bizim açımızdan sorun, teori-pratik uyumluluğunu sağlamaktır. Pratik bağlamında ciddi sorunlarımız var. Ama bu sorunlar da ortak bir mücadele ile giderilebilir."

"Hepinize tekrar teşekkür ederim. Toplantımız böylece son bulmuştur."

Evet, toplantı böylece son buldu, ama sorunlar kaldı...

Toparlayacak olursak, böylesi toplantıları mümkün olduğunca kaçırmamak lazım. Bu toplantı bir kez daha KAWA'nın ideolojik mücadeleden kaçtığını belgeleyen bir toplantı oldu. Getirdiğimiz eleştirilere tek kelime ile cevap verilmemesi, ideolojik mücadeleden kaçışlarının yanısıra, aslında söz konusu eleştirilere cevap veremeyecek durumda olduklarını da göstermektedir. Toplantıdan çıkarılacak esas ders ise, kendisine Marksist-Leninist diyenlerin bile milliyetçilik virüsüne iyice bulaştıkları, Marksizm-Leninizm savunusunun her zamankinden daha fazla önem kazandığıdır. Marksizm-Leninizmin tutarlı bir savunusunun biz Kuzey Kürdistanlı komünistlerin sırtındaki bir görev olduğu bir kez daha ortaya çıkmıştır. Bunun için görevlere daha sıkı sarılmak, Kuzey Kürdistan'da Bolşevik bir parti yaratmak için ileri!!!

MARKSİZM-LENİNİZM
ZAFERE,
MİLLİYETÇİLİK, OPORTÜNİZM
YENİLGİYE GÖTÜRÜR!

10.08.1993

TKP/ML(BOLŞEVİK)
Kuzey Kürdistan Seksiyonu
Örgütleme Komisyonu
a...

PKK'nın birlik çağrısı üzerine:

Birlik, büyük bir hedef! Fakat nasıl, ne için bir birlik?

PKK'nın tek yanlı ateşkes ilanı ve PSK ile ortak imzaladığı protokol sonrasında PKK'ya yöneltilen eleştiriler, PKK'nın *"Türk solu"* diye değerlendirdiği kesime karşı tavrını bir ölçüde değiştirmesini de beraberinde getirdi.

Eleştiri getirenler birçok yerde, *"örümcek kafalı"*, *"kemalizmin savunucuları"*, *"şovenist"* vb. şekilde değerlendirildi. Bu tür değerlendirmeler dışında şu tavrı da takınıyorlar:

"Kötümserlik eğilimi daha çok bazı Türk çevrelerinde, Türk solu denilen çevrelerde görülüyor. ***Türklerin Kürdistan sorununda bu kadar duyarlı ve Kürt halkının bağımsızlığı ve özgürlüğünde bu kadar titiz olduğunu gördükçe, Kürtlerin neden ve nasıl böyle bir kölelik altında kalmış olduklarına insan şaşırıyor.*** *" (abç) (Serxwebun sayı 136, sayfa 2)*

Altını çizdiğimiz yerde alay edercesine takınılan bu tavırda, Kürt ulusunun kölelik altında kalmış olmasının sorumlusunun Türk ulusundan devrimciler olduğu sonucu çıkmaktadır. Böyle düşündükleri için de, Kürt ulusunun ulusal kurtuluşunun faşist Türk devleti ile anlaşmalar temelinde mümkün olmadığını, bunu savunanların reformist bir tavır içine girdiğini söyleyenlere karşı PKK *"şaşırıyor"*. Sorunu milliyetçi ve reformist çerçeve dışında ele almadıkları için "şaşırmak" doğal bir sonuçtur.

Fakat bu, PKK'nın *"Türk Solu"* dediklerine karşı tavrının yalnızca bir yanıdır. Bir yandan Kürt ulusunun baskı altında olmasının sorumlusu olarak gösterilen, *"örümcek kafalı"*, *"kemalist"* ve *"şovenist"* olanlara, diğer yandan aynı zamanda *"birlik"* çağrıları da yapılmaktadır. ERNK Avrupa Örgütü 8 Mayıs 1993 tarihli bir yazı ile *"Türkiye sol"* güçlerine bir çağrı yaptı. Sözkonusu çağrı şöyledir:

"..... yetkililerine!

Ülkemiz Kürdistan'da ve Türkiye'de halklarımız açısından önemli gelişmeler yaşanmaktadır. Bu gelişmelere ivme kazandırma ve devrim lehine önemli sonuçlar elde etmede bütün devrimci güçlere her zamankinden daha fazla sorumluluk düştüğü inancındayız. PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş, 4 Mayıs 1993 tarihli "Özgür Gündem" gazetesine verdiği demeçte partimizin bu konudaki yaklaşımını somut bir çağrı biçiminde dile getirmiştir. Parti olarak eskiden olduğu gibi günümüzde de Türkiye sol güçleriyle her düzeyde ilişki ve birliklere açık olduğumuzu vurgulamak isteriz. Bu maksatla bütün devrimci-demokrat örgüt ve partilerle gerek Avrupa alanında ve gerekirse Genel Sekreterlikler düzeyinde bu sorunları görüşmek istediğimizi iletiriz. Bu vesileyle aşağıda vereceğimiz ilişki üzeri bize ulaşabilirsiniz. Devrimci selamlarımızla.

ERNK Avrupa Örgütü

8 Mayıs 1993"

Çağrıdan da görüldüğü gibi muhatap edilen kesim *"Türkiye sol"* güçleridir. Burada *"Türkiye solu"* *"Türk solu"* ile eş anlamlı kullanılmaktadır. İlkönce belirtilmesi gereken nokta, kendisine *"Kürt örgütüyüm"* demeyen örgütlerin *"Türk solu"* olarak adlandırılması yanlıştır. Bu tanımlamının somut olarak ortaya çıkardığı, eğer bir örgüt yanlış bir tavır içine girmişse, bu örgütün yanlışlarını diğer geri kalan bütün örgütlerin yanlışı imiş gibi göstermektir.

İkincisi ise, muhatap alınan kesim *"Türkiye sol"* güçleri de olsa, bu çağrının ne anlama geldiğini, *"birlik"* isteminin hangi temelde yükseldiğini ortaya koymak, biz Kuzey Kürdistanlı komünistlerin de görevidir. Bunu ortaya koyabilmek için de, çağrıda sözkonusu edilen A. Öcalan'ın tavrına bakmak gerekiyor.

HANGİ TEMELDE BİRLİK?

PKK'nın *"Türkiye sol güçleriyle her düzeyde ilişki ve birliklere açık"* olduğunu açıklaması ve birlikten yana tavır takınması, soyut düzeyde ele alındığında, olumlu bir tavır olarak değerlendirilebilir. Somut yaklaşıldığında, nasıl ve hangi temelde bir birlik istendiğine bakıldığında ise bu olumluluk ortadan kalkmaktadır. Birlik istemi, kendi başına içeriğinden kopuk bir biçimde ele alınamayacağına göre, istenen birliğin hangi temele dayandığına bakmak gerekiyor.

A. Öcalan'ın 4 Mayıs 1993 tarihli "Özgür Gündem" gazetesinde takındığı tavır şöyledir:

"Bir özgür tartışmaya gelsinler, ken dileri kararlaştırsınlar, ben altına imzamı atayım. Yeter ki anlasınlar, bu bir halk hizmetidir, halk hareketidir. Şöyle anti-emperyalist, şöyle anti-kapitalist, şöyle demokratik, şöyle sosyalist diyerek ortaya koydukları görüşlerini ve yapmak istediklerini yazsınlar, altına ben imzamı atayım. Ben bu Kürt cephesi için de aynı şeyi söyledim. Yazın dedim, ilgili gitti yazdı, bir kelimeyi değiştirdim ve imzamı attım. Benden Türkiyeliler yardım istesin, çok somut ilişkiyi geliştirelim; program düzeyinde olsun, maddi düzeyde olsun, kitle temeli düzeyinde olsun bunu yapalım." (aynı yerde, sayfa 8)

A. Öcalan'ın bu tavrı, ilkesiz temelde bir birliği savunan bir tavırdır. Kürt cephesi konusundaki tavrı da bu ilkesizliği ortaya koymaktadır. A. Öcalan'a göre yazılanın ne olduğu pek önemli değil, önemli olan ortak imza atmaktır. Sanki imza attımı herşey hal oluyor? Böylesi bir yaklaşımla "program" düzeyinde bir birliğe bile imza atmaya hazır görünüyor.

Her yana açık kapı bırakan A. Öcalan, *"özgür tartışmaya gelsinler"* dediği yerde gerçekleri de tersyüz etmektedir. Özgür tartışma dediği, *"Daha bizden ne istenebilir? Yine PKK'nın kusurları, yine PKK kendini şöyle yapsın böyle yapsın gibi lafları bir yana bıraksınlar." (aynı yerde)* tavrı çerçevesinde, PKK'ya eleştiri getirmeme temelinde *"özgür"* bir tartışmadır. Bu çerçevede olduğu için de şöyle demektedir: *"Bu son aldığımız karar ve açılımları da iki de bir reformizm olarak mahkum etmesinler." (aynı yerde)*

Takınılan bu tavırlar istenen birliğin hangi temele dayandığını da ortaya koymaktadır. Bu tavırlardan ortaya çıkan tablo şöyledir: *"Türkiye sol"* güçleri PKK'ya eleştiri getirmemelidir, görüş ayrılıklarının üzerinde durmamalı, PKK'nın savunduğu politikayı desteklemeli ve bu temelde de birlik yapmalıdır.

PKK'yı eleştirmedikten sonra söz-

konusu örgütler neyi savunurlarsa savunsunlar, bunun pek önemi yoktur. Önemli olan ortak iştir. Açıktır ki bu temelde yapılacak birlikler ilkesiz ve temeli çürük olan birlikler olacaktır. Onun da dışında, kendisine gelen eleştirilere sansür koyan, eylemlerde –yürüyüş vb.– diğer örgütlerin imzası olan pankartların taşınmasına bile izin vermeyen PKK'nın istediği birlik, kendi politikasını onaylayan bir birliktir.

Bunun ötesinde bir birlik isteniyorsa, bu birlik eleştiri özgürlüğü, eylemde birlik, ajitasyon ve propagandada serbestlik temelinde gerçekleştirilmek zorundadır. Görüş ayrılıklarının üstü örtüldüğü, eleştiri özgürlüğünün ortadan kaldırıldığı bir yerde birlikten dem vurmak, kitleleri aldatmaktır. Bu temelde savunulan birlikler reddedilmesi gereken birliklerdir.

Biz Kuzey Kürdistanlı komünistler, ilkeli ve sağlam temellere dayanan birliklerden yanayız. Bunun da ötesinde biz, her ulus ve milliyetlerden komünistlerin ortak program temeline dayanan birliğinden yanayız. Faşist Türk devletini yıkacak olan ve Kürt ulusunun gerçek kurtuluşunun yolunu açacak olan da bu temeldeki bir birliktir. Değişik düzeylerde birliklerin de yapılabileceğini düşünmemize rağmen, bugün öne çıkarılması gereken, propaganda ve ajitasyonda özgürlük ilkesine ağırlık verilmesi gereken birlik, bu temeldeki bir birliktir.

REFORMİZMİN DOĞAL SONUCU, LEGALİZMİN SAVUNUCULUĞU...

A. Öcalan'ın hangi temelde bir birlikten yana olduğu sorunun yanısıra, "Türkiye sol" güçlerine önerdiği mücadele biçimleri, PKK'nın reformizme ne kadar kaydığını gösterme açısından önemlidir. A. Öcalan şöyle tavır takınıyor:

"Bana göre yeni bir legal parti girişimine rahatlıkla girişilebilir. Çok devrimci, demokratik bir kuruluş da olabilir. Hemen bu işe soyunsunlar, biz tüm gücümüzle destekleyelim." (aynı yerde)

A. Öcalan'ın "Türkiye sol" güçlerine legal parti kurma çalışmalarına girmeleri gerektiği dışında önereceği bir yol kalmamış. Legal kurulacak bu partiyi de *"çok devrimci, demokratik"* olabilecek bir kuruluş olarak göstermektedir. Sözkonusu edilen parti bu arada kuruldu da. *"Çok devrimci"* olacak olan bu parti (Demokrasi Partisi = DEP), kurucuları tarafından açıklandığı kadarıyla (Örneğin İbrahim Aksoy), sınıf temeline dayanmayan, bütün sınıf ve katmanları içinde birleştirmeyi temel alan, Kürt ulusunun ulusal kurtuluş mücadelesini parlamentarist mücadele çerçevesine oturtan, faşist Türk devletini reforme etmeyi kendine hedef olarak koyan bir partidir. İşte "çok devrimci"likten anladıkları şey böyledir. Böyle bir partinin devrimcilikle hiçbir ilişkisi yoktur, olamaz da.

A. Öcalan kendisi ile görüşmek isteyenlerin önünde yasal bir engelin olmadığını, *"Artık Türkiye'deki koşulların buna elverdiğini"* de ekledikten sonra şu tavrı takınıyor:

"Biraz daha fazla gerçekçi olsunlar, halktan hukuktan yana tavır alsınlar, demokrasiden yana, yine siyasal çözüm yollarından ve hatta barıştan yana tavır alsınlar." (aynı yerde)

Burada, bir kez daha ortaya çıkmaktadır ki, istenen şey PKK'nın faşist Türk devleti ile masaya oturup, Kürt ulusal sorununu barışçıl ve siyasal bir temelde "çözme" politikasının desteklenmesidir. Bunu yaparken de legalizmin propagandasını yapmaktadır.

A. Öcalan, hukuk, demokrasi vb. şeyleri sınıflarüstü bir şeymiş gibi göstermektedir. "Türkiye sol" güçlerinden istenen şey de, burjuva hukuku ve demokrasisinden yana olmaktır. Sözkonusu edilen siyasi çözüm de zaten bu çerçevede savunulan bir "çözüm"dür. Barıştan yana olmak ise, bugün, faşist Türk devleti ile barıştan yana olma dışında herhangi bir anlama gelmemektedir.

Böyle olunca da önerilenlerden, devrimi geliştirme yerine geriletme, devrim mücadelesi yerine reformlar için mücadele, illegal mücadele yerine legal mücadelenin savunulduğu dışında herhangi bir sonuç çıkarılamaz.

Biz Kuzey Kürdistanlı komünistler böylesi politika ve önerileri reddediyoruz. PKK, kendisi reformizmi savunması yetmiyormuş gibi, bunu Türkiye-Kuzey Kürdistanlı devrimci örgütlere de önermektedir. Bu öneriler iyi niyetlerle de yapılsa, somut olarak en iyi olasılık, faşist Türk devletinin varlığı şartlarında, kimi ulusal ve demokratik reformların ötesine geçmeyen önerilerdir.

İlkesiz, eleştiri yasağı temelinde birlikten yana olan, reformizmin, legalizmin propagandasını yapan A. Öcalan, "Türkiye solu"nu değerlendirdiği yerde gerçekleri tersyüz ettiği için bu konuya da kısaca değinmek gerekiyor. Bir yandan *"program düzeyinde"* bile birlik çağrısını yaparken, diğer yandan ise şu tavrı takınmaktadır:

"... Türkiye solu biraz despotikti. Şimdilerde belki çok aşırı liberalleşmeyle günahını ödüyor ama bu çok kötü bir ödeme tarzıdır. Ve bu sefer yaşanan likidasyondur. Liberasyon bile değildir. Önce bu çok diktatörce veya dediğim dedik yaklaşımlar vardı. Şimdi ise hiçbir örgüt kuralı tanımama, hiçbir otorite olayına gelmeme egemen, bu liberalizm bile değil." (aynı yerde, 3 Mayıs 1993, sayfa 8)

Burada söylenenler kelimesi kelimesine yanlış olan ve reddedilmesi gereken bir tavırdır. Bu tavrın temelinde yatan yaklaşım ise, örgüt ve gruplar tek tek değerlendirileceklerine, devrimci, komünist ve sol geçinen karşıdevrimcilere kadar bütün örgütlerin aynı kefeye konması ve bu temelde eleştirilmesi yaklaşımıdır.

Soruna öyle yaklaşıldığı içindir ki, 4 Mayıs'ta yayınlanan röportajın devamında örnek olarak verilenler, Taner Akçam ve Doğu Perinçek'tir. Bu iki kişinin tavırlarını bütün devrimcilerin tavırları imiş gibi göstermek, bilimsel bir yaklaşım olmadığı gibi, gerçekleri de tersyüz etmektir. Bu sorunun bir yanı...

Diğer yan ise, eğer "Türkiye solu" yapılan değerlendirme gibi bir durumda ise, yani, liberal bir tavır içinde bile olmayan, tasfiyeci olan hiçbir örgüt kuralı tanımayan bir durumda ise, nasıl olur da PKK lideri bunlarla program düzeyinde bile bir birlikten yana tavır takınmaktadır? Bizce bunun bir tek açıklaması vardır. İlkesiz, pragmatik günübirlik politikanın savunulmasıdır. Başka türlü mümkün değildir. *"Altmış yaşındaki bakireye"* benzetilen, *"politika üretemeyen"*ler ile program düzeyinde bile bir birliği savunmak ne kadar tutarlı bir tavırdır? Bunun tutarlı bir tavır olmadığı açıktır. Her ne kadar bu tutarsızlık PKK'nın siyaseti açısından doğal bir tavır olsa da, yine de bunun yanlış olduğu ortaya konulmak zorundadır.

• YAŞASIN DEĞİŞİK ULUS VE MİLLİYETLERDEN İŞÇİ VE EMEKÇİLERİN ORTAK MÜCADELE BİRLİĞİ!
• REFORMİZM YENİLGİYE, DEVRİM ZAFERE GÖTÜRÜR!
• FAŞİST TÜRK DEVLETİNE ÖLÜM!

1993 Mayıs sonu

TKP/ML(BOLŞEVİK)
Kuzey Kürdistan Seksiyonu
Örgütleme Komisyonu

"Devrimci Demokratik Güç Birliği" mi? REFORMLAR İÇİN BİRLİK Mİ?

ERNK Avrupa Örgütü'nün çağrısında sözkonusu edilen A. Öcalan'ın demeci hakkında, yukarıda takındığımız tavır sonrasındaki gelişmeler, *"Devrimci Demokratik Güç Birliği"* adı altında bir birliğin kurulmasını beraberinde getirdi.

Bu birlikte yeralan örgütler şunlardır: PKK, TKP-Kıvılcım, MLSPB, TDP, TKP/ML Hareketi, TKEP ve Devrimci Partizan. Ayrıca EKİM de bu birliği desteklemektedir.

Sözkonusu bu örgütlerin 15 Haziran 1993 tarihli kamuoyuna yayınladıkları bildiri, bu birliğin platformu, bunların hangi temelde birleştiklerini gösteren temel belgedir.

Kuruluş gerekçelerinin ortaya konduğu ilk bölümde durum tespiti ve temel amacın ne olduğu ortaya konulurken, şunlar savunulmaktadır:

"Türkiye'de demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin, Kürdistan'da ise ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesinin, kan ve barutla bastırılıp, halklarımızın köleliğe muhkûm edilmek istendiği koşullarda yaşıyoruz." (agb)

Bu tespitte ilk önce üzerinde durulması gereken şey, Türkiye için *"demokrasi ve sosyalizm"* mücadelesi; Kürdistan için ise, *"ulusal ve sosyal kurtuluş"* mücadelesinin öngörülmesi, bunların içiçeliğinin reddi, iki ayrı devrimin oldukça açık bir şekilde savunulmasıdır.

Buna göre, "Türkiye'de" verilen demokrasi mücadelesi, Kürt ulusunun Kuzey Kürdistan bazında verdiği ulusal kurtuluş mücadelesi birbirinden bağımsız olgulardır. Böylece, Türkiye' de ayrı bir "demokrasi ve sosyalizm" mücadelesi, Kuzey Kürdistan'da ise (bildiriye göre Kürdistan'da) zaten demokrasi ve sosyalizm mücadelesi ile bağı olmayan bir "ulusal ve sosyal kurtuluş" mücadelesinin verildiği bir ortamda yaşıyoruz...

Bu yaklaşımın ardında yatan, ulusal sorunun proleter devrimlerin bir yan sorunu olduğu, ulusal kurtuluşu gerçekten sağlayabilecek olanın ise sosyal kurtuluş olduğu gerçeğini reddetmektir. Bu gerçeği reddetmek, Kuzey Kürdistan'da Kürt ulusunun kurtuluşunun ancak, faşist Türk devletinin yıkılması ile mümkün olacağını reddetmeyi de beraberinde getirmektedir.

Devamen şöyle deniyor:

*"Kürt, Türk tüm emekçi halklarımızın **demokratik ve ulusal haklarının koparılıp alınması için ortak pay dalarda birleşmesi, ertelenemez bir görev haline gelmiştir.**" (abç) (agb)*

Bu görev tespiti, kendisini açıkça bazı hakların "koparılıp alınması" ile sınırlayan ve devrim yapma, faşist Türk devletini yıkma görevini sözkonusu bile etmeyen bir tespittir. Yükseltilmek istenen mücadele de bu çerçeve içinde ele alınmaktadır.

Üzerinde durulması gereken bir diğer sorun ise, üzerinde birleşilen *"ortak paydaların"* ne olduğudur. Ortak paydalarda birleşmek, sözkonusu paydaların devrimci içeriğe sahip oldukları bir durumda, olumlu ve doğrudur. Fakat bu paydalar, kendisini sadece bazı hakların koparılıp alınması ile sınırlıyorsa, bu hakların (örneğin Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkının) ancak, faşist Türk devletini devrimle yıkma temelinde elde edileceği gerçeğini gizleyen paydalar ise, bu temelde birleşmek olumsuz ve yanlıştır. Böylesi bir birlik ise, devrimci bir birlik olamaz. Koparılıp alınmak istenen haklar, devrim sorununa bağlı ele alınmadığı sürece, sözkonusu mücadele reformist mücadeleden öteye gidemez. Bu birliğin ortak paydası da işte bu reformizmdir.

• • •

Bu, kendisini birliğin ***temel amacını*** ortaya koydukları tespitte de açıkça ortaya koymaktadır. Bu birliğin temel amacı şudur:

"Türkiye'de demokrasinin, Kürdistan'da ulusal demokratik çözümün (DİKKAT! sosyalizm ve sosyal kurtuluş sorunu artık sözkonusu bile değil. /BN) *sağlanması için legal, illegal mücadele ve örgüt biçimlerini kullanarak politik ortama müdahale etmek ve bu yolda en geniş işçi ve emekçi yığınları ulusal ve sosyal mücadelemize aktif katmak ve haklı davamızı yığınlara taşımak temel amacımızdır." (agb)*

Bu temel amacı ayrıştırırsak karşımıza şu gerçekler çıkmaktadır:

1) *"Türkiye'de demokrasi, Kürdistan'da ulusal demokratik"* çözüm;

2) Bu çözüm için *"politik ortama müdahale"* etmek;

3) Müdahale edebilmek için en geniş yığınları *"ulusal ve sosyal mücadeleye aktif katmak"* ve

4) *"Haklı davamızı yığınlara taşımak"*.

Bunlara tek tek değinirsek sonuç şöyledir:

1) Türkiye'de sosyalizm mücadelesi, Kürdistan'da sosyal kurtuluş mücadelesinin verildiği, bildirinin başında tespit edilmesine rağmen, bu mücadeleler ***temel amaç*** bölümünde bütünüyle bir kenara atılmıştır. Bunun dışında sözkonusu edilen *"demokrasi ve ulusal demokratik çözüm"* ise, devletin yıkılması temelinde değil, faşist devletin ***"demokratikleştirilmesi"*** temelinde savunulan bir çözümdür. Bu çözüm, tam da PKK'nın faşist Türk devletinden Anayasal düzenlemelerle elde etmek istediği "çözüm"ün, başka biçimde dile getirilmesidir.

2) Durum böyle olduğu içindir ki, legal ve illegal mücadele ile ***"politik ortama müdahale etme"*** görevi tespit edilmektedir. Yani "Devrimci Demokratik Güç Birliği"nin yapacağı iş, ***politik ortamı değiştirmek de*** değil, sadece ve sadece ***"değişmesi için müdahale"*** etmektir. Kendisine *"devrimci, komünist, ilerici güç"* diyenlerin, amacını sadece *"politik ortama müdahale etmek"* olarak ortaya koymaları, oportünistlere uygun bir tavırdır. Bunların bu çerçevede verecekleri hiçbir mücadele de faşist Türk devletinin varlığını tehdit eden, onun sömürü çarkını yıkan, baskı, katliamlarına son verecek olan mücadele olamaz. Böylesi bir mücadele ile ne ulusal kurtuluş ne de sosyal kurtuluş mümkün değildir.

3) Ulusal ve sosyal mücadeleye en geniş işçi ve emekçi yığınları aktif bir şekilde katma isteği, yine *"politik ortama müdahale etme"* anlayışı temelinde savunulmaktadır. Yani yığınlar devrim için değil de, *"politik ortama müdahale etmek"* için kazanılacaktır. Reformizm burada da kendisini açığa vurmaktadır. Fakat sorun bununla da

bitmiyor.

Ulusal kurtuluş ile sosyal kurtuluş mücadelesi, ***"ulusal ve sosyal"*** mücadeleye dönüştürülmüştür. Ulusal ve sosyal mücadele, ***kurtuluş*** sorununun kendisi ile eşitlenemez. Örnek verirsek, ulusal mücadele ***dil*** sorununu da içerir. Kürtçenin serbest bırakılması, ana dilde eğitime izin verilmesi için mücadele, aynı zamanda ulusal bir mücadeledir. Ama bu ulusal mücadele hiçbir şekilde Kürt ulusunun kurtuluşu sorunu ile eşitlenemez.

Aynı şekilde sosyal mücadele de böyledir. İşçi sınıfı ve emekçilerin çalışma ve yaşam koşullarının iyileştirilmesi, işsizlik sigortası, sosyal sigorta, yaşlılık sigortası, ücretlerin yükseltilmesi, konut imkanları vb., vb. sorunlar sosyal kurtuluşun içerdiği sosyal haklardır. Fakat bu hakların elde edilmesi sosyal kurtuluşun kendisi ile eşitlenemez. Kapitalist sömürü düzeni varolduğu, yıkılmadığı sürece de, bu haklar ne kadar elde edilirse edilsin sosyal kurtuluş mümkün değildir.

Böyle olduğu içindir ki, "ulusal ve sosyal" mücadeleden bahsetmenin kendisi, tek başına devrimci olmanın ölçüsü değildir, olamaz da. Böylesi bir yaklaşım Avrupa sosyal-demokrat partilerinin, yani burjuva parti programlarının ötesine geçmeyen bir yaklaşımdır.

4) Bu noktada *"haklı davamızı yığınlara taşıma"* görevi, birincisi, sadece bugünün görevi değildir; ikincisi, sorun yığınlara neyin, hangi içerikle, ne için taşındığı sorunudur; üçüncüsü ise, sözkonusu edilen dava –her ne kadar komünistler, devrimciler önderlik etse de–, bu davayı sadece devrimcilerin davası düzeyine indirgemek yanlıştır. Bu bilinçle kitlelere gidildiğinde, kitleleri kendi davaları için değil de, *"devrimcilerin davası"* için mücadele etmeleri gerektiği bilinci verilmektedir. Böylesi bir bilinç verildiğinde ise, işçi ve emekçilerin kendi kurtuluş davasının bilincine varması ve bunun için mücadele etmesi beklenemez. Böylesi bir yaklaşım aynı zamanda, devrimi işçi ve emekçilerin yapacağı gerçeğini de reddeden, devrimi yapacak olanların devrimciler olduğu anlayışı temelinde, işçi ve emekçilerin rolünü kavramayan bir yaklaşımdır.

• • •

"Devrimci Demokratik Güç Birliği"nin ***temel amacını*** da ortaya koyduktan sonra, somut taleplerinin ortaya konduğu *"hedefler"* bölümüne geçebiliriz.

Bu bölümün girişinde şu tespit yapılmaktadır:

"Devrimci Demokratik Güç Birliği Türkiye'de demokrasinin, Kürdistan'da ulusal demokratik çözümün kitlelerin devrimci mücadelesinin yükseltilerek kazanılmasını hedefler." (agb)

Bu tespit, yukarıda değindiğimiz temel amacın bir kez daha ortaya konması olmasına rağmen, değişik biçimde formüle edilse de bir kez daha devrim için mücadeleyi yükseltme diye bir hedeflerinin olmadığını göstermesi açısından önemlidir. Bu birliğin reformist temelini biraz daha gösterebilmek için, *"Türkiye'de demokrasinin"*, *"Kürdistan'da ulusal demokratik çözümün"* nasıl elde edileceğine verilen cevaplara bakmak gerekiyor.

TÜRKİYE'DE DEMOKRASİ NASIL KAZANILIR?

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da demokrasinin kazanılması sorunu, faşist Türk devletinin yıkılması sorununa sıkı sıkıya bağlıdır. Kapitalist düzenin, sömürünün kendisine karşı olan komünistlerin bahsettiği demokrasi, kapitalist düzenin içinde mümkün olan ve başka birşey olamayacak olan demokrasi, burjuva-demokrasisi değildir, olamaz da. Bunun için demokrasi denildiğinde bundan anlaşılması gereken demokrasi, kapitalist düzenin yıkılması temelinde elde edilecek demokrasi olmak zorundadır. Bu ise demokratik halk devrimi ve sosyalist devrimle elde edilecek demokrasidir.

Sözkonusu platformda *"Türkiye'de demokrasinin kazanılması"* için şunlar tespit edilmektedir:

"a- Faşist diktatörlüğün tasfiye edilerek, Türkiye halkının politik, sosyal, kültürel, demokratik hak ve özgürlüklerin kazanılması.

b- Türkiye'de Türk, Kürt halklarının kardeşliğini ve birliğini geliştirerek ırkçı saldırılara ve faşist TC'nin körüklediği şovenizme karşı, halkların kardeşliği mücadelesinin yükseltilmesi.

c- Kendisine işsizlik ve yoksullaşma dayatılan halkımızın iş, ekmek ve insanlık onuru kavgasına sahip çıkmak ve onların mücadelesini geliştirmek.

d- Emperyalist bağımlılık ilişkilerine ve uzlaşma eğilimlerine karşı mücadele edilerek ABD ve Nato üslerinin kapatılması için mücadeleyi yükseltmek." (agb)

Sözkonusu bu siyasi hedefler ele alındığında, hareket edilen çerçevenin burjuva demokrasisi çerçevesi olduğu ortaya çıkmaktadır. Faşist diktatörlüğün tasfiye istemi en keskin istem olarak görünmektedir. Ama bu tasfiye ediş, devrimle yoketme değil, faşist Türk devletinin yıkılması temelinde değil, sözkonusu edilen hakların elde edilmesi ile, yani devleti dönüştürme temelinde savunulmaktadır.

Emperyalizme bağımlılık sorununda da, emperyalizme karşı mücadele, ABD ve NATO üslerinin kapatılması için mücadeleye indirgenmiştir. Böylece, emperyalizme karşı mücadele anlayışı noktasında da yanlış bir pozisyonda durmaktadırlar.

Reformizm tutarsız anti-emperyalist tavır ile birleşince, devrim, faşist Türk devletinin yıkılması dışında, aklına ne gelmişse dile getiriyorlar. Bunu, okuyuculara gösterebilmek için, "Türkiye'de demokrasinin" kazanılması ile ilgili geriye kalan tespitlerin hepsini aktarmak gerekiyor. Yukarıdaki siyasal hedefleri tespit etmenin ardından şu tavır takınılmaktadır:

*"**Güç birliğimiz:** Bu siyasal hedefler çerçevesinde devletin işkence ve infazlarına karşı «Terörle Mücadele» yasasının ve diğer anti-demokratik yasaların kaldırılması, söz ve örgütlenme özgürlüğünün sağlanması devrimci, yurtsever ve sosyalist basın üzerindeki baskıların kaldırılması, siyasal tutsakların özgürlüğe kavuşması, faşist, gerici, şoven eğitime son verilerek eğitim sisteminin demokratikleştirilmesi, cins ayrımcılığına karşı çıkılması, demokratik sendikal örgütlenme, grev, gösteri vb. halkların elde edilmesi. Çalışma süresinin kısaltılması, emperyalist devletlere olan borçların ve faizlerin ödenmemesi. Emekçi köylülerin bankalara, tefecilere, ağalara ve devlete olan borçlarının ve faizlerinin iptal edilmesi. 12 Eylül darbesini gerçekleştirenlerin yargılanarak cezalandırılması, 12 Eylül askeri faşist cuntasının faşist 1982 Anayasasının kaldırılması, Kürdistan'daki özel savaşın durdurulması, askeri güç ve harcamaların kısıtlanarak bu yolla yaratılacak kaynakların işsizlik sigortası, işkence ve katliam kurbanları ile yakınlarına ödenmesi, halk sağlığı vb. harcamalar için kullanılması, kapitalistlere işçileri sokağa atma, işsizlik ve açlık terörüyle ezme özgürlüğünü tanıyan 13. ve 17. maddelerin yanısıra tüm yasa tüzük ve yönetmeliklerin kaldırılması, DGM'lerin kapatılarak yargı sisteminin demokratikleştirilmesi, memurlara grevli, toplu sözleşmeli sendika hakkının tanınması, sendika ağalığının yıkılarak işçilerin sendika yönetimine getirilmesi, gençlik üzerindeki baskılara son verilmesi, tüm dürüst Türk emekçi ve aydınların faşizme karşı açık ve kesin bir tavır alması için mücadeleyi içerir." (agb)*

Okuyucunun da rahatlıkla görebileceği gibi, akıllarına gelen her konuda "mücadele" edilmesi gerektiği söylenmektedir. Arada sadece ***bir şey*** unutulmuştur. DEVRİM İÇİN MÜCADELE, FAŞİST TÜRK DEVLETİNİN YIKILMASI. Böylece *"Türkiye'de demokrasi nasıl kazanılacak?"* sorusuna verilen cevap, yasal değişimler ile faşist düzenin demokratikleştirilmesi temelinde kazanılacağı cevabıdır.

Böylesi bir platform zaten devrimci bir platform olamaz. Devrimci bir platform olmadığı gibi demokratik de değildir. Çünkü içinde bulunduğumuz çağda –emperyalizm ve proleter devrimleri çağında– demokrat olmanın en temel ölçülerinden biri, tutarlı anti-emperyalist olmaktır. Oysa emperyalizme karşı tavırda da sorun, ABD ve NATO üslerinin kapatılması için mücadeleye ve borçların ve faizlerin silinmesine indirgenmiştir. Özellikle borç ve faizlerin silinmesi talebi, işçi-köylü iktidarı şartına bağlı ele alınmadığı için, Türk hakim sınıflarının çıkarlarının savunuculuğu yapılmaktadır. Öyle ya TC devletinin yıkılmadığı, kapitalist sömürü sisteminin varlığını devam ettirdiği şartlarda bu borç ve faizlerin silinmesinden çıkarı olacak olanlar, ancak ve ancak bu iktidar sahipleri olacaktır, işçi ve emekçilerin sömürülmesi devam edecektir. Böylesi bir durumda borçların silinmesi talebi, burjuvazinin çıkarlarını savunmaktan başka hiçbir anlam taşımaz.

KÜRDİSTAN'DA ULUSAL DEMOKRATİK ÇÖZÜMDEN NE KASTEDİLİYOR?

Önce bu konuda söylenenlerin tümünü aktaralım.

"a- Kürdistan üzerindeki askeri işgalle, TC'nin bütün özel savaş uygulamalarına ve tüm işgal ordularının (TC, NATO, Çekiç Güç) Kürdistan'dan çıkarılmasına yönelik mücadeleyi yükseltmek.

b- Kürt halkının bağımsız devlet kurma hakkını tanıyan, zoraki birliğe karşı çıkan eşit, özgür ve demokratik çözüm için mücadeleyi yükseltmek.

c- Kürt ulusunun kendi kaderini belirleyebilmesinde bir adım olarak özgür referandum hakkının kazanılması için mücadele etmek.

d- Kürt kimliğinin, ulusal haklarının kabulü ve Kürdistan'da ana dilin eğitim dili haline getirilip, ulusal özgürlük ve demokratik kültürel gelişimin önündeki engellerin kaldırılması için mücadele etmek."

"Güç birliğimiz: Bu siyasal hedefler çerçevesinde Kürdistan'da ve Türkiye'de faşist TC'nin yürüttüğü kirli savaşa karşı kampanyaların başlatılması, gençlerin askere gidişinin önlenmesi için çaba harcanması, Kürdistan'daki zoraki göçün durdurulması, sürgün edilenlerin, evleri yakılanların, yakınları öldürülenlerin, yaralanan ve işkence görenlerin maddi ve manevi zararlarının devletçe karşılanması, Kürdistan'daki özel savaşın kurum ve örgütleri olan, olağanüstü hal, kontrgerilla, özel tim, köy koruculuğu, hizbi-kontra vb'nin dağıtılması, Kürt, Türk vb. halklara karşı işlenen suç ve cinayetlerin sorumlularının yargılanması ve cezalandırılması için mücadeleyi içerir." (agb)

Siyasal hedefler bölümünde ortaya konanlara baktığımızda, dikkat çeken noktalar öncelikle şunlardır:

1) *"Türkiye"*de demokrasinin kazanılması sorunundaki reformist yaklaşım bu bölümde de aynen savnulmaktadır. Sürekli mücadeleyi yükseltmekten bahsedip, devrim için mücadele es geçilmektedir.

2) Kürdistan, bilindiği gibi, dört parçaya bölünmüştür. Kürdistan'dan *"tüm işgal ordularının"* çıkarılması, TC'nin yanı sıra İran, Irak ve Suriye devletlerinin ordularının da çıkarılması demektir. Oysa bu talep *"TC, NATO, Çekiç Güç"* ile sınırlandırılmıştır. Bu durumda, ya gerçekten Kürdistan'dan bütün yabancı orduların çıkarılması savunulur; o zaman, İran, Irak ve Suriye'nin orduları da bu talebe girmelidir, ya da TC deniyorsa o zaman Kuzey Kürdistan sözkonusudur. Böylesi bir durumda da Kuzey Kürdistan, Kürdistan ile birbirine eşitlenmemelidir. Her iki açıdan da platformun yaklaşımı eksik ve yanlıştır.

3) Öne sürülen *"mücadeleyi yükseltme"* talebi, bu siyasal hedefler ve devamında öne çıkartılan sorunlarla birlikte gözönüne alındığında, faşist TC devletini masaya oturtmak için yükseltilmek istenen bir mücadeledir. Burada savunulanlar, PKK-PSK ortak açıklamasında dile getirilenlerin ötesine geçmeyen taleplerdir.

Ayrıca siyasal hedefler bölünde ortaya konanlar yanlış bir yaklaşımı daha ortaya çıkarmaktadır. Şöyle ki; b) noktasında öne sürülen *"Kürt halkının (ulusunun değil /BN) bağımsız devlet kurma hakkını tanıyan (...) özgür ve demokratik çözüm"* önerisi, c) noktasında savunulan *"özgür referandum hakkını"* ve d) noktasında savunulan ulusal ve kültürel (ki bu kültürel haklar da ulusal nitelik taşımaktadır) hakların hepsini içermektedir. O zaman şu soru ortaya çıkmaktadır: Eğer b) noktası c) ve d) noktasında savunulanları da içeriyorsa, o zaman neden bu haklar ayrı birer nokta halinde ortaya konmaktadır?

Buna verilebilecek iki cevap vardır. Birincisi, bağımsız devlet kurma hakkının diğer hakları içermediğini düşünmek; ikincisi ise, bağımsız devlet hakkını elde edemedikleri yerde, faşist Türk devletinin izin vereceği *"özgür referandum"*, bu da olmazsa, yine misak-ı milli sınırlar içerisinde tanınan *"ulusal haklar ve kültürel gelişmenin önündeki engellerin kaldırılması"* ile yetinmek. Her iki yaklaşım biçimi de yanlıştır. Fakat platformda egemen olan yaklaşım ikinci yaklaşımdır.

b) noktasında savunulan *"Kürt halkının bağımsız devlet kurma hakkı"* ulusal sorun sözkonusu olduğu için ve ulusun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı yerine, halkın devlet kurma hakkını geçirdiği için de yanlış bir taleptir. Çünkü ulus ile halk bir ve aynı kategori değildir. Kürdistan, daha doğrusu Kuzey Kürdistan sözkonusu edilen bu bölümde, Kürt ulusu yerine Kürt halkının devlet kurması hakkını savunmak yanlıştır. Nitekim sorun ulusal sorun olduğu için de c) noktasında ulustan bahsedilmektedir.

Toparlayacak olursak, "Devrimci Demokratik Güç Birliği"nin üzerinde birleştiği platform, reformist, burjuva-demokrasisinin çerçevesini aşmayan bir platform niteliğindedir.

Bu platformda dile getirilen tüm talepler, Türkiye Kuzey Kürdistan'da devrim sorununa, faşist Türk devletinin yıkılması sorununa bağlı ele alınmamaktadır. Bu yaklaşıma sahip olunmasını bırakın bir kenara, devrim sorunu geleceğin bir sorunu olarak bile ele alınmamaktadır.

Bu platform, anti-emperyalizm sorununda da tutarsız ve yanlış bir yaklaşıma sahiptir. Bir bütün olarak değerlendirildiğinde, "Devrimci Demokratik Güç Birliği", ancak REFORMLAR İÇİN BİRLİK olarak değerlendirilebilir. Böylesi birliklerle de ne "Türkiye'de demokrasinin" kazanılması, ne de Kuzey Kürdistan'da Kürt ulusunun kurtuluşu elde edilemez.

REFORMİZM YENİLGİYE,
DEVRİM ZAFERE GÖTÜRÜR!

08.08.1993

TKP/ML(BOLŞEVİK)
Kuzey Kürdistan Seksiyonu
Örgütleme Komisyonu

TKP/ML-HAREKETİ 1. Kadınlar Konferansı...

Ne ilk, ne de komünist!

MART 1993'de "Doğru Seçenek" Yayınevi, *"TKP-ML Hareketi 1. Komünist Kadınlar Konferansı"* belgelerini yayınladı. İlgili Konferans, TKP-ML Hareketi'nin daha önce çıkan Konferans Duyurusu'nda da olduğu gibi, Türkiye-Kuzey Kürdistan tarihinde *"bir ilk"* olarak sunulmakta ve bu anlamda ona *"tarihsel bir önem"* biçilerek propaganda edilmektedir.

Yayımcıya göre, Konferans'ın *"tarihsel önemi"*, bu "ilk"liği ile sınırlı değildir, onun tarihsel önemi, aynı zamanda tartıştığı ve sonuçlandırdığı sorunlarla da yakından ilgilidir. Ve Konferans Belgeleri, şu önemli görevleri yerine getirdiği savıyla *"kıvançla"* devrimci kamuoyuna sunulmaktadır:

–*"Kadınlar arasında komünist örgütlenme ve çalışmaların geliştirilmesinde kadın ve erkek komünistler için olduğu gibi yeni devrimci kuşakların eğitiminde de önemli bir görevi yerine"* getirmektedir;

–*"Cinsiyetçi feminist ideolojiye karşı verilmiş kapsamlı ve iyi bir yanıt olarak da önemli bir işlevi yerine"* getirmektedir;

–*"... komünist hareket saflarındaki fiili eşitsizlikler"* ve *"kadınlar arasındaki komünist çalışma ve örgütlenmelerin geliştirilmesinde görülen duyarsızlıklar yönüyle kapsamlı bir özeleştiri"* dir;

ve aynı zamanda,

–*"Türkiye komünist ve devrimci hareketinin tutarlı bir özeleştirisi"*dir. *("Sunu" yazısı, Belgeler)*

Biz, gayet iddialı bir çıkışla devrimci kamuoyuna sunulan "Belgeler"i sıkı bir şekilde incelemeyi kendimize görev bildik. Burada bunun sonuçlarını ortaya koyarken, yukarıda aktardığımız iddiaların ayakta tutulabilirliğini ölçüp, doğrunun kavgasını vermeye çalışacağız.

> TKP-ML Hareketi'nin "1. Komünist Kadınlar Konferansı" Türkiye-Kuzey Kürdistan mücadele tarihinde bir ilk midir?

Sözkonusu kadınlar konferansının propagandasında, onun Türkiye-Kuzey Kürdistan tarihinde gerçekleştirilen "ilk" kadınlar konferansı olması iddiası önemli bir yer tutmaktadır:

"Türkiye ve Kuzey Kürdistan mücadele tarihinde ilk kez Komünist Kadınlar Konferansı, TKP/ML Hareketi'nin kadın militanları tarafından başarıyla gerçekleştirildi." (Konferans duyurusu, Belgeler, sayfa 225)

Tabii ki her "ilk"in salt bu niteliği ile dahi belirli bir önemi vardır ve bu "ilk"i gerçekleştirenler bundan haklı bir kıvanç duyarlar. Fakat, ya ***ilk*** denilen hiç de ***ilk*** değilse? İşte o zaman, ya inkarcılığa ya da gözleri kendi göbeğinden başka bir şey görmeyen "Hintli ermiş"in durumuna düşülür.

TKP/ML Hareketi'nin Türkiye-Kuzey Kürdistan tarihinde "ilk" olması ile övündüğü "1. Komünist Kadınlar Konferansı"ndan tam yedi yıl önce, 8 Mart 1986'da Bolşevik Partizan tarafından komünist partisi ve kadın çalışması noktasında bir tartışma başlatılmış ve bu tartışmanın bir sonucu olarak Mart 1987'de Birinci Kadınlar Konferansı yapılmıştır.

Komünist partisi ve kadın çalışması konusunda iki temelden farklı anlayışın çatıştığı bu konferansın belgeleri, konferans sonrasında devrimci kamuoyunun bilgisine sunulmuştur. Partimizin kadınların kurtuluşu sorununa ilişkin çizgisinin geliştirilip somutlaştırılmasında bir dönüm noktası teşkil eden bu ilk kadın konferansının ardından bugüne dek, geçmişimizin özeleştirisi ve bu temelde modern-revizyonist, oportünist ve feminist ideolojilerin eleştirisi, Sovyetler Birliği'nde kadınların kurtuluşu sürecinin köklü değerlendirilmesi gibi ivedi sorunların tartışılıp sonuçlarının devrimci kamuoyuna sunulduğu iki konferans daha yapılmıştır.

Bütün bu konferanslar hakkında devrimci kamuoyuna belgeler temelinde bilgi verilmiştir.

Kaldı ki, Komintern belgelerinde, daha TKP döneminde 20'li ve 30'lı yıllarda Türkiye-Kuzey Kürdistan'da yürütülen kadın çalışmalarından, kadın toplantıları ve konferanslarından da söz edilmektedir. Hal böyle iken, birilerinin kalkıp "ilk"i biz gerçekleştirdik şeklinde böbürlenmesi bizce kesinlikle anlaşılır değildir.

Biz bu noktada TKP/ML Hareketi'ni Bolşevik Partizan sayı 82'de açıktan eleştirdik. Ancak bu eleştirimize bugüne kadar tavır takınılmış değildir.

TKP/ML Hareketi sempatizanlarıyla bu noktada sürdürülen sözlü tartışmalarda ama, bize *"siz yurtdışında yaptınız, bu Türkiye-Kuzey Kürdistan'da gerçekleştirilen ilk konferanstır"* şeklinde tavırlar takınılmaktadır, ki bu oldukça yanlış bir anlayışa işaret etmektedir.

Aynı mantıkla Lenin önderliğindeki RSDİP'nin yurtdışında gerçekleştirilen Parti Konferanslarını RSDİP'nin Parti Konferansları tarihi arasından çıkartıp, ayrı bir kategoride (yurtdışı konferansları) ele almak gibi bir yanlışa düşülebilir.

Konferansların nerede yapıldığının onca önemi yoktur, neye yönelik ve

hangi içerikte olduğu önemlidir. Bizce TKP/ML Hareketi'nin bu noktada tavır takınması, her şeyden önce kendi sempatizan çevresinin doğru temelde eğitilmesi, onlara doğru bilinç taşınması açısından önemlidir. Bu, sorunun yönteme ilişkin yanı...

Bizi elbette, öncelikle konferansın hangi sorunları nasıl tartıştığı ve hangi sonuçlara vardığı ilgilendirmektedir. Bu çerçevede belgeleri değerlendirmek ve "komünist" olarak savunulan bu kadınlar konferansının buna ne kadar layık olduğunu irdelemek zorundayız.

İçerikle ilgili sorunlara geçmeden önce şunu da belirtelim. Belgeler şeklinde sunulan kitapta çeşitli başlıklar altında sunulan bir dizi yazı derlenmiştir. Konferansın gidişatı hakkında bir rapor yoktur. Bu nedenle konferansta tartışmanın hangi noktalarda yoğunlaştığını, varsa görüş ayrılıkları, bunların neler olduğunu vb. bilemiyoruz. Aynı şekilde bağlayıcı kararlar alındı mı, alındıysa bunlar nelerdir konusunda tam bir açıklık yoktur. Ve yine konferansın kendisinin bağlayıcı bir konferans mı, yoksa bir danışma konferansı veya hazırlık konferansı mı olduğu da açık değildir. Burada bağlayıcılıktan kastımız, parti çizgisi açısından bağlayıcılığıdır.

"1. Komünist Kadınlar Konferansı"nın sunduğu "geçmişin özeleştirisi", kadınların sırtından erkek-şovenisti örgütün aklanmasından başka bir şey değildir!

Konferans belgelerinde, konferansın tartışıp sonuçlandırdığı sorunlardan biri olarak TKP/ML Hareketi'nin kadınların kurtuluşu sorununda *"geçmişin özeleştirisi"* sayılmaktadır. Sunu'da "kapsamlı özeleştiri" olarak değerlendirilen bu özeleştirinin aynı zamanda *"Türkiye komünist ve devrimci hareketinin tutarlı bir eleştirisi"* niteliğinde olduğu da ileri sürülmektedir. Bu iddiaları ciddiye alıp *"MKK Çalışma Raporu"* başlığı altında ortaya konan özeleştiriyi incelediğimizde, *"kapsamlı", "tutarlı özeleştiri"* cilalarını kazıp, altına baktığımızda, ortaya çıkanın, saf oportünist kendini temize çıkartma olduğunu görüyoruz.

"Yeterli değildi", "önemli zaaf", "ciddi bir şekilde incelenmiş değildir" vb. gibi *"özeleştirel tespitlerin"* serpiştirildiği "kapsamlı özeleştiri"de esas olarak bütün olumsuzluklar;

a) objektif koşullara,

b) tasfiyeci eğilimlere ve

c) bizzat kadınlara yüklenmektedir.

Böylelikle "Hareket"in geçmişte kadınların kurtuluşu ve kadınlar arasında çalışma sorunlarında sağlam temellere dayanan ideolojik-siyasi çizgisi olmadığı olgusu örtbas edilmeye çalışılmaktadır.

Özeleştiride geçmiş; TKP/ML Hareketi'nin oluşumundan itibaren yedi aşamaya bölünerek değerlendirilmektedir.

A– İbrahim Kaypakkaya döneminin değerlendirilmesi:

İlginç olan odur ki, İbrahim Kaypakkaya yoldaşa sahip çıktığını iddia eden TKP/ML Hareketi, *"geçmişin özeleştirisi"*nde İbrahim Kaypakkaya ve kadın sorununa dair tek laf sarfetmemektedir. Bu, onların İbrahim Kaypakkaya'ya ne denli sahip çıktıklarını bir kere daha göstermektedir. Halbuki *"komünist önderimiz"* dedikleri İbrahim Kaypakkaya hakkında bir başka siyasetin, Bolşeviklerin somut bir değerlendirmesi mevcuttur:

"Kadın sorunu ve komünistlerin bu konudaki yaklaşımı, İbrahim Kaypakkaya yoldaşın, Şafak revizyonistlerinden ayrılmasında hiçbir rol oynamaz. O'nun kaleme aldığı yazılarda bu sorun hiç işlenmez. İbrahim Kaypakkaya yoldaşın savaşım verdiği dönemde, Türkiye-Kuzey Kürdistan hareketinde önemli bir kadın hareketinin olmaması, genel sol hareketin içerisinde hakim olan kadın sorununu önemsememe şeklinde kendini gösteren erkek şovenizmi yaklaşımları kendisini TKP/ML'in TİİKP revizyonistlerinden ayrılmasında da ortaya çıkartmıştır." (Bkz. Yeni Dünya İçin, "İbrahim Kaypakkaya Özel Sayısı", Özel Sayı: 11, Mayıs 1993, sayfa 60)

Eğer gerçekten İbrahim Kaypakkaya'ya sahip çıksalardı, bu değerlendirmeyi dikkate almak ve buna öyle ya da böyle bir tavır takınmak onlara düşen bir görevdi, ama İbrahim Kaypakkaya savunuculuğunu bir ceset sömürüsüne dönüştüren oportünist siyasetlerden elbette böylesine ciddi bir komünist yaklaşım beklenemez. Onlar bu değerlendirmenin tersine, Meral Yakar ve adı sayılmayan diğer militan kadınların mücadelesine atıfta bulunarak şöyle bir tespitle görev savıyorlar:

"Bu ilk dönemde, proleter ve emekçi kadınlar arasında komünist çalışmaların örgütlenmesinden ve bunu yönlendirecek politikalardan çok fazla söz edilemez. (Bu ne demek? Var mıydı böyle bir politika, yok muydu?! /BN) *Ancak, o dönemde kadın ve erkek militanlar arasında bir ayrım, fiili bir eşitsizlik sözkonusu değildi. 1972'de İstanbul'da işçi kadınlar içerisinde çalışma yapmak üzere kadın yoldaşlar görevlendirilmiştir. Bu duyarlı bir yaklaşımın ifadesidir ve tabii gerekli ve yeterli olmaktan çok uzaktır." (Belgeler, sayfa 22)*

Burada gerçekte önce tespit edilmesi gereken şey, "Hareket"in ilk döneminde proleter ve emekçi kadınlar arasında komünist çalışmaya yönelik bir politikanın olmamasıdır. Fakat bu, bu açıklıkta ortaya konmamakta, belirsiz bir *"çok fazla söz edilemez"*le açık kapı bırakılmaya çalışılmaktadır. Devamen İstanbul'da işçi kadınlar arasında çalışma yapmak üzere bazı kadınların görevlendirilmiş olması da, *"bu duyarlı yaklaşımın ifadesidir"* denilerek, bir önceki tespit relative edilmeye çalışılmaktadır. (Kaldı ki, o dönemde genel siyasi çizginin kırlar esas çalışma alanı, şehirler tali olduğu da gözönünde tutulduğunda, *"işçi kadınlar arasında çalışma"*nın da en iyimser yorumla, tali bir çalışma olarak kavrandığı, buna bağlı olarak yapılan "duyarlılık" tespitinin ayaklarının havada olduğu açıktır.)

Ancak bu, "özeleştiri"de 75-80 dönemine ilişkin olarak yapılan şu tespitlerle de çelişmektedir:

"Burada özellikle vurgulanması gereken bu dönemin en önemli eksikliği, önderliğimizin Hareket çalışmalarındaki bu gelişmeyi alıp, merkezi politikaları inşa etme inisiyatifini gösterememiş olmasıdır." (Belgeler, sayfa 22)

Ve 1989'a ilişkin:

"Buradan başlayarak en başta Hareket saflarında yaşandığı şekliyle kadın sorunu, çözümü acil ve yakıcı bir sorun olarak gündeme girdi. ... Ve kadın çalışması sorunu '89 sonunda önderliğin gündemine girer." (Belgeler, sayfa 24-25)

Laf kalabalığı arasına sıkıştırılmış bu tespitleri toparlar ve sonuca götürürsek, ortaya net olarak çıkan şey, TKP/ML Hareketi'nin kadınlar arasında çalışma sorununa merkezi düzeyde ilk yönelişi '89'dur. Bundan önceki dönemde bu konuda belirgin bir siyaset yoktur, yer yer yapılan çalışmalar (kadın grupları vb.) bu tespiti ortadan kaldırmamakta, bilakis bunların kendiliğindenci karakterinin ve perspektiften yoksunluğunun altını çizmektedir.

Devam edelim. '89'da merkezin gündemine girmesi de özde bir şey değiştirmemiş, *"daha sonraki süreçlerde yaşanan zikzaklardan ve istikrarsızlıklardan kaçınılamamıştır". (Belgeler, sayfa 25)* Ve böylelikle kadın çalışmasında belli *"bir düzeyi yakaladı"*kları *(s. 30)* "1. Komünist Kadınlar Konferansı"na gelinmiştir.

B– Fiili eşitlik sorunu:

"Gelelim" "fiili eşitlik" ve *"duyarlılık"* sorununa... "Özeleştiri"de bu "fiili eşitlik" ve "duyarlılık" noktasında söylenenler, bu konferansın ve TKP/ML Hareketi'nin kadınların kurtuluşu sorununda genel konumunu yansıtmakta, onların erkek-şovenisti genel yaklaşımlarından bir türlü vazgeçmediklerini göstermektedir. Şimdi bunu kanıtlamaya çalışalım.

"Özeleştiri"de önce *"Hareket'in ilk dönemlerinde kadın ve erkek militanlar arasında bir ayrım, bir eşitsizlik sözkonusu değildi"* denilmektedir. Bunun neye dayanılarak ileri sürüldüğü belirsizdir, bu savı ispatlayacak hiçbir kanıt getirilmemektedir. "Ben söyledim, oldu!" mantığı budur.

Biz, kadınların yasal ve fiili eşitsizliği üzerine kurulu bir toplum düzeninde, bu toplumun bağrından çıkan insanların oluşturduğu ve bu topluma karşı mücadeleyi bayrağına yazan örgütlerde –evet bunlar komünist grup ve partiler dahi olsa– fiili eşitliğin gerçek anlamda sağlanamayacağını, bilakis bunun ***hedef*** olduğu bilinciyle buna mümkün olan en büyük ölçüde yaklaşmak için somut mücadelenin yürütülmesi gerektiğini açıklıyoruz. Bunun aksini iddia etmek, idealizme saplanmaktır. Bırakalım TKP/ML Hareketi gibi küçük-burjuva devrimcisi bir örgütü bir tarafa, hiçbir komünist örgüt de, erkek egemenliği üzerine kurulu bir toplum düzeninde –ki komünist örgüt toplumun öncüsü olarak daima en ileriyi temsil eder– fiili eşitliği tam olarak gerçekleştiremez. Hatta kapitalist toplumun bağrından çıktığı biçimi ile sosyalist toplumdaki bir komünist parti içinde de fiili eşitliğin sağlanması uzun bir süreç ve zorlu bir mücadelenin işidir.

Bu gerçeği, genelde Dünya Komünist Hareketi'nin tarihi, özelde de sosyalizmin inşası boyunca hem bütün toplumda hem de onun öncüsü Komünist Parti saflarında kadınların fiili eşitliği için mücadele eden SBKP(B)'nin tarihi kanıtlamaktadır.

Dolayısıyla TKP/ML Hareketi Merkezi Kadın Komisyonu bu tespitiyle kuru-sıkı atar duruma düşmüştür. Yok, bizde gerçekten durum bu idi diyorlarsa, durmasınlar kanıtlarını ileri sürsünler. Dünya Komünist Hareketi'nin tarihine dönüp baktığımızda, onların parti içinde kadın-erkek eşitliği ne durumdadır sorununa daima somut yaklaştıklarını, kendilerinin ne ölçüde başarılı bir faaliyet yürüttüklerini a) parti içindeki kadın üye oranı ve b) yönetici kademelerde kadın oranına bakarak ölçtüklerini görüyoruz.

"Fiili eşitsizlik sözkonusu değildi" diyenlerin de aynı ciddi yaklaşımı göstererek, bu dönemde kadın üyelerin ve yönetici organlarda yer alan kadınların oranlarını ortaya koyması gerekir. Gerisi boştur, kendi kendini aldatmadır.

C– 80 sonrası dönem hakkında:

Devam edelim. 89'a kadar kadın çalışmasında merkezi bir çizgisi olmayan, ama nasıl oluyorsa, *"ilk dönemlerinde kadın ve erkek militanlar arasında fiili eşitsizlik"* de sözkonusu olmayan TKP/ML Hareketi'nde daha ileriki dönemde "duyarsızlıklar" ve "fiili eşitsizlikler" başgöstermiştir. Onlar bunu 80 sonrası dönem için söylüyorlar:

"80 darbesinin belirlediği yenilgi ve gericilik döneminde, bütün yenilgi dönemlerinin tipik bir özelliği olarak devrimcilik modasına uyarak saflara katılan kadın ve erkek geçici yol arkadaşlarının mücadeleyi terk edişlerine, kaçışlarına tanık olduk. Diğer yandan, birçok kadın yoldaş işkencelerden geçirilip zindanlara tıkıldı. Devrimci kavgaya devam diyenler en ağır illegalite koşullarında karıncalar gibi çalıştılar. Gericilik yılları tüm Hareket için ve tabii kadın militanlar için de yeni bir dönemi açtı. Hareket siyasal çalışmaları olduğu gibi militan ve örgütlerin hareket alanları da daraldı. Bu dönemin siyasal ve toplumsal koşulları kadın yoldaşlar için, siyasal bakımdan pasif, daha çok da kamuflajcılık, kuryelik vb. görevleri dayattı. Bu durum, hareketimizde tasfiyeciliğin egemen olduğu koşullarda bir çizgi haline geldi. Yaygın olarak evlilik furyasını izleyen çocukları ve bunların getirdiği yeni sorumlulukları da eklemeliyiz. Bir ölçüde koşulların dayattığı ve giderek bir çizgi haline gelen konumlandırılışı kadın yoldaşlar da benimsediler. Dönemin ve tasfiyeciliğin devrimci ve komünist kadrolarda yarattığı deformasyon ve devrimciliğin erezyona uğrayışını, konumlandırılışları, bir önceki dönemden ideolojik bakımdan daha da hazırlıksız gelmiş oluşları ve genelden toplumsal konumları -kadının özgül toplumsal durumu- nedenleriyle kadın yoldaşlar çok daha ağır olarak yaşadılar. Kadın ve erkek komünistler arasında fiili eşitsizlikler bu dönemde doğdu ya da gelişti ve bu durum kadın militanların dönüşümünü daha zor, ağır ve acılı kıldı.

Hareket uzun süre kadın militanların konumlandırılışı ve dönüştürülmesi sorunlarına yönelmedi. Burada 2. OGK'nın tasfiyeciliğin kadro politikasında ve kadın militanların devrimci yaşamında meydana getirdiği deformasyonları özel olarak ameliyat masasına yatıramamış, tartışma ve analiz konusu yapamamış olması çok önemli bir yere sahiptir ve daha sonraki süreçleri de etkilemiştir.

Kadın militanlar bu dönemde siyasal olarak edilgen ve duyarsız, devrimci teoriye karşı ilgisiz, örgütsel bakımdan pasif kaldı, kendilerine güvenleri zayıfladı. Kitlelere yabancılaştılar, rekabetçi ve bireyci yanları gelişti. Bir kişilik erezyonu ve sıradanlaşma süreci yaşadılar." (sayfa 23-24)

Bravo doğrusu! Kendisine "Komünist Kadınlar Konferansı" etiketini yakıştıran bir konferanstan erkek-şovenisti bakış açısının bu denli nüfuz ettiği bir "özeleştiri" çıkartmak herkesin harcı değildir. Burada söylenenler şu anlama gelir: *"Fiili eşitsizliğin sözkonusu"* olmadığı bir durumdan, fiili eşitsizliğin *"doğduğu ya da geliştiği"* (doğdu mu gelişti mi? Yine oportünist kaçamak! /BN) duruma geçişte; a) objektif koşullar rol oynamıştır (80 yenilgisi), b) bizzat kadınlar suçludur, çünkü onlar bu şartlara uymuş, benimsemişlerdir ve c) tasfiyeciler bunu çizgi haline getirmişlerdi. Ve tabii ki TKP/ML Hareketi'nin "komünist" kanadı suçsuzdur, hiçbir sorumluluğu yoktur. Böyle özeleştiri olmaz!

Bu, kendini temize çıkartmak için her yöntemi mübah görme ve başkalarına çamur atmaktan başka bir şey değildir, ki burada en büyük çamuru da yine kadınlar yemektedir. Üstüne üstlük kimin tarafından?! Kendine yapıştırdıkları "komünist" yaftasını ciddiye alacak olursak, özelde bütün işçi ve emekçi kadınların çıkarlarını savunma yükümlülüğüne sahip olan kadınlar tarafından!

Bu gerekçelerin hiçbirinin tutarlı gerekçeler olmadığı bizce açıktır.

a) *"Siyasal ve toplumsal koşullar"*ın dayattığı söylenen kamuflaj, kuryecilik vb. gibi görevlerin üstlenilmesi ile kadınların edilgen duruma itilmesi arasında doğrudan bir bağ yoktur. İllegal komünist partisi her türlü şartlar altında, bu şartları gözönünde bulun-

durarak merkezi çizgisini uygulamak zorundadır. Tabii ki, uygulamak için, böyle doğru, merkezi bir çizginin varlığı önkoşuldur.

b) *"Evlilik furyasını izleyen çocuklar"* sadece kadınların çocukları değildir. İkincisi salt şu ya da bu dönemin sorunu değildir. Bu sorun her zaman vardır ve evet kadınları –erkek egemen bir toplumda yaşadığımızdan– daha derinden etkilemektedir. Fakat, bunun objektif olarak tespit edilmesiyle Merkezi Kadın Komisyonu'nun yaptığı gibi kadınlar kendileri suçludur'a getirmek arasında büyük fark vardır.

Evlilik ve çocuk neden erkek parti üyelerini o denli etkilemezken, kadınları pasifliğe götürebilmektedir? Bunun cevabı çok açıktır, erkekler evliliğin ve çocukların sorumluluğundan kendilerini sıyırarak bunun bütün yükünü kadınlara yüklemektedirler. Komünist bir örgüt bu olguya gözlerini açarak, buna karşı mücadeleyi kendisine görev bilir. Bunun ilk adımı toplumsal olarak egemen konumda olan ve bunun getirdiği tüm ayrıcalıklardan doğal haklarıymışcasına yararlanan erkek komünistleri silkmek, onların bu erkek şovenisti yaklaşımlarına karşı mücadele etmektir. Ancak bu yapıldığı ölçüde ve noktada, kadınların benimsedikleri edilgenliğe karşı doğru bir mücadele yürütülebilir, kadınlara haklı eleştiri yöneltilebilir.

Merkezi Kadın Komisyonu raporunda bununla ilgili olarak tek kelime sarfetmezken, kadınlara *"kitlelere yabancılaştılar, rekabetçi ve bireyci yanları gelişti, bir kişilik erozyonu ve sıradanlaşma süreci yaşadılar"* şeklinde hakarete varan en ağır eleştirilerin getirilmesi, olsa olsa Merkezi Kadın Komisyonu'nun ve bunu onaylayan "1. Komünist Kadınlar Konferansı"nın erkek-şovenisti bir örgütün uzantısı olduğunu gösterir.

c) *"Fiili eşitsizliğin doğuşu ya da gelişmesi"* üçüncü olarak *"tasfiyeci"* önderliğe/çizgiye yüklenmektedir. Daha önce varolan doğru bir çizginin önderlik tarafından tasfiye edilmesi elbette teorik olarak mümkündür. Ancak tasfiyeci önderlik hangi çizgiyi yok etmiştir? Daha önce kadın çalışmasına ilişkin merkezi bir çizginin yokluğu teslim edilmemiş miydi?

Ayrıca, bu noktada aklı selim sahibi olanların, "Peki bu tasfiyeciliğe karşı «komünistlerin», özelde de komünist kadınların buna karşı mücadelesi neredir?" diye sorması gerekir. Özeleştiride buna cevap veriyorlar: Yoktur böyle bir mücadele! Fakat bunu da açık bir şekilde söyleyemiyorlar: *"Burada 2. OGK'nın tasfiyeciliğin kadro politikasına ve kadın militanların devrimci yaşamında meydana getirdiği deformasyonları özel olarak ameliyat masasına yatıramamış, tartışma ve analiz konusu yapamamış olması çok önemli bir yere sahiptir ve daha sonraki süreçleri de etkilemiştir." (sayfa 24)*

Ne demektir bu *"çok önemli bir yere sahiptir"*? Sanki olumlu bir şey yapılmış da onun *"çok önemli bir yere sahiptir"* deniliyor. Hayır, açıkça "çok önemli bir hatadır" demeye, yani gerçek bir özeleştiri vermeye bir türlü dilleri varmıyor. Kadınları eleştirirken mangalda kül bırakmayan Merkezi Kadın Komisyonu'nun Hareket'in geçmişine yönelik her eleştiride dilini yumuşatmaya olağanüstü çaba sarfettiği bu örnekte de görülüyor.

Toparlarsak, "1. KKK"nın "özeleştirisi" gerçek bir özeleştiri olmaktan çok uzaktır, her satırında oportünist "Hareket"i temize çıkartma kokmaktadır ve tam bir erkek-şovenisti mantıkla örgüt içindeki kadınların edilgenliği, sebep-sonuç ilişkisi tersyüz edilerek, tamamıyla kadınlara yüklenmekte ve "bizde eşitlik var - yeterki siz kendiniz eşit olmayı hak edin"e getirilmektedir.

Merkezi Kadın Komisyonu'nun özeleştirisi kadın militanlara ihtar parmağını yönelterek, erkek-şovenisti örgütü aklama tavrından öte gidememiştir. Dolayısıyla bu "tutarlı" "özeleştiri"nin (siz oportünist, tutarsız anlayın) aynı zamanda Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki komünist ve devrimci hareketin de "tutarlı bir eleştirisi" olduğu da safsatadır.

> "1. Komünist Kadınlar Konferansı", TKP/ML Hareketi'nin erkek-şovenisti pozisyonlarında diretmiştir!

"1. KKK"nın sonuçları olarak yayınlanan belgelerdeki siyasi içerikle ilgili olarak tespit edilmesi gereken şey, konferansın ideolojik-siyasi mücadelede öncelikle ve özellikle feminizmden kendini ayırarak, bütün mücadeleyi bu yönde yürütme anlayışını bir kez daha onaylamış ve bu çizgiyi daha da derinleştirmiş olmasıdır. Bir kez daha diyoruz, çünkü TKP/ML Hareketi'nin genel tavrı, kadın sorununun gündeme gelip tartışıldığı her noktada esas tehlikeyi feminizm olarak görmesi ve buna karşı mücadeleye yönelmesiydi.

Görülen odur ki, "1. KKK" bu anlayışı sorun olarak dahi gündeme getirmemiş ve kadının kurtuluşu mücadelesinde gerçek ve açık bir perspektife sahip olabilmek için gerekli olan öncelikli kopuşu, yani erkek-şovenisti pozisyonlardan kopuşu gerçekleştirmede bir adım dahi ileriye gidememiştir. Bilakis belgelerin kimi yerlerinde sürdürülen gizli polemikten anlaşıldığı üzere bu yönde kendi içlerinden yükselen kimi sesler bastırılmış ve mühürlenmiştir.

Bu gerçeği *"Fiili Eşitlik İçin ve Duyarsızlıklara Karşı Mücadele"* başlıklı bölümde ortaya konanlar da değiştirmemektedir, bilakis bu bölümde "Hareket" içinde merkezden tabana kadar varolan erkek-şovenisti yaklaşımlar ve direnişler "duyarsızlık" kavramı altında sergilenmesine karşın, örgüt içinde ve dışta esas mücadelenin feminizme karşı yöneltilmesinde diretilmesi, ancak ve ancak yukardaki tespitimizi doğrular.

Şunu da belirtmekte yarar var: Belgeler içerisindeki somut gerçekleri yansıtan ve bu niteliğiyle görece özeleştirel niteliğe sahip olan bölüm *"Fiili Eşitlik ve Duyarsızlıklara Karşı Mücadele"* bölümüdür. Ve bu bölüm, Merkezi Kadın Komisyonu'nun sunduğu "özeleştiri" ile bir dizi noktada çelişir durumdadır. Merkezi Kadın Komisyonu raporunda "Hareket"in son dönemdeki çalışması ile ilgili olarak şu tespit yapılmaktadır:

"İlkin, bu dönemde (89 sonrası Koordinasyon Komitesi dönemi /BN) *kadın militanların Hareket çalışmaları içindeki konumlandırılışlarında önemli bir dönüşüm gerçekleşmiş ve kadın yoldaşların aktif politik mücadele içinde konumlandırılması başarılmıştır. Böyle konumlandırılmamış yoldaşlara hala rastlansa da bunlar* ***istisnadır*** *(abç). Konumlandırılışı değiştirilen kadın militan tipi belirgin bir devrimci dönüşüm sürecine girmiştir. Kadın militanların teoriye karşı ilgisindeki göreli artış saptanabilir, politik duyarlılıkları yükselmekte, kitlelere yabancılıktan kurtulmakta, kendine güven duygusu gelişmektedir. Kadın militanın sıradanlaşma süreci çoktan geride kalmıştır." (sayfa 26)*

Merkezi Kadın Komisyonu raporundaki bu tespiti ciddiye alacak olursak, *"fiili eşitlik için mücadele"* esasta çözülmüştür, büyük sorunlar geride bırakılmıştır, problem yoktur. Bu ger-

çek durumu yansıtsa, *"fiili eşitlik için ve duyarsızlıklara karşı mücadele"* başlıklı bir bölüme gerek yoktur. Gerek varsa, o zaman yukardaki tespit kendi kendini kandırmaktan başka bir şey değildir, ki *"Fiili Eşitlik İçin ve Duyarsızlıklara Karşı Mücadele"* bölümünde söylenenler sonuncusunu kanıtlamaktadır.

"Hareket tüzüğü doğal olarak hiçbir ayrım gözetmeksizin üyelerin haklarından ve görevlerinden bahseder. Hareket hukuku tüm üyeleri ve aday üyeleri eşit bireyler olarak görür, kabul eder. Ne var ki, kadın yoldaşlar sözkonusu olduğunda bunun gerçek ilişkilerde ve Hareket yaşamında böyle olduğunu söylemeyiz. Bir fiili eşitsizlik durumu vardır ve buna karşı mücadele ve bu durumun temizlenmesi 4. GK'nın işaret ettiği değişim görevinin önemli bir öğesi olduğu gibi, kadın yoldaşların geliştirilmesi ve devrimci enerjilerinin hakkıyla değerlendirilmesinin de yoludur.

Hareket konferanslarının delege yapısı içerisinde bayan yoldaşların oranının düşüklüğü önemli ve yeterli bir belirti ve veri olarak kabul edilebilir, ya da denilebilir ki, delegeler içerisinde kadın yoldaşların oranı, durumun özetini veriyor. Delege bileşimi, kadın ve erkek üyelerin sayısına az çok yakın bir oranı tutturamıyor.

Ama kadın, erkek üye sayısında da önemli farklar var.

Yönetici organlar içerisinde kadın yoldaşların sayısının azlığı çok önemli diğer bir gerçektir. Ve fiili eşitsizliğin bir belirtisi olarak görülmelidir.

Hareket tüzüğü, her üye ve aday üyenin bir Hareket örgütünde yer almasını üyeliğin zorunlu bir koşulu olarak öngörür. Ancak üye ve aday üyelerin önemli bir bölümü bu anlamda örgütsüzdür ve bu örgütsüzlüğün faturası «göreli gerilikleri» nedeniyle en çok bayan yoldaşlar tarafından taşınır. Diğer bir anlatımla sözkonusu türde bir örgütsüzlük en çok bayan yoldaşlar arasında geçerlidir.

Bütün sorunlardan daha bariz ve hatta bir ölçüde fiili bir durum olmaktan daha öte bir şey olarak, bayan yoldaşların eşlerine göre görevlendirilmesinin kadro politikasında bir kıstas olması gerçeği vardır.

Bütün bunlara, bayan yoldaşları düpedüz küçümseyen tutumları, çamaşır, yemek, bulaşık, temizlik, çocuk bakımı vb. işleri kadın işi olarak gören, egemen sınıfın kültür/ahlak ve görüş açısının etkisini yansıtan -duygularda ve pratik davranış olarak yansıyan- yaklaşımları eklemeliyiz." (Belgeler, sayfa 70-71)

İşte size taban tabana zıt iki değerlendirme. Ve "1. KKK" birbiriyle hemen her satırında çelişen bu iki değerlendirmeye "her ikisi de benim belgem" şeklinde sahip çıkmada hiçbir sorun görmemektedir. Dükkanda ne ararsanız vardır. İşte oportünizm budur.

Sorun bu kadarla da bitmiyor. *"Fiili Eşitsizlik İçin ve Duyarsızlıklara Karşı Mücadele"* bölümünde "Hareket" içinde merkezden tabana kadar varolan erkek-şovenisti anlayış ve pozisyonların sergilenmesine karşın, bu söylenenler mantıki sonucuna, yani örgüt içinde esas mücadele hedefinin erkek-şovenizmi olduğu sonucuna götürülmemektedir. Bu bir. İkincisi, bizim erkek egemen anlayışlar ve erkek-şovenizmi olarak kullandığımız kavramlar yerine "duyarsızlık" kavramı konmaktadır. Bu "duyarsızlık" kavramının içeriği de yer yer "sağcı, tutucu yaklaşım" olarak açılmaktadır. Biz elbette kavram fetişisti değiliz. Aynı içeriği yansıtıyorsa, o zaman şu ya da bu kavramın kullanılması onca önemli değildir. Ancak burada sözkonusu olan bu değildir. Belgelerin tümü incelendiğinde açıkça görülen odur ki, bu "duyarsızlık" kavramı, varolan çelişkiyi yumuşatmak hedefini gütmektedir ve en önemlisi bu tutumlarını teorileştirmeye çalışmaktadırlar.

Bu, özel bir bölüm olarak *"Feminist Kavramlar ve Komünistlerin Tavrı" (sayfa 188-192)* ele alınmakta ve kendi içlerinde var olan "feminist sapma"ya karşı mücadele ve cevap teşkil etmektedir. *"Erkek egemen toplum", "erkek egemenliği"* gibi kavramlar feminist kavramlar olarak reddedilirken, buna teorik kılıf da uydurulmaktadır:

"Şu kadarını söyleyelim ki, dilin yalnızca bir egemenlik aracı olduğunu söylemek geçmişi olduğu gibi geleceği anlamamızı da olanaksız kılar. Yukarıda da belirttiğimiz gibi; her hareketin, ideolojinin kendine özgü dilini geliştirmesi gereklilikten öte bir zorunluluktur. Feminizmin de kendi dilini oluşturmaya yönelmesi doğal. Ancak burada eleştiri oklarımızı öncelikle komünistlere, devrimcilere yönelteceğiz. Bunun nedeni de, feminizm kendi kavramlarını oluşturmaya çalışırken, komünist ve devrimci kadınların bu kavramların gerçekten ne anlama geldiklerini sorgulama zahmetine katlanmaksızın, onları kabullenerek kullanmaları, feminist kavramlardan ve tabii feminizmden etkilenmeleridir. Bu sorgulamasız kabul görme yaklaşımını bizler de gösterdik. İtiraf etmek gerekirse ilk anda, yeni olan bu kavramlar hem cazip geldi, hem de bazı sapmalarımıza denk düşüyordu. Bu eleştiri karşısında bazı yoldaşlarımızın itirazlarını duymamak mümkün değil. Öncelikle itirazlardan başlayalım: «Bu kavramlar durumu ifade ediyorsa, neden kullanmayalım. Varsın feministler ortaya atsın.» ya da, «Feministlere ait bir kavram olması onun yanlışlığını göstermez, doğru da olabilir». Öncelikle bu itirazların kendi içerisinde bir siyasal saflığı ifade ettiğini belirtelim. Çünkü, tüm ideolojiler, kendilerini en iyi ifade eden kavramlarla ayrı bir dil oluşturabilirler. Aksi taktirde, ayrı bir dil oluşturmanın pek bir ehemmiyeti kalmazdı. İşte yoldaşlarımızın siyasal sağlığı da bu gerçeği dikkate almamakta ortaya çıkıyor. Feminizm kendi çizgisini yansıtmayan bir kavramı neden piyasaya sürsün ki? Ya da tek yol kalıyor; herhangi bir feminist kavramın kullanılmasında ısrar ediliyorsa, o zaman o kavramın gerçekte feminist bir kavram olmadığını ispatlamak gerekiyor. Bir başka yaklaşım da şu olabilir. Bu sorunlarda Marksizmin kavramları yetersiz mi kalıyor? Eğer böyleyse, o zaman marksist teorinin geliştirilmesi görevi vardır, yine de feminist kavramların etkisinde kalmak savunulamaz." (Belgeler, sayfa 189)

Bu çok teorik açıklamada hemen her söylenen yanlıştır.

Birincisi; *"Dilin bir egemenlik aracı"* olduğu, *"her hareketin, ideolojinin kendine özgü dilinin geliştirilmesinin zorunluluk"* olduğu anti-materyalisttir. Stalin'in "Dil Sorunu" adlı yazısında ortaya konan görüşlere taban tabana zıttır. Dil kendi başına bir egemenlik aracı oluşturmaz. *"Egemenlerin dili" - "ezilenlerin dili"* diye bir şey gerçekte yoktur, bir ulusun ezen ve ezilenleri aynı ulusal dili kullanırlar, ancak her biri bu ortak dili kullanarak kendi çıkarlarını savunur. *"Her hareketin, her ideolojinin kendine özgü dilini geliştirmesi zorunluluğu"* saçmalıktan öte bir şey değildir. Ciddiye alınacak olsa, toplumda birbirini anlamayan, birbiriyle iletişim kuramayan grupların oluşmasına yolaçar. Kaldı ki, bu mümkün de değildir, (yeni bir dilin oluşması muazzam bir tarihsel süreç gerektirir) olsa olsa ancak bir jargon geliştirilebilir. Bunda da kitlelerle birlikte hareket etmek isteyen onlarla en büyük iletişimi sağlamak isteyen komünistlerin değil, kitlelerden

kopuk yaşamayı kendine yaşam biçimi edinmiş kesimlerin çıkarı vardır.

Stalin şöyle diyor:

"Dil, belirli bir toplumun bağrındaki eski veya yeni, bu veya şu taban tarafından meydana getirilmiş değildir, toplum tarihinin ve tabanların tarihinin yüzyıllar boyunca süregelen ilerleyişi onu doğurmuştur. Dil, herhangi bir sınıfın eseri değildir, bütün toplumun, toplumun bütün sınıflarının eseridir. İşte bu sebeptendir ki, bütün halkın dili olarak yaratılmıştır, bütün toplum için tektir ve toplumun bütün kişileri için ortaktır. Bunun sonucu olarak, dilin insanlar arasında haberleşme aleti olarak yerine getirdiği araç görevini, diğer sınıfların zararına bir sınıfa hizmet etmekten ibaret değildir, bütün topluma, toplumun bütün sınıflarına ayrım yapmaksızın hizmet etmekten ibarettir. Özellikle bu yüzdendir ki, dil, aynı zamanda, cançekişen eski düzene ve yükselen yeni düzene, eski tabana ve yenisine, sömürenlere ve sömürülenlere hizmet edebilmektedir." (J. Stalin, "Son Yazılar" 1950-1953, Sol Yayınları, sayfa 13-14)

"Yukarda dedik ki, toplumda insanlar arasında haberleşme aracı olarak dil, toplumun bütün sınıflarına ortaklaşa hizmet eder ve bu bakımdan sınıflara karşı, bir anlamda, kayıtsız kalır. Ancak insanlar, değişik sosyal gruplar ve sınıflar, dile karşı kayıtsız değillerdir. Dili kendi çıkarları yönünden kullanmaya, ona kendi özel kelime hazinelerini, özel deneyimlerini, özel terimlerini zorla kabul ettirmeye bakarlar. Bu bakımdan, halktan kopmuş bulunan ve ona karşı kin duyan varlıklı sınıfların üst tabakaları: soylu aristokrasi ve burjuvazinin üst tabakaları özellikle sivrilmektedirler. «Sınıfsal» lehçeler, jargonlar, salon «ağızları» oluşmaktadır. Edebiyatta bu lehçeler ve jargonlar çok kez yanlış olarak, «proleter dili», «köylü dili»ne karşıt olarak «asil dili», «burjuva dili» diye adlandırılırlar. Bu sebepledir ki, ne kadar garip görünürse görünsün, bazı arkadaşlarımız milli dilin bir hayal olduğunu, gerçekte sınıf dillerinin var olduğu sonucunu çıkartmaya varıyorlar." (age, sayfa 19)

Mesele oldukça açık diye düşünüyoruz. "Hareket" burada "teori" yaparken, baltayı taşa vurmuştur.

İkincisi; dil sorunu ile kavram sorunu arasında büyük bir fark vardır. Komünistler ortaya atılan her kavramı onların var olan gerçekleri ne kadar doğru yansıttığı, neyi ifade ettiği ve bu anlamda işe yarar olup olmadığını titizlikle incelerler; bu doğrultuda o kavramı kullanır veya reddederler. Bu noktada bu kavramın önce kimin tarafından ortaya atıldığı veya kimin tarafından kullanıldığı onca önemli değildir. Eğer salt Marksizmin geliştirdiği kavramlarla kendimizi sınırlayacak olsak, o zaman belki topu topu elliye varmayan kavramla yetinmek zorunda kalırdık ki, bunun saçmalıktan öte bir şey olmadığı açıktır.

Üçüncüsü; feministlerin kullandığı kavramlar karşısında komünistlerin tavrı kesinlikle "1. KKK"nın tavrı gibi olamaz. Komünistler, feministler tarafından kullanılan (ki, ilk olarak onların ortaya atıp atmadığı da ayrı bir konu) kavramları yukarıda söylediğimiz gibi bu kavramların doğruluğu ve sınıf mücadelesinde işe yararlığı noktasında değerlendirir, eğer doğru kavramlarsa onları kullanmaktan kesinlikle çekinmezler. Feministlerle komünistleri, ya da oportünist-revizyonistlerle ve her türden burjuva akımla komünistleri ayıran temel, kavramlar değil, ideolojik-siyasi yaklaşımdır. (Bir dizi noktada TKP/ML Hareketi ile aynı kavramları kullanmamız ne onları komünist, ne de bizi oportünist kılar!)

Dördüncüsü; somut olarak *"erkek egemenliği"*, *"erkek egemen toplum"* kavramları sadece feministler tarafından kullanılmış kavramlar değildir. Bu kavramlar geçmişte Engels, Bebel, Clara Zetkin gibi komünistler tarafından da kullanılmıştır.

Engels, "Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni" adlı eserinde, *"Aslında heterizmin mahkum edilmesi ilgili erkeklere değil, ilgili kadınlara yönelir: **erkeğin kadın üzerindeki kayıtsız şartsız egemenliğini toplumun temel yasası** (abç) olarak bir kez daha açıklamak için, onlar* (kadınlar /ÇN) *aşağılanır ve toplum dışına sürülüp atılır." (sayfa 96)* der.

Clara Zetkin, burjuva kadın hareketini, onlar erkek egemenliğinden bahsettikleri veya bu kavramı kullandıkları için değil, kendilerini *"erkeğin aile, devlet ve toplumdaki imtiyaz ve hakimiyetine karşı mücadele ile sınırlamakta"* oldukları için eleştirmektedir. *(Bkz. Clara Zetkin, "Seçme Yazılar", sayfa 99, İnter Yayınları)*

Ancak şu da bir gerçektir ki, Dünya Komünist Hareketi'nin geçmişinde, özelde de Komünist Kadın Hareketi'nin geçmişinde ajitasyon-propagandada bu kavramlar sık sık kullanılmamıştır; bizim kullandığımız "erkek şovenizmi" kavramı ise hiç kullanılmamıştır (bu kavramı Türkiye-Kuzey Kürdistan'da feminist akımlar da pek kullanmamaktadırlar). Bu ama, ne feministlerin iddia ettiği gibi onların cinsiyet köleliğine karşı mücadele yürütmedikleri, ne de "1. KKK"nın iddia ettiği gibi feminist kavramlar olarak red ettikleri anlamına gelir. Onlar burjuva kadın hareketine karşı mücadelede hiçbir zaman "1. KKK"nın düştüğü yüzeyselliğe düşmemişlerdir.

Enternasyonal Komünist Kadın Hareketi bugünün kavramlarıyla erkek-egemen anlayışlara ve erkek-şovenizmine karşı TKP/ML Hareketi'nin düşleyemeyeceği kadar zengin bir mücadele geleneğine sahiptir. Onlar bu mücadelede aynı içeriği başka sözcüklerle ifade etmişlerdir. Lenin, *"eski efendi bakış açısı"* der, Clara Zetkin *"önyargılar"*dan ve *"burjuva darkafalılığı"*ndan sözeder, vs.

Bu zengin mücadele geleneğinden öğrenmek demek, onun özünü kavramaktır, yoksa o dönemin kelime ve kavram hazinesine çakılıp kalmak değil. "1. KKK"nın red gerekçesinde yer alan *"Bu sorunlarda Marksizmin kavramları yetersiz mi kalıyor? Eğer böyleyse, o zaman marksist teorinin geliştirilmesi görevi vardır, yine de feminist kavramların etkisinde kalmak savunulamaz."* savunusuna karşı da şunu söyleyelim: Hayır, Marksist teori yetersiz kalmıyor ve evet —buna rağmen— kavramların ve Marksist teorinin geliştirilmesi görevi vardır. Sadece kadınların kurtuluşu sorununda değil, bütün sorunlarda.

Marx, Lenin'in kullandığı *"sosyal-şoven"* kavramını kullanmamıştır. *"Büyük Rus şovenizmi"*nden sözeden Lenin, *"erkek şovenizmi"* kavramını kullanmamıştır. İfade edilmek istenen şeyleri daha net ifade eden kavramlar ortaya çıkıyor veya bunlar geçmişe göre daha büyük önem kazanıyorsa, eskinin yerine yeninin geçirilmesinin hiçbir sakıncası yoktur.

Son olarak, salt bir noktada getirilen içeriksel eleştiriye bakalım. *"Erkek egemen"* kavramının neden reddedilmesi gerektiği noktasında şu açıklama yapılmaktadır:

"«Erkek egemen»!.. böylece sınıf egemenliğinin yerine cins egemenliği ikame edilmiştir. Egemen burjuva kültür, egemen değer yargıları vb.'nin üzerinde «erkek egemen» etiketini yapıştırmak, yalnızca egemen fikirlerin egemen sınıfların fikirleri olduğu toplumsal gerçeğini yok saymaktan, tarihsel materyalizmin yerine idealizmi koymaktan başka bir şey değildir." (Belgeler, sayfa 192)

Burada sınıf bakış açısını kaybetmeme adına ve tarihsel materyalizmin lafzına sığınılarak gerçekte tarihsel materyalizm iğdiş edilmektedir.

Aynı mantıkla "egemen ulus"tan ve "egemen ulus şovenizmi"nden de bahsedilemez ve açıkcası Engels, örneğin fuhuşun *"erkeğin kadın üzerindeki kayıtsız şartsız egemenliğini toplumun temel yasası olarak bir kez daha açıklamak"* olduğunu söylemekle sınıf bakış açısından uzaklaşmıştır(!).

Ya da yine Engels:

*"Modern tekil aile, kadının açık ya da maskelenmiş ev köleliği üzerine kuruludur ve modern toplum molekülleri olan bir sürü tekil aileden oluşan bir kütledir. Erkek bugün en azından mülk sahibi sınıflarda büyük çoğunlukla çalışmak, aileyi beslemek zorundadır ve bu durum ona hiçbir hukuki özel imtiyaz gerektirmeyen bir **egemenlik konumu** vermektedir. **O, aile içinde burjuvadır; kadın ise proletaryayı temsil eder.**" (Ailenin, Devletin, Özel Mülkiyetin Kökeni, Marx-Engels Eserler Cilt 21, sayfa 75)* derken "sınıf bakış açısından" uzaklaşmıştır(!). Öyle ya, erkek egemenliğinden söz ediyor!!!

Kuşkusuz burada Engels'in sınıf bakış açısından sapması değil, "Hareket" oportünizminin saçmalaması söz konusudur yalnızca. "Hareket" oportünizmi, sınıflı-sömürücü toplumlardaki sınıf egemenliklerinin, aynı zamanda erkek egemenliği ile örtüştüğü gerçeğini gözlerden gizliyor.

Toplumda egemen kültürün, değer yargılarının vb. daima egemenlerin kültürü olduğu tabii ki doğrudur. Bu doğru ama tersyüz edilip toplumdaki diğer egemenlik ilişkileri cinsiyet köleliği, ulusal kölelik yok sayılırsa, o zaman sınıf bakış açısı adına cinsiyet köleliği karşısında erkek-şoveneşti, ulusal kölelik karşısında sosyal-şoven pozisyonlara düşülür, sınıf mücadelesi ileriletilemez, bilakis onun önünde engel teşkil eder konuma düşülür.

Son tahlilde egemen sınıfların sınıfsal egemenliklerini sürdürmelerine yarayan egemen kültür ve değer yargıları, salt egemen sınıflarda değil, bizzat ezilen sınıf ve katmanlara da nüfuz etmektedir. Ve tam da bu gerçek, egemen sınıfları böl-yönet politikasında başarılı kılmaktadır. Daha net koyacak olursak, kadınları toplumsal olarak aşağılayan, onları köleleştiren anlayış ve pratikler salt egemen sınıflarda kendini göstermez, işçi ve emekçi katmanlarda da köklü bir şekilde varlığını hissettirir. Kürt ulusunu aşağılayan, ona tam hak eşitliğini tanımayan anlayış, salt Türk hakim sınıfları arasında varolan anlayış değildir, Türk ulusundan işçi ve emekçiler içinde de kök salmıştır.

Bu nedenle işçi ve emekçi kitleler arasında ulusal sorun ve "kadın sorunu" bağlamlarında, a) ezen ulus şovenizmine ve b) ezen cinsiyetin şovenizmine karşı mücadele etmek esas görevdir. Ancak bu temelde, ezilen ulusun milliyetçiliğine ve ezilen cinsin sapmalarına (feminizm) karşı gerçek bir mücadele yürütülebilir. Bu doğruyu kavrayıp, onu uygun tavır takınmayan bir kadın konferansı birinci değil, onuncu konferansını da yapsa "komünist" etiketine layık değildir.

"1. Komünist Kadınlar Konferansı"nın Komünist Kadın Hareketi'ne dair görüşleri teoride yanlış, pratikte görevlerin olağanüstü küçümsenmesidir!

80'li yılların ikinci yarısında Türkiye-Kuzey Kürdistan'da sesini duyurmaya başlayan feminist hareket, kadın hareketi sorununu gündeme sokmuş ve süreç içerisinde geniş bir siyasi yelpaze *"nasıl bir kadın hareketi"* sorusuna cevap aramak zorunda kalmıştır. Bugün bu soruna şu ya da bu çerçevede tavır takınmamış örgüt hemen hemen kalmamıştır.

Türkiye-Kuzey Kürdistan "sol"u içerisinde sayılan örgütlerin büyük çoğunluğu açısından bugün bir yanda "bağımsız kadın hareketi" savunucuları, diğer yanda da buna alternatif olarak "demokratik", "devrimci" ve "komünist" kadın hareketini savunanlar durmaktadır.

Bu konuda en son tavır takınanlardan biri olan TKP/ML Hareketi lafta "Komünist Kadın Hareketi"ni savunması nedeniyle ilk bakışta bizimle aynı pozisyonları savunur görünmektedir. Dolayısıyla bizim görüşlerimize ***lafta*** en yakın olma niteliğiyle TKP/ML Hareketi'nin pozisyonlarını daha da titiz bir şekilde gözden geçirmek ve hangi noktalarda ayrıldığımızı ortaya koymak daha da gerekli olmaktadır.

[İlginç olan, TKP/ML Hareketi'nin aynı gerekliliği kesinlikle duymamasıdır. "1. KKK" kendisi dışında "Komünist kadın Hareketi"ni savunan bir örgütün varlığından, bu örgütün görüşlerini ortaya koyduğundan ve hatta Komünist kadın Hareketi bağlamında TKP/ML Hareketi'nin yaklaşımını eleştirdiğinden bihabermiş gibidir. Diğer taraftan ama onlar, bizim görüşlerimizin aktarıldığı bir kitaba *(H. Yeşil, "Kadın Sorunu Üzerine")* atıfta dahi bulunmaktadırlar (gerçi hangi noktada ve nasıl olduğu belli değildir, çünkü metin içinde ilgili dipnot atlanmıştır!) Ne yapalım "bu ne perhiz ..." demekten başka?!]

"1. MKK" "Komünist Kadın Hareketi" bağlamında laf düzeyinde doğru bir tanımlamaya varmıştır.

"Komünist kadın hareketi, işçi, emekçi ve genç kadınlar arasında, onları devrim ve sosyalizm mücadelesine seferber etmek ve komünist hareketin saflarında birleştirmek için yürütülen organize edilmiş komünist çalışmanın bütünüdür." (Belgeler, sayfa 34)

Ancak Komünist Kadın Hareketi'ni esasta parti örgütünün bir parçası olarak gören ve dolayısıyla onun kapsamını izin verilmez bir şekilde daraltan, bunun ötesinde onu gülünç bir dereceye düşüren anlayış sürmektedir:

"Demek oluyor ki, halihazırda ülkemizde bir komünist kadın hareketinden sözetmek hiç de yanlış olmaz. Şu ya da bu komünist örgütün gücü ve kadınlar içerisinde komünist çalışmayı geliştirmek çabasının gelişim düzeyi ne olursa olsun, komünist hareketin proleter emekçi ve genç kadınları sermaye egemenliğini devirme, devrim ve sosyalizm mücadelesine çekme, komünist hareketin saflarına kazanma çabası bir gerçektir. Bir başka gerçek de, bu çalışmanın komünist çalışmanın yarısı olarak geliştirilip, güçlendirilmesinin ihmal edilmez bir görev olduğudur." (Belgeler, sayfa 44)

Aktardığımız birinci alıntıdaki tanımlama doğru bir tanımlamadır ve Clara Zetkin'in tanımlamasına denk düşmektedir. Ancak bunun ne anlama geldiğini kendi kelimeleriyle yorumlamaya başladıklarında (ikinci alıntı) gerçekte Komünist Kadın Hareketi'nin anlamını ve kapsamını anlamadıkları ortaya çıkmaktadır. Onlar Clara Zetkin'in tanımını "meğer bizim komünist kadın hareketimiz varmış da biz bilmiyormuşuz" vari bir tavırla iğdiş etmektedirler.

Bir kez daha açıklayalım: Komünist Kadın Hareketi, Komünist Parti içinde örgütlü kadınların toplamı değildir veya Komünist Parti'nin kadın çalışması için yarattığı bir iki komisyonun toplamı da değildir. Komünist Kadın Hareketi öncelikle komünist ka-

dınların önderliğinde, işçi ve emekçi kadın yığınlarının cinsiyet olarak ezilmişliklerine haklı başkaldırışı, toplumsal kurtuluş mücadelesinin bir parçası olarak yürüten kadın hareketidir.

Komünist Partisi'nin böyle bir kadın hareketini yönlendirmek için a) doğru bir perspektife/çizgiye, b) komünist kadın kadrolara ve c) aygıta/yöntem ve örgütlenme biçimlerine ihtiyacı vardır. Kadrolar ve aygıt komünist kadın hareketinin motor gücü, olmazsa olmaz bir parçasıdır, fakat Komünist kadın hareketi bununla da sınırlı değildir, aksi halde bir hareketten sözetmek abestir.

Bizim bu görüşümüzü Clara Zetkin'in şu sözleri doğrulamaktadır:

"Sovyetler Birliği'ndeki örgütlü kadın yoldaşlar(abç) komünist kadın hareketi için güçlü ve iyi bir eğitimden geçmiş taburlar, hatta tamı tamına bir ordu oluşturuyorlar. Onların komünist kadın hareketine getirdiği şey, onların proletarya diktatörlüğü devletinde ve onu yöneten Rusya Komünist Partisi içindeki sayısal gücü ve eşit haklara sahip olarak iktidarda bulunmalarından gerçekten daha fazla ve daha değerli bir şeydir. Bu, onların proletarya tarafından devlet iktidarının ele geçirilmesi ve korunması döneminde devrimci savaşçılar olarak; iktidarın sosyalist inşa doğrultusunda kullanıldığı zamanda birlikte çalışanlar olarak; görev ve sorumluluklarla dolu bu her iki dönemde proleter ve köylü kitleleri, özellikle de emekçi kadın kitlelerini birlikte uyandıranlar ve eğitenler olarak edindikleri zengin deneyim hazinesinde yatmaktadır." (Clara Zetkin, Seçme Yazılar, sayfa 126-127)

Bu nedenle biz, Komünist Kadın hareketini ***yaratma*** görevini önümüze koyuyoruz. Bu görevin çözümünü parti inşası görevi ile içiçe alıyor ve temel sorunu yığınsal bir kadın hareketini yönetip yönlendirecek komünist kadın kadroların yaratılması olarak kavrıyoruz. Komünist kadın çalışmasını ancak 89'da önderliğin gündeme sokmuş olan ve ancak 93'de "1. KKK"nda bir "perspektife" varmış olan TKP/ML Hareketi'nin bu kadar kısa zaman içinde bu sorunları nasıl "çözdüğü"ne ve "halihazırda KKH" vardır, geliştirilip güçlendirilmesi gerekir sonucuna vardığına doğrusu şaşırıyoruz. Biz bu yaklaşımın Komünist Kadın Hareketi'ni yaratma görevinin küçümsendiğine işaret ettiğini düşünüyoruz.

Bir diğer yaklaşım farklılığı Komünist Kadın Hareketi'nin çekirdeği olan işçi ve emekçi kadın kitleleri arasında çalışma yürüten örgütlü kadın komünistlerin (ve tabii ki erkek komünistlerin de) görevlerinin neler olduğu noktasında ortaya çıkmaktadır:

"Kadın komisyonları ... elbetteki proleter ve emekçi kadınları aydınlatacaklardır, ama başlıca uğraşıları kadın sorunu olmayacaktır. Çünkü böyle bir şey, cinsiyetçi bir sapma olur ve sermaye egemenliğinin devrilmesi ve sosyalizm savaşımına zarar verir, kadının kurtuluş yolunun açılmasını da geciktirir." (Belgeler, sayfa 45)

"Parti kadın ve erkek proletere aynı enternasyonalist devrimci sınıf bilincini, aynı mücadele programını götürecektir. Temel olan budur." (aynı yerde)

Anlaşılan "1. KKK"nın ağzından çıkanı kulağı duymamaktadır. Bir taraftan işçi ve emekçi kadın kitleleri arasındaki komünist çalışmanın yönlendirilmesi için kadın komisyonları oluşturulacak, diğer taraftan ama bu komisyonların *"başlıca görevi" "kadın sorunu"* olmayacak! Yoksa cinsiyetçi sapma olur. Peki o zaman sormak gerekir, eğer bu komisyonların çalışmasının genel parti çalışmasından bir farkı yoksa, o zaman bu komisyonlara ne gerek vardır?

Buradaki yanlış, "kadın sorunu" konusunda oportünizmin bugüne kadar yaptığı "çalışmanın" çıkış noktası alınmasında yatıyor. "Kadın sorununu" çıkış noktası almak, oportünizm tarafından pratikte "biçki-dikiş kursu açmak", "evlilik sorunları üzerine tartışmak", "çocuk bakımı-ev işi üzerine tartışmak" vb. olarak kavranmıştır. Onun için "Hareket", *"kadın sorununu çıkış noktası almak"* ile *"devrimci sınıf bilincini kadın proletere götürme"*yi birbirinin mutlak alternatifi olarak görüyor. Kendi oportünist pratiğini terkedecek yerde, "kadın sorunundan" yola çıkmayan "kadın çalışması" saçmalığında konaklıyor!

Kadın komisyonları parti içinde özel görev örgütlerini oluştururlar. Ve bunların başlıca görevi –tüm diğer özel görev örgütleri gibi– kendi özel görevleri ile, "kadın sorunu" ile uğraşmaktır. Bu komisyonlar, partinin kadın sorunundaki çizgisinin geliştirilmesinde; varolan siyasi çizginin ve alınan kararların yaşama geçmesi için mücadelenin örgütlenmesinde; partinin işçi ve emekçi kadın kitlelerine yönelik ajitasyon-propaganda malzemesinin yaratılması, geliştirilmesinde; parti içinde varlığını sürdüren erkek-şovenisti anlayışlara, bunların kalıntılarına karşı mücadelenin örgütlenmesinde; halihazırda örgütlü bulunan kadın üyelerin aktifleştirilmesinde ve kadın kitlelerinin örgütsel olarak kucaklanmasında özel görev ve sorumluluklarla donatılmış organlardır. Bu komisyonlar, tüm bu görevleri kadının kurtuluşu sorununun *"sömürüye ve baskıya karşı mücadele büyük toplumsal sorununun"* bir parçası olduğu temel yaklaşımı içinde ele aldıkları ve bundan ayrılmadıkları sürece feminist sapma gelişmez.

Aynı şey Komünist Kadın Hareketi için geçerlidir. Komünist Kadın Hareketi bütün faaliyetlerinde kadın kitlelerinin özgül ezilmişliklerini (sınıfsal/cinsel/ulusal) ve bu ezilmişliğe karşı başkaldırılarını çıkış noktası olarak alarak, bunu sınıf mücadelesi temeline oturtmayı ve büyük toplumsal kurtuluş mücadelesinin bir parçası olarak yürütmeyi başarır.

Bizim yaklaşımımızın her temel sorunda TKP/ML Hareketi'nin yaklaşımından farklı olduğunu bu noktada da görüyoruz. Komünist Kadın Hareketini savunma bağlamında ilk bakışta varolan pozisyonlardaki yakınlık, daha dikkatli ikinci bir bakışta tuz buz olmaktadır. Ve bunda anormal bir şey de yoktur. Tüm diğer sorunlarda olduğu gibi kadının kurtuluşu sorununda da Marksizm-Leninizm adına konuşan oportünist akımla komünistleri ayıran şey kavramlar değil, geliştirilen ideolojik-siyasi tavırlar ve pratiktir.

Göstermeye çalıştığımız gibi, "1. KKK" belgelere "Sunu" yazısında vaadedilen hiçbir noktada tutarlı tavır takınamamıştır. Burada polemik için seçip aldığımız bizce temel bazı noktalardır. Burada değinemediğimiz bir dizi sorunda da ya temelden anti-Marksist-Leninist pozisyonlar savunulmakta, ya da doğruyla yanlışın içiçe olduğu eklektizme düşülmektedir ve ikinciler çoğunluktadır.

Konferansın "çözdüğü" bir diğer sorun ise, Sovyetler Birliği'nde kadınların kurtuluşu için mücadele sorununun değerlendirilmesidir. Bu bölümü ileriki dönemde ayrıca ele almanın gerekli olduğunu düşünüyoruz. Sadece şunu söyleyelim: "1. KKK" neredeyse tamamı Tony Cliff, G. S. George, Wilhelm Reich gibi anti-komünistlerin kitaplarına dayanarak her türden feminist, troçkist, anti-Marksist-Leninist akımın korosuna katılmıştır. Lafta feminizmden kendilerini ayırmaya özel önem gösterenlerin, feminizmden ideolojik etkilenmeleri böyle oluyor herhalde!

Ağustos 1993 ●

"Emekçi Kadınlar Kurultayı"ndan izlenimler...

ÇALIŞMALARINA Kasım 1992 tarihinde başlanan "Emekçi Kadınlar Kurultayı" 6-7 Mart 1993'te toplanmayı hedeflemişti. Ancak faşist devlet terörü, Kurultayın toplanmasına izin vermedi, engelledi. "Emekçi Kadınlar Kurultayı" toplanamadı. Kurultay, ancak 10-11 Temmuz tarihlerinde İstanbul-Kadıköy'de Caferağa spor salonunda toplandı.

Toplantıya Türkiye ve Kuzey Kürdistan'ın çeşitli illerinden gelen kadın ve erkekler katıldı. Katılım yaklaşık 500 civarında idi. Katılanların çoğunluğunu kadınlar oluşturuyordu. Toplantının yapıldığı yer polis tarafından abluka altına alınmıştı. Salona girmek isteyen herkes, kapıda bekleyen kadın ve erkek polisler tarafından didik didik aranıyordu.

Toplantı salonu şöyle düzenlenmişti: Divan masasının hemen arkasında en üstte Rosa Luxemburg'un portresi, sol alt köşede Clara Zetkin, sağ alt köşede ise Alexandra Kollantay'ın portreleri asılıydı. Konuşma kürsüsüne ise yine Clara Zetkin'in portresi asılmıştı. Salona, beze yazılmış şu sloganlar da asılmıştı: *"Sivas katliamının hesabını soracağız!", "Kadınların kurtuluşu dev rimde, sosyalizmde"!, "Kadın-erkek elele demokratik halk devrimine"!, "Yaşasın işçi-emekçi kadınların mücadele birliği!", "Kadın olmadan devrim olmaz, devrim olmadan kadın kurtulmaz!", "Dünün köle kadınları, bugünün savaşçıları; uyanın, harekete geçin, savaşın!", "Her kadın, yeni kadın olacak!", "Yaşasın Kürt-Türk kadınlarının özgürlük mücadelesi!", "Kadın-erkek birlik; iş, ekmek, özgürlük!", "Yaşasın sosyalizm!", "Kadınlar, kölelik zincirlerinizi kırmak için örgütlenin!", "Kürt ve Türk kadını, kurtuluşun için sen de bir meşale yak!", "Barbara Anna Kistler ölümsüzdür!".*

Ayrıca kartonlara yazılmış olan sloganlar ise şunlardı: *"Kahrolsun sendika ağaları!", "Faşizme ölüm, halka hürriyet!","Yaşasın devrim sosyalizm!" "Özelleştirmeye, taşeronlaştırmaya hayır!", "Cinsel tacize hayır!", "Bekâret kontrolüne hayır!", "Kurtuluş sosyalizmde!", "Eşit işe, eşit ücret!", "Karanlığı yeneceğiz!", "Sivas katliamının sorumlusu faşist diktatörlüktür!", "Sömürüye, zülme karşı birlik, mücadele zafer!", "Kadın-erkek elele özgür günlere!", "Her iş yerinde kreş!".*

Toplantıya saat 11'de başlandı. Önce bir açılış konuşması yapıldı. Sonra, tüm devrim şehitleri adına bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Saygı duruşundan sonra toplantının gündemi açıklandı. Gündem şöyleydi:

–Emekçi kadınların sorunları ve mücadele talepleri,

–Emekçi kadınların sendikal örgütlenmesi ve mücadele perspektifleri,

–İşçi kadınlar,

–Diğer kadınlar,

–Tarım emekçileri,

–Ev kadınları,

–Emekçi Kürt kadınları,

–Kapanış bildirgesi,

–Müzik / tiyatro / dia gösterisi/ halk oyunları / konuk sanatçılar.

Toplantı bu gündem temelinde gerçekleşti. Tek tek gündem maddelerinin tartışılmasından önce, divandan bir bayan "Emekçi Kadınlar Kurultayı" nın nasıl oluşturulduğunu, bugüne kadar yaptığı çalışmaları kısaca özetledi. "Emekçi Kadınlar Kurultayı"nın ilk önce bir kadın grubu ile başladığını, bu kadın grubu önderliğinde diğer bir çok ilde de kadın grupları oluşturulduğunu, bu çalışmanın hızlı bir biçimde yayıldığını, çalışmalara katılan kadınlara bir dizi olumlu deneyim kazandırdığını vb. anlattı. "Emekçi Kadınlar Kurultayı"nın şimdiye kadar altı sayı "Emekçi Kadınlar Bülteni" çıkardığını, otuz adet bildiri çıkarıldığını, 16 bin afiş çıkarıldığını; tüm bu ürünlerin kollektif bir biçimde dağıtıldığını, bunların dağıtımında esas olarak kadınların yer aldığını vb. anlattı. "Emekçi Kadınlar Bülteni"nin toplam 5000 adet basıldığını, "Emekçi Kadınlar Kurultayı"nın amacının işçi ve emekçi kadınları sınıf mücadelesine, devrim mücadelesine aktif olarak katmak olduğunu, bu amaçla bir dizi işletme ve fabrikada kadın grupları oluşturulduğunu, bu kadın gruplarında asgari bir çalışmanın yapıldığını vb. anlattı. Fakat bu çalışmanın henüz devede kulak olduğunu, bunun mutlaka daha da ileri götürülmesi gerektiğini, bunun ise öncelikle kadınların ve erkeklerin destek ve dayanışmalarıyla gerçekleşeceğini belitti. "Emekçi Kadınlar Kurultayı"nın bugünkü asgari taleplerinin *"Köleliğe ve ezilmeye son!, Sınıfsal, ulusal, cinsel baskı ve sömürüye son!, Cins ayırımcılığına hayır!, Eşit işe eşit ücret!, Analığın ve çocuk sağlığının korunması, haklarının güvence altına alınması!, İşyerlerinde kreş, emzirme saatlerinin arttırılması!, «Ev emekçiliği»nin tanınması, ev kadınlarına sosyal güvence!, Kadın cinsiyetinin metalaştırılmasına son; fuhuşun kaynaklarıyla beraber kurutulması!, Erkeklerle tam hak, ekonomik ve siyasal eşitlik!"* olduğu açıklandı.

Bu kısa açıklamadan sonra çeşitli işletme ve fabrikalardan, sendikalardan işçi-emekçi kadınlar tebliğlerini sundular. Sunulan tebliğlerin ortak konusu; işletme ve fabrikalarda kadınların nasıl aşağılandığı, kendilerine nasıl eşitsiz davranıldığı, hangi iş koşullarında çalıştıkları, nasıl cinsel tacize uğradıkları, haklarını aradıklarında ise nasıl kapı dışarı edildikleri, varolan sendikaların ise gerçek sınıf sendikaları olmadıkları doğrultusundaydı.

Tebliğ sunan tüm kadınlar "Emekçi Kadınlar Kurultayı"nın çalışmalarını çok olumlu bulduklarını, bu çalışmayı desteklediklerini, destekleyeceklerini, bu çalışma sayesinde bir dizi deneyim sahibi olduklarını, kendilerine güvenlerinin arttığını, güç aldıklarını vb. açıkladılar.

Kurultaya sunulan tüm tebliğler istisnasız "Emekçi Kadınlar Kurultayı" ile direkt veya dolaylı bağı olan kadın grupları ve çevreleri tarafından sunuldu. "Emekçi Kadınlar Kurultayı" ile bağı olmayan kadın gruplarının, çevrelerinin tebliğ sunmalarına müsaade edilmiyordu. Tebliğ sunanların mutlaka "Emekçi Kadınlar Kurultayı" ile ilişkisi olması gerekiyordu. "Emekçi Kadınlar Kurultayı"nda yeralan siyasi akımlar dışında akımların tebliğ sunmalarına izin verilmiyordu.

Bizler, İstanbul'un çeşitli semtlerinden kadın ve erkek Bolşevikler olarak, "Emekçi Kadınlar Kurultayı"na on maddelik bir tebliğ sunmak istedik. Fakat tebliğimizi sunmamıza izin ver-

mediler. Bunun üzerine biz de "Emekçi Kadınlar Kurultayı"na başlıklı tebliğimizi toplantıya katılan kitleye dağıttık. Bizim dışımızda tebliğ sunmak isteyenler de engellendi.

Biz Bolşevikler "Emekçi Kadınlar Kurultayı" girişimcilerinin bu tavrını kınıyoruz. Biz bu tavrı, tekkeci-oportünist bir tavır olarak değerlendiriyoruz. Bu tavrı farklı görüşlerin çatışmasından korkan oportünizmin acizliğinin bir ifadesi olarak değerlendiriyoruz. Eğer "Emekçi Kadınlar Kurultayı" girişimcileri geniş yelpazede bir kadın çalışmasından yanaysalar, ki bu iddiadadırlar, o zaman direkt "Emekçi Kadınlar Kurultayı"nın denetiminde olmayan kadın gruplarına, çevrelerine, tek tek kadınlara da konuşma hakkı, tebliğ sunma izni vermeliydiler.

Bizce bu Kurultay amacına ulaşmamıştır. Çünkü Kurultay girişimcileri, işçi-emekçi kadınlara somut perspektifler sunamamışlardır. Bu kurultayda emekçi kadınların kurtuluşu sorunu çok genel düzeyde ele alınmış, kadın sorunu bağlamında bugün devrimci çevrelerde hakim olan yanlış anlayışlara karşı mücadele somutlaştırılmamıştır. Bizce bugün kadın sorununda şu noktalar canalıcı öndemdedir:

–Kadın sorununda da çıkış noktası Marksizm-Leninizmin klasikleri ve Dünya Komünist Hareketi'nin deneyimleri olmak zorundadır.

–Bugünkü dünya düzeninde kadın-erkek arasında eşitlik yoktur.

–Bugün kadın sorununda esas tehlike feminizm değil, erkek şovenizmidir.

–Kadınlara karşı şiddet, devrimcilikle bağdaşmaz.

–Devrimci çevrelerde devrimcilik adına savunulan namus anlayışları...

–Bugün kadın sorununda esas görev proleter kadın öncüleri kazanmaktır.

–Özel kadın örgütlerinin amacı, cinsiyet ayrımı yapmak değildir.

–Bağımsız kadın hareketi değil, komünist kadın hareketi.

–Gelecekte hata yapmamak için geçmişten ders çıkarmak zorunludur.

–Kadının gerçek kurtuluşu komünizmdedir.

17.07.1993

İstanbul'dan
bir grup Bolşevik

Viyana'da "Devrimci örgütlerin kadın sorununa yaklaşımı ve pratiğe yansıması" konulu panel yapıldı...

Panelde Bolşevik Partizan adına konuşan kadın arkadaş, kronolojik temelde örgütümüzün kadın sorunundaki durumunu kısa tezler halinde aktararak; Bolşevik Partizan içindeki erkek şovenizmine karşı mücadele içinde kadın ve çocuklara karşı şiddetuygulayanların tavrının parti üyeliği ile bağdaşmayacağı kararının tüzük hükmüne alındığını, şimdiki durumumuzda, kadınların kurtuluşu sorununda zengin bir araştırmamızın olduğunu, Komünist Kadın Hareketinin yaratılması için verdiğimiz mücadele ve ortaya koyduğumuz perspektiflerimiz doğrultusunda bugünden kadınların kurtuluşu ve özgürlüğü için mücadelenin verilmesi gerektiğini vurguladı.

HEMEN şunu tespit etmekte yarar var; örgütlerin bir araya gelerek tartışma düzenlemeleri sevindiricidir. Bu ve bunun gibi yapılacak ortak tartışma toplantıları devrimci örgütlerin tabanlarını birbirlerine daha da yakınlaştıracaktır. Daha sık ortak toplantılar düzenlemek için haydi ileri!

Böylesi bir panelin yapılması, bir yıldan fazla bir zamanın ürünü olarak gerçekleşti. 8 Mart'tan 8 Mart'a biraraya gelmenin yetersiz olduğunu, belirli aralıklarla bir araya gelmeyi ve devrimci kamuoyuna açık toplantılar yapmayı 1992 8 Mart'ında kararlaştırdık. Bu yıl 8 Mart hazırlıklarına hemen hemen iki ay önce başladık; bir yandan ortak bildiri üzerine çalışırken diğer yandan, plandığımız kadınlar günü için kültürel faaliyetleri örgütlüyorduk. Her örgüt gücü ve yeteneği oranında faaliyetlere katılıyordu.

Biz kadınların bu başarılı kollektif çalışmalarına ara vermemek için de panel düzenledik. Panele düzenleyici olarak katılanlar; Partizan, TKP/ML Hareketi, TDKP ve Bolşevik Partizan idi. Hazırlıklara katılanların bir bölümü, diğer eylemlere gösterdikleri ilgi ve fedakârlığı ortak panel için göstermediler. Panele katılım ve ilginin olmamasından dolayı paneli erteleme kararı aldık. Panelin ertelenmesinde sorumluluğu olan panelciler özeleştiri yaptılar ve yapılması planlanan panelde de bu konuda açıklama yapılması kararlaştırıldı.

Ertelenen panele örgütleyici olarak

katılan TDKP tek bir erkek göndermişti. Bu da panele katılmak amacıyla değil, (panelin yapılacağı gün) "Bizim kadın sorunu diye bir sorunumuz yoktur. Sizler kendi çıkmazlarınızı bizimle tartışmak istiyorsunuz" şeklindeki gerekçe ile ve panelden çekildiklerini açıklamak için gelmiş. Bolşevik Partizan'dan bir arkadaş TDKP'ye panele katılmaları için özel bir çağrı yaptı ve orada olan kitlenin huzurunda, panele katılmaları halinde kendilerine örgütlerden ve kişilerden en az 20 dakika fazla söz hakkı vererek kadın konusundaki düşüncelerini anlatması önerisini yaptı. Ne yazıkki TDKP'li oportünistler bu kürsüyü "kadın sorunundaki doğru görüşlerinin" propagandasını yapmak için kullanma ihtiyacını duymadılar. Bu da TDKP'nin çizgisini dışa taşımada, kendilerine ne kadar güvendiklerini gösteren örneklerden biri oldu.

Panelin geniş propagandası için bir çağrı ve bir de duyuru hazırlanarak en geniş bir şekilde çevreye duyuruldu. Bunun yanısıra sözlü propaganda da yapıldı. Panele katılım beklendiği kadar olmadı. Fakat katılımın dörtte üçünün kadınlar olması sevindiriciydi. Diğer önemli bir konu ise çocuk bakımının ortak örgütlenmiş olmasıydı. Bu, bölgemizde ilk defa yaşanan birşeydi. Böylesi bir uygulamaya ne çocuklar hazırdı, ne de çocuklarla ilgilenecek büyükler. İlk üç saat uygulama iyi gitti, daha sonra (özellikle de Partizancıların çocuk bakımı sırasında) iş kaosa dönüştü.

Divanda her örgütten bir konuşmacı vardı. Bir arkadaş da yönetici olarak divanda yeraldı. Konuşma sırası kura ile belirlendi. Önce Bolşevik Partizan, ikinci TKP/ML Hareketi ve üçüncü olarak TKP/ML. Gelen soru ve eleştirilerin yanıtlandığı bölümde ise bu sıranın tersi uygulanacaktı.

İlk konuşmacı Bolşevik Partizan'dan kadın arkadaş, kronolojik temelde örgütümüzün kadın sorunundaki durumunu kısa tezler halinde ve net bir dille şu şekilde açıkladı: Aydınlıktan ayrılma döneminde kadınların kurtuluşu sorunun rol oynamadığı ve o dönemde bu sorunda görüşümüzün olmadığını, TKP/ML (Bolşevik/Menşevik) ayrılığına kadar da yine bu sorunla ciddi bir ilgilenmenin olmadığını, 1984'e kadar da teorik olarak savunulanların pratikte gerçekleştirilmediğini, "Mücadele Bayrağı" ile ayrılık döneminde kadın sorununda ciddi adımlar atıldığını; Bolşevik Partizan içindeki erkek şovenizmine karşı mücadele içinde kadın ve çocuklara karşı şiddet uygulayanların tavrının parti üyeliği ile bağdaşmayacağı kararının tüzük hükmüne alındığı, şimdiki durumumuzda, kadınların kurtuluşu sorununda zengin bir araştırmamızın olduğu, Komünist Kadın Hareketinin yaratılması için verdiğimiz mücadele ve ortaya koyduğumuz perspektiflerimiz doğrultusunda bugünden kadınların kurtuluşu ve özgürlüğü için mücadelenin verilmesi gerektiği, bununda parti içinde pratiğe geçirilmesi gerekliliği vurgulandı.

İkinci konuşmacı TKP/ML Hareketi: Konuşmasının büyük bölümünü kadının genel durumu, toplumdaki yeri ve kurtuluşunun nasıl olacağını anlatan genel bir konuşmaya ayırdı. Erkek egemenliğini ve erkek şovenizmini feminizme karşı savunmaya kadar vardırdı. Örneğin: "Feminist hareket, erkek şovenizmi terimi üzerine oturtulmuş". 1. Kadınlar konferansının almış olduğu "Kadınlara karşı şiddet komünistlikle uyuşmaz" tezini açıklarken açık şiddet uygulayanların partiden atılmayacağını fakat yapılan tartışmalardan sonra şiddet uygulamayı kategorilere ayırdı. Her türlü şiddetin şiddetten sayılamayacağını kendinden bir örnek vererek "örneğin ben anneyim, bazen çocuklarıma birkaç tokat atıyorum. Bunu şiddet mi saymak gerekiyor? şeklinde açıklamaya çalıştı. Ve çözüm olarak da şiddet uygulayanların eğitilmesi gerektiğini vurguladı. "Bugünkü toplumda kadının kurtuluşu sözkonusu olamaz" teziyle de konuşmalarının bütünlüğü içerisinde feministleri onaylarcasına "Komünistlerin, kadının kurtuluşunu devrimden sonraya" erteliyordu.

Üçüncü konuşmacı TKP/ML: Konuşmacı arkadaş bütün konuşmasında genel doğrulara değindi ve özellikle İnter Yayınlarının kadın sorununa ilişkin kitaplarından alıntılara yer verdi. Fakat yer yer çarpıtmalara girdi. Örneğin Çin'deki köy kadın komitelerinden birinde çalışan bir kadına şiddet uygulayan erkeğe her türlü uyarılardan sonra şiddet uygulanmasını ters yüz ederek "ikna yolunu seçmiştirler" şeklinde çarpıttı.

Konuşmalarının özünde odaklaşan ise, bağımsız kadın hareketine karşı olmak ve mümkün olduğu kadar erkek şovenizmine karşı söz etmemek idi. Panelcilerin konuşmalarından sonra sorular ve tartışma bölümüne geçildi.

Sorular, özellikle erkek şovenizmine, bağımsız kadın hareketine, feminizme karşı tavır bağlamında tek tek örgütlere soruldu. Soru bölümünden sonra konuşacak örgüt olmadığından dolayı kişilere beşer dakika söz hakkı verildi. Bir müddet sessizlik yaşandı. Toplantıya katılanlar kadın arkadaşların söz almasını beklediler. Kadın arkadaşlardan tavır gelmeyince erkek arkadaşlar söz aldılar.

Burada nelerin tartışıldığını tek tek yazmak gereksiz. TKP/ML ve TKP/ML Hareketi açısından, bugüne kadar kadın konusunda söylediklerinin daha da gerisinde ve karmaşık düşünceler savunuldu. Her iki örgütten konuşan arkadaşların savunduklarına baktığımızda, –bunların bizim gibi– diğer konularda olduğu gibi, kadın sorununda da merkezi bir eğitimden geçmedikleri gibi, merkezi çizgilerinden dahi haberleri yoktu. On kişi söz aldı, bunlardan dördü bizim arkadaşlardı. Genel soru ve konuşmalara cevap bölümünde söz hakkının tersi uygulandı. İlkin TKP/ML, ikinci TKP/ML Hareketi, üçüncü de biz.

Hem divandaki bizim yoldaş, hem de dinleyici yoldaş gündemden sapıldığını, başından beri gündem dışı konuşulduğu yönünde panelcileri uyardılar. Fakat "hoca bildiğini okur" misali, panelci iki arkadaş da bildiğini okudular.

Son konuşmacı biz olduğumuzdan dolayı hem kişilere hem de panelcilere tam cevap verme avantajına sahiptik. Bu söz hakkımızı da polemikler içerisinde düşüncelerimizi anlatmak için kullandık. Birçok sataşmaya ve küfür düzeyindeki seviyesizliklere hiç cevap verilmedi.

Toplantıya katılım, ortalama yüzün üzerinde idi. Bunların çoğunu kadınlar oluşturuyordu. Toplantının bitiminde 33 kadın ve 29 erkek dinleyici vardı. Bölgemizde toplantıların sonuna kadar kitlenin yarısından fazlasını tutmak ender yaşanan olaylardandır.

Sonuç olarak: Bu ve benzeri toplantıların yararlı ve ilerletici olacağı düşüncesindeyiz. Böylesi toplantıların sık sık yapılmasının yolları aranmalıdır.

Tüm gücümüzle çizgimizi hayata geçirmek için ileri.

Bolşevizmin aşmayacağı engel yoktur.

Her şeye rağmen bir kez daha kahrolsun erkek şovenizmi ve egemenliği!

Haziran 1993

Viyana
Bolşevik Partizan
sempatizanları

Potasyum ocağındaki arkadaşların açlık grevlerini destekle! İşten çıkışlara karşı ve işyerlerinin yok edilmesine karşı mücadele et! Seyirci kalma!!!

THÜRINGEN bölgesinde, Bischofferode'deki Potasyum maden ocağında çalışan işçi arkadaşlar, işyerinden çıkışlara ve işyerlerinin kapatılmasına karşı, Nisan 93'de ocağı işgal ettiler.

İşyeri işgalinin de, kendi işyerlerinin kapatılmasını önleyemeyeceğini gören işçi arkadaşlar, daha geniş kamuoyu oluşturmak ve eski Batı Alman tekellerinin sözcüsü ve temsilcisi durumunda olan Treuhand'a [*] karşı mücadelenin bir üst aşamasına, işçi sınıfının mücadele silahlarından biri olan açlık grevi silahına başvurarak 4.7.1993'de açlık grevine gittiler. Şu anda 30 civarında kadın ve erkek arkadaş açlık grevini sürdürmektedir.

Batı Alman emperyalizminin Doğu Almanya'yı yutmasından önce var olan potasyum çıkarma alanındaki 32 bin işyerinden, 27 bini şimdiye kadar yokedildi. Bischofferode'de ise 2000 işyerinden geriye yalnızca 695'i kaldı... Şimdi de bunların yokedilmesi planlanmış durumda!

Bu planlama bardağı taşıran son damla idi. Potasyum maden ocağında çalışan arkadaşlar artık gelişmeleri sessizlikle geçiştiremezlerdi... İşçi sınıfı aristoklarına da güvenleri yoktu! ***Evet artık kendi geleceklerini kendi ellerine almaları zorunluydu!***

Potasyum maden ocağındaki arkadaşların mücadele hedefleri şu: İşyerinin özel bir şirkete devredilerek işyerlerinin korunması! Bu talebin gerçekleştirilebilmesi için de, Orta Almanya Potasyum AŞ'nin Kassel Potasyum ve Tuz AŞ ile birleşmesi yönündeki anlaşmanın feshedilmesi gerekmektedir.

Hiç de yüksek olmayan bu reformist talebin gerçekleştirilebilmesi için, potasyum ocağındaki arkadaşlar, 16.7.1993'te yaptıkları yeni oylamada, %91 civarında mücadelenin devamı için yeniden karar aldılar. Bu oylama ile aynı zamanda, Alman hükümetinin 1995 yılına kadar geçici işyeri sağlama önerisini ve eyalet hükümetinin 1995'in ötesinde de "sürekli" işyeri önerilerini çürüklüğünden ötürü, reddettiler.

Bu çürük öneriler karşısında –çünkü somut işyeri önerileri yoktu–, potasyum ocağında çalışan arkadaşlardan, işyeri işçi temsilciliği üyesi Herbert Apel, *"Şimdiye kadar Bonn ve Erfurt'da çok şeyler söylendi. Artık bu boş lafları duyacak halim kalmadı. Bunlara inancımız yıkıldı. Sözedilen işyerleri neredeymiş?"* diyor.

Çok doğru! Kime inanılacak? Treuhand'a mı? Bu kurum zaten Alman kapitalistlerinin daha da zenginleşme organı! İsviçreli potasyum karteli esas olarak Kuzey ve Batı Avrupa'daki potasyum gübresi üreticilerine potasyum sülfat satmaktadır. Bischofferode'deki potasyum sülfat maden ocağının kapatılması ile, BASF/Potasyum ve Tuz AŞ Kassel için tüm Kuzey ve Batı Avrupa pazarının tek hakimi olma şansı açılmış olmaktadır.

Politikacıları mı? En "liberal" geçinenlerinden Almanya parlamento başkanı Bayan Rita Süsmuth da açlık grevindeki arkadaşlara veryansın ederek, açlık grevinin *"doğru bir mücadele aracı olmadığı"*nı iddia edecek kadar işçi düşmanlığını gösterdi.

Yine potasyum ocağındaki arkadaşların haklı olarak birleşme anlaşmasının açıkça masaya konularak üzerine tartışma talebine karşılık, kapitalistlerin maliye bakanı, daha doğrusu haraç toplama bakanı bay Theo Weigel, bu anlaşmanın açık bir şekilde tartışmaya açılmasının mümkün olmadığını ileri sürdü. Biz bunun nedenini soruyoruz: Tüm domuzluklarının ortaya çıkacağından korktukları için mi anlaşma metni kamuoyuna açılmaktan korkuluyor?!... Tabii ki, bunlara haklı olarak güvenilemez!

Sendika aristokratlarına güven mi? Maden Ocakları iş kolu sendikasının –İGBE– aristokratları, arkadaşlarımızın açlık grevini sonuçlandırmasını talep edecek kadar alçaldılar... 3.8.1993'de, İGBE'nin başkanı Hans Berger açlık grevini utanmazca eleştirerek, maden ocağının elde tutulmasının imkanı olmadığını, satılık uşak rolü ile, bir kez daha yineledi. Bu da açık bir şekilde sendika aristokratlarının Treuhand mafyası ve kapitalistlerle aynı saflarda olduğunu bir kez daha göstermektedir. Ve bu bey birleşmenin doğru olduğunu savunarak, kendilerinin birleşme yönünde yalnızca olumlu oy kullanmadıklarını aynı zamanda böyle bir birleşmeyi talep ettiklerini belirterek, düşman yüzlerini bir kez daha ortaya koymuş oldular!

İşte bu ihanetten ders çıkaran potasyum maden ocağındaki arkadaşlar, ***bağımsız mücadeleyi kendi ellerine aldılar ve onu sürdürüyorlar!*** Bu arkadaşlar ve eski Doğu Almanya'nın bir çok işyerindeki arkadaşlara –Batı Almanya'nın bir dizi bölgesindeki işyeri çıkarmalarında olduğu gibi– birleşmeden bu yana hep yalan söylendi ve dolandırıldılar! Şimdi ise artık yalana ve sahtekârlığa doydular. Ne kapitalistlerin sözcülerinden ve ne de sendika aristokratlarından hiçbir vaat ve de sadaka beklemiyorlar! Kendileri ve aileleri için geleceklerini kendi ellerine almaya çalışıyorlar ve bunun ilk adımını attılar!

Bundan dolayı da Almanya çapında işçi sınıfından destek ve dayanışma talebinde bulunuyorlar! Yapılan çağrı sonucunda; 17.7.1993, Cumartesi günü yapılan eylem gününde, değişik işyerlerinden 2000 arkadaş dayanışmada bulundu. Potasyum ocağındaki arkadaşlar yaptıkları ek çağrıda da, Doğu ve Batı Almanya'daki arkadaşların üçdört gün sürecek açlık grevleri ile, işyerlerinde ve kamu hizmetlerinde dayanışmada bulunmalarını ve kamu oyunu bilgilendirmelerini istediler. Onlar diyorlar ki, sorun ortaktır, *"Herkes için iş ve ekmek"* sorunudur!

• Bu ek çağrıdan sonra, 23.7.93'de Frankfurt-Oder'de bir dayanışma komitesi oluşturuldu ve bu komite dört günlük açlık grevi örgütleyerek, potasyum maden ocağındaki arkadaşlarla dayanışmalarını gösterdiler.

[*] Treuhand: Doğu Almanya'da devlet mülkiyetindeki işletmelerin ne olacağına karar vermeye yetkili kurum; yed-i emin.

• Ludwigshafen'de, potasyum ocağında açlık grevine katılan üç arkadaş, BASF tekelinin ana kapısına kendilerini zincirle bağlayarak protestoda bulundular.

• 1.8.93'de uluslararası alanda bir dayanışma gerçekleştirildi. 10 bin kişinin üzerinde işçi ve emekçi protesto ve dayanışma yürüyüşüne katıldı. Yürüyüşün hedefi, *"kapatma tehlikesi ile yüzyüze bulunan potasyum maden ocağındaki işyerlerinin elde tutulması için mücadele"* idi. Eylem sırasında sivil polislerin yanlarında tabanca ve kelepçe taşıyarak göstericilere gözdağı vermeye çalışması şeklindeki provokasyona karşı işçiler bir ağızdan *"polisler defolun"* sloganı ile karşılık verdiler.

• 31.7.93 tarihinde 50 civarında ilerici insan birbirlerine zincirlenerek Berlin'de Brandenburger kapısını üç saat trafiğe kapattı. Ocak yönetiminin 5.8.93'de ültimatom vererek, 20.8. 1993 tarihine kadar işyeri işgalinin ve açlık grevinin son bulmasını talep etmeleri şeklindeki gözdağı da, potasyum maden ocağındaki arkadaşların mücadelelerini engelleyemedi.

Onlar Avrupa Parlamentosu'nun Ekonomik Komisyonu'nun Batı Almanya'daki Kassel Potasyum Tekeli'nin bu ocağı yutması anlamına gelen anlaşmasını sorunlu görüp, incelemeye alması üzerine, ocaktaki işgali kaldırıp, üretime başladılar. Fakat onurlu mücadele bitmedi. Tüm rizikolar göze alınarak bu mücadele yürütülmek zorundadır; çünkü, zaten arkadaşların ***kaybedecekleri fazla bir şeyleri kalmamıştır! Biz bu şanlı mücadeleyi selamlıyoruz!***

Tam da Almanya genelinde 7,3 milyon arkadaşımızın işsiz bırakıldığı ve yaşamlarını sürdürme mücadelesi verdikleri bir ortamda; Batı Alman emperyalistlerinin Doğu Almanya'yı yuttuğu dönemden beri, Doğu Almanya'daki tüm işyerlerinden 2/3'sinin yokedildiği bir ortamda; tüm ülke çapında büyük çapta işsizliğin sürdüğü, işyerlerinin sorumsuzca bir şekilde yokedilmesinin sürdürüldüğü ve işyerlerinin yer yer yurt dışına nakledildiği bir dönemde ***her işyerinde işçilerin bağımsız mücadelesi örgütlenmek zorundadır.***

Konu ile ilgili son günlerde basında çıkan bazı haberler: Hamburg'daki Hans Schwarzkopf GmbH, Berlin'deki işyerini kapatmak istemektedir... 500 işçi arkadaşın işyerleri yokedilmekte ve arkadaşlar sokağa atılmaktadırlar. Kaesbohrer bundan sonra Çin'de de otobüs üretecektir. İBM bu yıl içerisinde dünya çapında 35 bin işyerini yokedecektir. Şu ana kadar 50 bin işyerini yoketti.

Baden-Würtemberg'de Temmuz 92 den Mayıs 93'e kadar çeşitli üretim dallarında 160 bin işyeri yokedildi.

Federal Alman Cumhuriyeti'nde otomobil üreticileri Ocak-Mart 93 tarihleri arasında 60 bin işyerini yokettiler. Bu yetmedi ve otomobil endüstri birliği başkanı Erika Emerich Haziran'da yaptığı açıklamada, 50 bin işyerinin daha yokedileceğini bildirdi.

Tyhssen-Çelik AŞ, 10 bin işyerini yoketti. Çıkışların bir kısmı "yeterli" iş olmadığından kaynaklanıyormuş! Mercedes-Benz AŞ, gelecekte Kore, Hindistan, Meksika ve Kuzey-Amerika'da otomobil üretimine geçeceğini bildirdi. Mercedes-Benz Sindelfingen'de şu anda çalışmakta olan 43 bin işçinin sayısının 1996 yılı sonuna kadar 32 bine indirileceği planlanmış durumda... Eski Doğu Almanya'da metal iş kolundaki Zella Mehlis firmasında çalışan 450 arkadaşın işyerinin yıl sonuna kadar yokedilmesi de planlanmış durumda. ...

Tüm bu işyeri yoketme planlarına karşı mücadele etmek tüm emekçilerin ortak görevidir!

Potasyum maden ocağındaki arkadaşlarımızın mücadelesinden öğrenmek zorundayız. Bu mücadelede reformist olumsuz yan reddedilerek, arkadaşların mücadeleci tavırları örnek alınmalıdır. Her işyerinin yokedilmesine karşı mücadele bayrağı yükseltilmelidir.

Bizler gelecekte hangi mücadele biçimlerini daha iyi bir şekilde kullanabileceğimiz üzerine düşünmeli, planlar yapmalıyız. Sendika aristokratları şimdiye kadar, işyerlerinin kapatılmasına karşı ve işten çıkarmalara karşı mücadele etmedikleri gibi, kapitalistlerin işyerlerini yoketme planlarını desteklediler. Zaten geçmişte çelik endüstrisinde, gemi inşa sanayiinde ve maden ocaklarında da işyerlerinin yokedilmesi planlarını onayladılar! Bizler kendimizi bu aristokratlara ve onların reformist politikalarına teslim edemeyiz! Bizler, çok geç kalmadan, hemen her işyerinde ***bağımsız mücadeleyi*** örgütleyebilmek için, şimdiden ***sendika aristokratlarından bağımsız, grev ve mücadele komitelerini kurmalıyız!*** Bu komitelerde mümkün olduğu kadar çok erkek ve kadın işçi arkadaş görev almalı, yöneticilik yapmalıdır. Bu komiteler kapitalistlerle ve onların temsilcileriyle toplu sözleşme görüşmelerini de sürdürmelidirler. Bu komiteler tüm Federal Almanya çapında örgütlenmeli ve mücadeleyi yönetebilmek için elverişli bir merkezi örgütlenmesini de yaratmalıdır. Bunun dışında ama, sermayenin saldırısına karşı ***her şeyden önce kendi bağımsız politik partimizi de yaratmalıyız!***

Verilecek mücadelenin sendika aristoklarından da bağımsız olarak yürütülerek başarıya ulaştırılabilmesi için, Almanya çapında bu mücadelenin merkezi olarak yönlendirilmesi zorunludur. Ancak gerçek bir ***işçi partisi*** önderliğinde, evet ***Bolşevik parti önderliğinde ve yol göstericiliğinde*** yürütülecek bir mücadele zafere ulaşma şanşına sahiptir.

Bolşevik bir parti inşa etmeden kapitalist sömürüye karşı mücadele ve kapitalist sistemin proleter dünya devrimi ile yıkılması mücadelesini başarılı bir şekilde yürütmek mümkün olamayacaktır.

Bu mücadelemize paralel olarak, faşist gelişmeye karşı; sermayenin işçi sınıfına ve onun örgütlerine saldırısına karşı ***anti-faşist birliğin örgütlenmesi*** kaçınılmaz bir görevdir. Çalıştığımız her işyerinden başlayarak Almanya çapında merkezi bir örgütlenmenin yaratılması çalışmasında, kapitalist devletin işçi ve emekçi yığınlara karşı giderek azgınlaşan terörüne ve beraberinde yürüyen iç faşistleşmeye karşı, her anti-faşist, her demokrat, her sosyalist ve her komünist yer almalıdır.

–Yaşasın potasyum maden ocağında çalışan arkadaşların mücadelesi!

–Sizin mücadeleniz bizim de mücadelemizdir!

–İşyerlerinin korunması için diren!

–Dayanışma silahımızdır!

–HER İŞYERİNDE, HER MAHALLEDE, HER ŞEHİRDE VE ALMANYA ÇAPINDA ANTİ-FAŞİST MÜCADELEYİ ÖRGÜTLE!

–Gerçek bir işçi partisinin, evet ENTERNASYONALİST BİR BOLŞEVİK PARTİNİN İNŞASI İÇİN İLERİ!

–YA KAPİTALİST BARBARLIK ya da GERİCİ SAVAŞLARIN, İŞSİZLİĞİN ve İNSANIN İNSAN TARAFINDAN SÖMÜRÜLMESİNİN OLMADIĞI SOSYALİZM!

–HAYDİ SOSYALİZM MÜCADELESİNE TÜM BENLİĞİNLE SARILMAYA!

08.08.1993

BOLŞEVİK PARTİZAN
Yurtdışı taraftarları